

ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA

Vladimír Megre

Série knih

1. díl ANASTASIA - *originál z roku 1998, překlad 2000*
2. díl **ZVONÍCÍ CEDRY** - *or. 1998, př. 2001*
3. díl PROSTOR LÁSKY - *or. 1998, př. 2002*
4. díl STVOŘENÍ - *or. 1999, př. 2002*
5. díl KDO VLASTNĚ JSME ? - *or. 2001, př. 2003*
6. díl RODOVÁ KNIHA - *or. 2002, př. 2004*
7. díl ENERGIE ŽIVOTA - *or. 2003, př. 2004*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (1. část) - *or. 2005, př. 2005*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (2. část) Obřady lásky - *2006, 2006*
10. díl ANASTA - *2010, 2010*

Podle Anastasie text této knihy má v sobě
uložené spojení písmen a kombinaci slov, které
příznivě působí na člověka.

Pocítit tento vliv je možné při čtení,
když na sluch nepůsobí zvuky
umělých předmětů a mechanismů.

Přirozené zvuky -
zpěv ptáků, šumění deště, šelest listí na stromech
pomáhají příznivému vlivu.

Text zadní strany obálky:

***Vážení čtenáři, ubezpečuji vás, že jsem obyčejný
člověk, ačkoli popisuji neuvěřitelné události. Stejně
jako vy se je snažím pochopit, V současné době je mi
blízká a srozumitelná jen Anastasiina věta, že loudání
nás k pravdě nedovede.***

ZVONÍČÍ CEDRY (díl 2)

1.	(34.)	MIMOZEMŠŤANKA NEBO ČLOVĚK	4
		<i>Věnováno Grigoriji Rasputinovi</i>	9
2.	(35.)	STROJ NA PENÍZE	10
3.	(36.)	VYLÉČENÍ PRO PEKLO	13
4.	(37.)	DŮVĚRNÝ ROZHOVOR	14
5.	(38.)	KDE JSI, ANDĚLY STRÁŽNÝ ?	16
6.	(39.)	VIŠEŇ	18
7.	(40.)	KDO JE VINEN ?	21
8.	(41.)	ODPOVĚĎ	24
9.	(42.)	DEN ZAHRÁDKÁŘŮ A SVÁTEK CELÉ ZEMĚ !	31
10.	(43.)	ZVONÍČÍ BARDŮV MEČ	35
11.	(44.)	PRUDKÝ ZVRAT	38
12.	(45.)	KDO URČUJE SMĚR ?	39
13.	(46.)	PENÍZE Z NULY	40
14.	(47.)	NIČÍCÍ SÍLA	42
15.	(48.)	PODNIKATELE HERBALIFU	45
16.	(49.)	NEPLACENÝ ODPOČINEK NA HAVAJI	47
17.	(50.)	ZAČÁTEK PERESTROJKY	47
18.	(51.)	SPOLEČENSTVÍ PODNIKATELŮ RUSKA	49
19.	(52.)	K SEBEVRAŽDĚ	50
20.	(53.)	ZVONÍČÍ CEDRY RUSKA	52
21.	(54.)	ROZLUŠTIT TAJEMSTVÍ	61
22.	(55.)	OTEC FEODORIT	62
23.	(56.)	PROSTOR LÁSKY	70
24.	(57.)	ANASTASIIN DĚDEČEK	73
25.	(58.)	PARANORMÁLNÍ JEV	77
26.	(59.)	ILUZORNÍ LIDÉ	82
27.	(60.)	PROČ NIKDO NEVIDÍ BOHA	84
28.	(61.)	SVÍTÁNÍ V RUSKU	87
29.	(62.)	JAK ZÍSKAT Z CEDRU LÉČIVÝ OLEJ	90
30.	(63.)	NÁZEV ! (nevím, jak to pojmenovat)	92
31.	(64.)	TVÉ SVATYNĚ, RUSKO !	96

ZVONÍCÍ CEDRY

*Možná že tato kniha je o tom, jací jsme byli.
Nebo je o tom, jací bychom měli být.*

(1 .)

MIMOZEMŠŤANKA NEBO ČLOVĚK.

Dříve, než budu vyprávět o událostech souvisejících s Anastasií, chci poděkovat všem vůdcům náboženských konfesí, vědcům a novinářům, obyčejným čtenářům, kteří mi poslali dopisy, duchovní literaturu, komentáře k událostem vyloženým v první knize. Definice týkající se Anastasie jsou různé. V tisku ji pojmenovávají: „Hospodyní tajgy“, „Sibiřskou vševědkou“, „Věstkyní“, „Božským projevem“, „Mimozemšťankou“. Proto na otázku moskevské novinářky Marii Karpinské: „Miluješ teď Anastasii?“ jsem odpověděl: „Nemohu se vyznat ve svých citech.“ A hned potom se rozšířilo, že nejsem schopen cosi pochopit kvůli duchovní nekompetenci. Ale jak je možné milovat, když nemáš jasno - koho miluješ? Vždyť doteď není přesná definice týkající se Anastasie. Pokusil jsem se, opíraje se o její tvrzení: „Jsem člověk. Žena“, přesvědčit o tom sám sebe, najít vysvětlení pro její neobvyklé schopnosti. Ze začátku všechno vycházelo.

Kdo je Anastasia ?

Mladá žena, narozená a žijící jako poustevnice ve vzdálené sibiřské tajze. Vychovávána po smrti jejích rodičů dědečkem a pradědečkem, vedoucími také poustevnický způsob života.

Lze považovat za neobvyklé to, že jí jsou oddána divoká zvířata ?

Na tom také není nic neobvyklého. Na venkovském dvorku různá zvířata velmi dobře vychází mezi sebou a s úctou se chovají ke svému hospodáři. Složitější bylo pochopit mechanismus, za pomoci kterého ona vidí na dálku, ví do detailů o různých událostech, dokonce tisíce let starých, lehce se vyznává v našem současném životě. Jak funguje její paprsek, který dálkově léčí lidi, proniká do dávné minulosti a nahlíží do budoucna ?

Profesor filozofie, člen korespondent Moskevského leteckého institutu K. I. Šilin ve svých pracích, věnovaných analýze Anastasiiných výroků a činů, napsal: „Anastasiin tvůrčí potenciál je všeobecný, a ne čistě individuální dar Boží, dar Přírody. My všichni a každý zvlášť jsme spojení s Vesmírem.

Východisko z budoucí katastrofy je možno vidět v harmonickém sloučení odvěkých kultur. Vývoj tohoto druhu kultur harmonicky čistého dětství dává „ženský“ druh kultur. Nejdůkladněji a nejvýrazněji se tento druh kultur projevil v buddhismu, ale v naší Anastasii také. Právě proto je dán následující řetězek totožností:

Anastasia = Tára = Buddha = Maitréja. Anastasia je dokonalým člověkem, podobným Bohu."

Nemám právo soudit, zda je tomu tak, nebo není. Jenom nechápu, proč tedy nenapíše nějaké učení, jako všichni osvícení, podobní Bohu, a místo toho se zabývá zahrádkáři po dobu svých uvědomělých dvaceti let.

Nicméně, po přečtení vyjádření vědců se mi podařilo dojít k závěru, že není nějaká šílená. Protože věda má alespoň hypotézy, týkající se toho, co řekla, a v některých směrech se dělají výzkumy.

Například na otázku: „Anastasie, jakým způsobem zachycuješ a podáváš různé situace tisíce let staré, a dokonce i myšlenky velkých lidí minulosti ?" odpověděla:

„První myšlenka, první slovo bylo u Stvořitele. Jeho myšlenky žijí dodneška, neviditelně nás obklopují a zaplňují vesmírný prostor, odrážejí se v materiálních živých tvorech, stvořených pro toho hlavního, pro člověka ! Člověk je dítě Stvořitele. A jako každý z rodičů, On nemohl přát svému dítěti méně, než měl sám. Dal mu všechno. Dokonce víc ! Dal mu svobodu volby. Člověk může tvořit a zdokonalovat svět silou své myšlenky. Jakákoliv myšlenka, vyprodukovaná člověkem, nikam nemizí. Pokud je světlá - zaplňuje světlé prostranství a staví se na stranu Světlych sil, pokud temná - na protější stranu. I dnes může každý člověk využít jakoukoliv myšlenku, kdykoliv vyprodukovanou člověkem nebo Stvořitelem."

„Proč je tedy nevyužívají všichni ?"

„Všichni je využívají, ale v různé míře. Aby je bylo možno využívat, je třeba myslet, jenže kvůli každodenním starostem se to nedaří každému."

„Takže je třeba se jenom zamyslet a všechno se podaří ? Dokonce lze poznat i myšlenky Stvořitele ?"

„Abychom poznali myšlenky Stvořitele, je třeba dosáhnout Jeho čistoty úmyslů a Jeho rychlosti pohybu myšlenky. Abychom poznali myšlenky osvícených, je třeba mít jejich čistotu úmyslů a umět myslet jejich rychlostí. Pokud člověk nemá dostatečnou čistotu úmyslů, aby mohl komunikovat s paralelou Světlych sil, kde žijí světlé myšlenky, pak je bude čerpat z temného protějšku. V důsledku toho se trápí sám a mučí jiné."

Nevím, přímé nebo nepřímé vysvětlení těchto jejich výroků podal ředitel Mezinárodního institutu teoretické a užité fyziky Akademie přírodních věd Ruska akademik A. E. Akimov v časopisu „Zázraky a příhody" v článku „Fyzika uznává Nejvyšší rozum", kde píše: „Existovali a existují dva směry poznání Přírody. Jeden je reprezentován západní vědou, totiž znalostmi, které se získávají metodou, kterou využívá Západ: důkaz, pokus atd. Druhý - východní, totiž znalostmi, které jsou získané zvenčí, ezoterickou cestou ve stavu meditace. Ezoterické znalosti se nezískávají, jsou člověku dány.

Tak se stalo, že v nějaké fázi tato ezoterická cesta byla ztracena a vytvořila se jiná, velice složitá a pomalá. Za posledních tisíc let touto cestou jsme dosáhli těch znalostí, které měli na Východě před třemi tisíci lety.

Jsem intuitivně přesvědčen, že pravdu měli ti, kteří říkali: hmota, jež na úrovni pole zaplňuje celý vesmír, je nějakou vzájemně souvislou strukturou. Ve své knize „Souhrn technologií", v kapitole „Vesmír jako superpočítač", Stanislav Lem

vyslovil myšlenku, že existuje takový velikánský Vesmírný mozek jako počítač. Představte si počítačový stroj, který při objemu pozorovaného vesmíru (jeho poloměr má přibližně 15 miliard kilometrů) je zaplněný elementy s objemem 10 na minus 33 centimetrů kubických.

A takovýto mozek, zaplňující celý vesmír, je samozřejmě nadán možnostmi, které si těžko můžeme představit nebo vymyslet. A když vezmeme v úvahu, že ve skutečnosti tento mozek funguje ne jako počítač, ale na základě torzních polí, tak se objasní, že: „projevy Absolutna dle Schellinga nebo Sung-juana, starovědecké literatury, právě jsou počítačovým strojem. A mimo něj ve světě nic víc není. Zbytek je tou nebo jinou formou Absolutna."

A o paprsku působícím na dálku říká řádný člen Ruské Akademie lékařských věd akademik Vlail Kaznačejev v článku „Živé paprsky a živé pole" (časopis „Zázraky a příhody" z 3. 05. 96) následující:

„Zřejmě měl Vernadský pravdu, když položil otázku: jakpak něco ideálního a myslivého přemísťuje planetu Zemi do nové evoluční fáze? Jak? Práci, výbuchy, technogenní činnosti - jen tak jednoduše to vysvětlit nejde. Fakta ukazují na to, že člověk, manipulant, může měnit na dálku stav elektronických přístrojů. Jakoby sráží stupnici přístrojů, přitom z dále. Teď se u nás v Novosibirsku provádí práce na dálkovém spojení s Norilskem, Diksonem, Simferopolem a také s Tumenským trojúhelníkem, s Americkým centrem na Floridě. A dálkové spojení s člověkem, přístrojem a manipulantem se naládzuje spolehlivě a přesně. Stýkáme se s neznámým jevem - součinností živé látky na obrovské vzdálenosti."

Bohužel v článcích je hodně nepochopitelných termínů, odkazů na díla jiných vědců. Je složité všechny přečíst k tomu ještě pochopit.

Ale stejně jsem pochopil, že věda ví o možnosti člověka kontaktovat se na dálku, ví i o vesmírné databance, kterou používá Anastasia, a říká jí výměr Světlych sil, nebo výměr, v kterém žijí všechny myšlenky, vyprodukované člověkem. O tomto současná věda mluví také a říká mu superpočítač.

Dále jsem měl postihnout, jakým způsobem se mně, který se nikdy nezabýval literární činností a nemá na to vzdělání, podařilo napsat knihu, a tato kniha zneklidňuje lidi.

Když jsem byl v tajze, Anastasia mi řekla: „Udělám z tebe spisovatele. Napíšeš knihu a bude ji číst hodně lidí. Tato kniha bude příznivě působit na čtenáře." Teď je kniha napsána. A lze předpokládat, že to je jenom její zásluha. Ale pak je třeba určit, jakým způsobem tato kniha působí na tvůrčí možnosti jiných lidí. Jenže zatím se to nikomu nepodařilo. Pro usnadnění úkolu lze samozřejmě předpokládat, že jsem sám trochu talentovaný a po získání zajímavé informace jsem ji jednoduše popsal. Pak, jak se zdá, všechno do sebe zapadá. Všechno má své vysvětlení. Není třeba dále ztrácet čas čtením vědecké a duchovní literatury, dávat otázky odborníkům. Ale Anastasia ukázala nový jev, který zatím nemohu pochopit ani já, ani nikdo z těch, co mi pomáhali.

Pokud si pamatujete, psal jsem v první knize, jak mi řekla ještě před dvěma lety: „Malíři namalují obrazy, básníci napíší básně a bude natočen o mně film. Budeš se na to všechno dívat a vzpomínat na mě..."

Na mou otázku: „Ona může předpovídat budoucnost?" Anastasiin dědeček odpověděl:

„Vladimíre, Anastasia nepředpovídá budoucnost, ona má schopnost modelovat ji a uskutečňovat v realitě.“

Slova jsou jenom pouhá slova. Člověk toho hodně napovídá. I těmto slovům jsem nedával zvláštní význam a ohodnotil je jako něco alegorického. Protože jsem ani nemohl předpokládat, jak se přesně uskuteční všechno, co řekla, v reálném životě. Ale neuvěřitelné se koná ! To, co řekla Anastasia, začíná se s jistotou uskutečňovat v realitě.

Ze začátku se proudem sypaly básně. Částečně jsem je uveřejnil na konci první knihy. Pak se v různých městech začaly otvírat „Anastasiiny domky“. V prvním z nich, ve městě Gelendžik, byly vystaveny obrazy moskevské malířky Alexandry Vasiljevny Sajenko. Obrazy věnované Anastasii, přírodě.

Vešel jsem do tohoto domku, podíval jsem se na zdi ověšené velkými obrazy... a okolní prostor se jakoby začal měnit. Z mnohých obrazů se na mě svýma dobrýma očima dívala Anastasia. A náměty... Rozumíte, na některých obrazech byly náměty z druhé knihy, kterou jsem ještě nenapsal. Byla tam i svítící koule, která se občas objevuje vedle Anastasie. Pak jsem se dozvěděl, že tato malířka nemaluje štětcem, ale konci prstů. Většina obrazů již byla vyprodaná, ale zůstala na výstavě, protože lidé se na ně stále chodili dívat. Jeden obraz malířka darovala mně. Byli na něm zobrazeni Anastasiini rodiče. Od tváře její maminky se nedal odvrátit pohled.

Začal jsem od různých studií dostávat nabídky na natáčení filmu o Anastasii. A už jsem to bral jako samozřejmost.

Když jsem se rukama dotýkal obrazů a lístků s básněmi, poslouchal písně a prohlížel záběry natočeného filmu, snažil jsem se nějak pochopit probíhající děj. A k tomu ještě Moskevské výzkumné centrum, které se zabývá výzkumem jevů spojených s Anastasií, udělalo úsudek: „Největší duchovní učitelé, kteří jsou známí svými náboženskými učenými, filozofickým a vědeckým bádáním, nedosahují rychlosti Anastasiina působení na lidský potenciál. Jejich učení dosáhla viditelného projevu v reálném životě po uplynutí stovek a tisíců let od momentu objevení.“

Anastasia pouze za dny a měsíce nějakým nevědomým způsobem, obcházejíc kázání a různé duchovní traktáty, působí přímo na city a vyvolává emocionální vzplanutí, tvůrčí rozmach, který se realizuje v reálných dílech různých lidí, kteří se jí dotknou myšlenkou. Můžeme je nahmatávat jako umělecká díla, pociťovat jako nadšený zápal pro světlé, dobré.“

Jakým způsobem se tato osamělá poustevnice, přebývající ve vzdálené sibiřské tajze, ve stejnou dobu jakoby vznáší nad reálným prostorem našeho života ? Jakým způsobem rukama jiných lidí materializuje výtvoř ? A všechny jsou o světlém, dobrém, o Rusku, přírodě a lásce.

„Ona zasype svět velkou poezií lásky. Básně a písně budou jako jarní déšť omývat naši Zemi od nahromaděné špíny,“ řekl Anastasiin dědeček.

„Ale jakým způsobem to udělá ?“ ptal jsem se.

Odpověděl:

„Ona rozdává nadšení a záření energií vzplanutí vlastní snahy, silou svého snu.“

„Jaká síla je utajena v její touze ?“

„Síla Člověka-Tvůrce.“

„Ale za svá díla má člověk dostávat odměnu, poctu, peníze, tituly. A ona je odevzdává jiným zdarma. Proč ?“

„Je soběstačná. Vlastní uspokojení a upřímná láska alespoň některého jedince jsou pro ni nejvyšší odměnou,“ odpověděl Anastasiin dědeček.

Ale pro mě bylo těžké úplně pochopit smysl těchto odpovědí. Ve snaze uvědomit si, kdo je Anastasia, a určit svůj vztah vůči ní, jsem dál poslouchal různé názory na ni, četl duchovní literaturu. Za půldruhého roku jsem spolkl víc literatury, než za všechna léta předchozího života. Ale čeho jsem docílil ? Udělal jsem pro sebe pouze jeden nepochybný závěr: „V řadě chytrých knih, ucházejících se o historickou hodnověrnost, duchovnost a upřímnost, je drzá lež.“ K takovému závěru mě přivedla situace spojená s Grigorijem Rasputinem.

V první knize o Anastasii jsem uváděl citát z historického románu od V. Pikula „U poslední čáry“. V románě se říkalo, jak napůl vzdělaný mužík Grigorij Rasputin ze sibiřské vísky, kde roste sibiřský cedr, v roce 1907 přišel do hlavního města Ruského impéria. Ohromil svými předpověďmi imperátorskou rodinu, kterou mohl navštěvovat, vyspal se s velkým množstvím vznešených žen. Když jej zabíjeli, byli překvapeni tím, že i když vypil kyanid draselný, který mu tajně nasypali do sklenice, dokázal vstát od stolu a vyjít ven. Pak kníže Jusupov střílel pistolí zblízka do ležícího Rasputina. Ale i když byl proděravěn skrzskrz kulí, Rasputin zůstával naživu.

Zraněné tělo shodili z mostu do vody, pak vytáhli a spálili. Tajemný a záhadný Grigorij Rasputin, který všechny omráčil svou vytrvalostí, vyrůstal v cedrovém kraji.

Novináři tehdejší doby udělali takovýto závěr jeho odolnosti:

„Ve věku padesáti let mohl provádět orgie od poledne až do čtyř ráno; po zhýralostech a opilství jel přímo do kostela na mši, kde stál v modlitbě do osmi do rána. Doma, po obnovení sil čajem, Griška, jako by se nic nedělo, do dvou hodin přijímal nemocné, pak šel s dámami do parní lázně, odtamtud do mimoměstské restaurace, kde zopakoval předchozí noc - žádný normální člověk by nevydržel podobné tempo.“

Stejně jako mnozí jiní, také já jsem si zformoval prostopášný obraz Grigorije Rasputina, odpovídající těmto výrokům. Ale osud, jakoby na přemýšlení, přihodil mi jinou informaci.

Papež Jan 23. psal o Grigorijovi takto: „Nenalezené tělo Svatého mnicha dnes vychází z řeky neposkvrněné. A jeho tajemní synové vejdou s modlitbou do archy.“

Copak to je ? Na jednu stranu o něm píší: prostopášník, na druhou - Svatý mnich. Kde je pravda ? Kde je lež ?

Pak se mi náhodně dostává do rukou text s poznámkami Grigorije Rasputina, které napsal, když byl ve Svaté zemi (tyto poznámky byly převezeny uprchlíkem z SSSR Lobačevským do Paříže). Tady je ten text: „Moře utěšuje bez jakékoliv námahy. Když ráno vstáváš a vlny „mluví“, pleskají a přinášejí radost. I slunce se na moři blyští, jakoby tiše vzestupuje a duše zapomíná na všechno lidské a dívá se na záření slunce; a člověk plane radostí a duše cítí knihu života a jeho moudrosti.

To je nepopsatelná krása ! Moře vás probouzí ze snu pomíjivosti, myšlenky plynou samovolně, bez jakéhokoliv úsilí.

Moře je prostor, ale rozum je ještě víc prostorný. Lidské moudrosti není konec, filozofové ji nepochopí. A ještě je obrovská krása, když slunce zapadá za moře a jeho paprsky září.

Kdo může ocenit zářivé paprsky ? Ony ohřívají, laskají a léčitelsky potěší duši. Slunce se po minutách schovává za hory. Duši člověka se trochu stýská po divných zářících paprscích... Stmívá se.

O, jaké ticho nastává... Ani ptáky není slyšet. Přemýšleje začíná člověk chodit po palubě, mimovolně vzpomíná na dětství a všechnu pomíjivost. Srovnává to své ticho s pomíjivým světem, tiše promlouvá sám se sebou a chce si s někým ulehčit znučenost ze svých nepřátel...".

Tak kýmpak jsi byl, Sibiřane, Ruse Grigoriji Rasputine ? Kde je o tobě napsaná pravda a kde je lež ? Jak se v tom vyznat ? O co se máme opřít v uvědomění podstaty bytí, svého předurčení ? Pomocí čeho, pomocí jakých velkých děl lze pochopit, kde je pravda a kde je lež, kde je duchovnost a upřímnost, kde je nárok na vševědění ? Možná je to třeba zkusit svým srdcem ? Nikdy jsem nepsal básně, ale tobě, Grigoriji Rasputine, chci věnovat svou první. „Anastasii“ čte hodně lidí a básně se jim daří upřímné. Zkusil jsem to také. A podívej, co jsem ti připravil. Promiň, pokud mi nevyšel rým.

Věnováno Grigoriji Rasputinovi

Polovzdělaný, z cedrových lesu, bosý.

Sibiří ne jedny holinky sešlapány. Kdo jsi ?

Jdu k caru. Pomohu tatíkovi prodloužit bdělost.

Jdu k Rusku, k Rusku-matce, dát jehličnaté dost.

Tak co ? Husaři ? Rozjásaní, odloučení a hrdinové ?

Tak se dívejte. Říkám, dívejte, jak jásat. Mudrcové.

Korzety nedokáží sevřít srdce, kdy Petrohrad po pařížsku oděn !

Chvěly se oči světských dam, spatřivše, jak přišel Sibiřan.

Odšedši nad ránem ne za své hříchy modlit se, slyšel Její šepot, aby odešel, jediná prosíce.

Odejdi !

Omámeně a křičíc čas zvířete hltá tělo.

Duší plamennou jsi ulpíval. Ted' již nelze, co bylo.

Odejdi !

Ne nadlouho zvěrstvo zadržíš, okamžik, a spasen jsi.

Já, země Ruska ! Bude mi líto ? Už nezaspíváš víc.

Do tajgy se vrať, vzchopím se. Pak o vše můžeš prosit.

Ech ! Do lázně chtěl bych. S tebou !

*Březovou metlou s jehličím zbloudilou nabít. Zůstávám, Země Ruská s tebou !
Čas pěnou bez rozumu kvasil, v hrudi Gríši kulky a slez.
Temnota mu vztekle skřípala: Odlez, Sibiřane, odlez !
Počkej na mě okamžik ještě, potom obdržíš ale takový trest,
jaký Země nepoznala ani v délce bilionu verst.
Jsi rek a budeš vyvrhel. Na lahvích s jedem - zobrazení tvé.
Tebou spaseni potomci, mužíku, plivnou do duše tvé.
Odlez !*

*Jsem všemohoucí, mocná ! Do nebes, chceš-li vzlétni.
Pouze okamžik, copak to není jasné ? Můj budoucí dej mi !
Ech ! Mít víno a jít do lázně, ukázal já bych tobě.
Sibiřan říkáš že jsem, mužik. Tak o co škemráš sobě ?
Zastřelený, utopený, spálený, za humny v oranici nad Ruskem
s jarním větrem jako prach letící.
Tak co, mužiku, temnota skřípe: kde tvá mohyla ? Kde oči ?
Dny života tvého nenávratně pryč, potomci k tvé památce se obrací.
Ukaž ! Svoji moc !*

*Účty nezaplacené předlož jim, nebo třeba, chceš-li, zaplakej k nim.
Odplivl Griška olověnou kulku. Hloupý, satana dílo: zaplakat !
Nu a co, mužíci, jaká je lázeň, není doba jednou ještě naplácat ?*

Z cedrových lesů vstoupil Grigorij Rasputin do života předrevolučního Ruska ve snaze zabránit bouři revoluce a zahynul.

Anastasia žije v cedrových lesích také a pokouší se udělat pro lidi něco dobrého, také se snaží něčemu předejít. Ale jaký osud pro ni připravilo naše společenství ?

(2 .)

STROJ NA PENÍZE

Na počátku mého spolubytí s Anastasií jsem se k ní choval jako k poustevnici se svérázným světonázorem. Ale teď, po tom, co jsem o ní uslyšel a přečetl, po jejím následném proniknutí do našeho života, stala se pro mě nějakou anomální. V hlavě mám zmatek. S námahou jsem odhodil proud informací a závěrů, které mě zaplavily, a pokouším se vrátit jednoduchost prvního dojmu. A odpovědět na otázku, kterou mi často dávají: „Proč jsi neodjel z tajgy s Anastasií ?“

Moc jsem to chtěl. Ale zároveň jsem chápal, že to nejde udělat násilím. Je třeba ji přesvědčit o účelnosti a užitečnosti její přítomnosti v naší společnosti. Přemýšlel jsem, které z jejích schopností lze využít v její prospěch, ve prospěch lidí a mé firmy. A najednou jsem pochopil: Anastasia, stojící přede mnou, je stroj na peníze. Její schopnosti dovolují lehce zbavovat lidi jakýchkoliv nemocí. Přičemž ona neurčuje žádnou diagnózu, ale jednoduše vyhání z organismu všechny

nemoci najednou. A ani se nedotýká těla. Vyzkoušel jsem to na sobě. Celá se soustředí, nehybně se dívá svýma dobrýma očima.

Tělo jakoby se mi zahřívá jejím pohledem a pak se začínají potit nohy. Právě pocením vychází z těla různé toxiny.

Lidi platí velké peníze za léky a operace. Když nepomůže jeden doktor, jdou za druhým, jdou za senzibily, za bioenergetiky. Aby vyléčili pouze jednu nemoc, utrácí někdy celé týdny, měsíce, roky, ale tady - stačí pár minut. Spočítal jsem, že pokud bude utrácet na jednoho pacienta dokonce patnáct minut a brát za to pouhých dvě stě padesát tisíc (i když mnozí léčitelé berou i víc), tak za hodinu vychází milión rublů. Ale i toto zdaleka není vrchol. Existují placené operace, které stojí kolem třiceti miliónů rublů... /Veškeré peněžní údaje zmíněné v této knize odpovídají době vzniku knihy, a to roku 1996. (poznámka z 2. vydání)/

V hlavě, jak se zdálo, se mi zobrazoval dobrý komerční plán. Rozhodl jsem se zpřesnit některé detaily a zeptal jsem se Anastasie:

„Takže ty můžeš vyléčit každou nemoc ?“

„Ano,“ odpověděla. „Myslím, že každou.“

„Kolik potřebuješ času na jednoho člověka ?“

„Někdy hodně času.“

„Hodně, to je kolik ?“

„Jednou jsem tomu musela věnovat víc než deset minut.“

„Deset minut, to nic není. Lidi ztrácí roky, aby se vyléčili.“

„Deset minut je hodně, když vezmeme v úvahu, že v tu dobu se jakoby musím koncentrovat a zastavovat proces uvědomění...“

„To nevadí, uvědomění počká. Ty toho i tak hodně víš. Já jsem tady něco vymyslel, Anastasie.“

„Co jsi vymyslel ?“

„Vezmu tě s sebou. Ve velkém městě pro tebe pronajmu dobrou kancelář, udělám reklamu a ty budeš léčit lidi. Budeš pro ně hodně prospěšná a my budeme mít dobrý zisk.“

„Ale vždyť já i tak občas léčím lidi. Když modeluji různé situace se zahrádkáři, abych jim pomohla v pochopení světa rostlin, který je obklopuje, můj paprsek také vyhání jejich nemoci. Jenže já se snažím, aby ne všechny...“

„Ale vždyť lidi nevědí, že právě ty to děláš ! Tobě nejenže nikdo neplatí peníze, ale dokonce ani nepoděkují ! Vždyť za takovou práci nic nemáš.“

„Mám.“

„Co ?“

„Mám z toho radost a je mi příjemně.“

„No dobře. Ať máš radost a je ti příjemně a firma jest“ z toho bude mít zisk.“

„A když někdo nebude mít peníze, aby zaplatil za léčení ?“

„Ale proč se najednou zabýváš různými drobnými nuancemi ? Tohle není tvá starost. Budeš na to mít sekretáře, administrativu. Máš myslet jenom

na léčení, zdokonalovat se, jezdit na semináře o výměně zkušeností. A ty tomu rozumíš, jak funguje tento tvůj způsob, tvůj paprsek, no, jaké mechanismy jsou do toho zapojeny ?"

„Rozumím. I ve vašem světě je tento způsob známý. Doktoři a vědci o tom vědí. Nebo cítí jeho blahodárné působení. Nemocniční personál se snaží mluvit s pacienty povzbudivě, aby jim zvedli náladu. Již dávno si doktoři všimli, že pokud se člověk nachází ve stavu deprese, je těžko jej léčit, nepomáhají mu léky, a když se k člověku chovají s láskou, nemoc ustoupí rychleji."

„Tak proč se tedy nikdo nesnaží porozumět tomuto způsobu léčení a vyvinout jej do takové míry jako u tebe ?"

„Hodně vědců se snaží tomu porozumět. A mnozí lidé, kterým říkáte léčitelé, používají tento způsob a trochu se jim daří. Tímto způsobem Ježíš Kristus a světci léčili lidi. V Bibli se hodně povídá o lásce, protože tento cit působí na člověka blahotvorně. Je nejsilnější ze všeho."

„Proč se léčitelům a doktorům daří jen trochu, a tobě tak hodně a lehce ?"

„Protože žijí ve vašem světě a stává se jim, jako mnohým z vás, že v sobě připouští zhoubné city."

„Co je to za zhoubné city, co s tím mají společného ?"

„Zhoubné city, Vladimíre, to je zlost, nenávist, podrážděnost, žárlivost, závist... a jiné. Tyto city, a jim podobné, dělají člověka slabým."

„A copak ty, Anastasie, zlobíš se málo ?"

„Já se nikdy nezlobím."

„Tak dobře. Není důležité, jak se získává takový efekt, důležité jsou výsledky a jaký z toho lze mít prospěch."

„Řekni, odjedeš se mnou a dáš se do léčení lidí ?"

„Vladimíre, můj domov a má vlast jsou tady. A jenom tady mohu splnit své poslání. Nic nedává člověku větší sílu než jeho vlast, než Prostor Lásky stvořený rodiči. Léčit lidi a zbavovat je fyzických neduhů já mohu také na dálku, pomocí svého paprsku..."

„No, dobře. Když nechceš jet, tak můžeš léčit dálkově. Domluvíme se s tebou, na jaké místo budou přicházet lidi přející se vyléčit. Oni budou platit peníze a ty je budeš v určitou dobu uzdravovat. Uděláme rozvrh. Souhlasíš ?"

„Vladimíre, já rozumím, že chceš mít hodně peněz. Budeš je mít, pomohu ti s tím. Jenom není třeba je vydělávat takovýmto způsobem. Ve vašem světě za léčení berou peníze, jinak to ani nejde. Jenže já to raději budu dělat zadarmo. A ještě jedna věc, nemohu léčit všechny, jednoho za druhým, protože zatím nechápu, kdy vyléčení přináší prospěch a kdy naopak škodu. Ale budu se snažit uvědomit si to a pochopit. A jakmile se mi podaří."

„Co je to za blbost ? Jakýpak způsobem vyléčení člověka může způsobit škodu ? Nebo ty máš na mysli škodu tobě ?"

„Vyléčení fyzických neduhů dosti často přináší škodu samotnému uzdravenému."

„Anastasie, díky svým mudrováním máš převrácenou představu o dobru a zlu."

Po všechny časy byli lékaři společností uctívání, i když svou práci nedělali zadarmo. Pokud se stále odvoláváš na Bibli, tak tam se to neodsuzuje také. Takže vyhoď z hlavy své pochybnosti. Uzdravit člověka je vždycky dobře !"

„Rozumíš, Vladimíre, já jsem viděla... Dědeček mně ukázal na příkladu, jakou škodu vyléčení může způsobit, když není promyšlené, když se jej nezúčastní sám nemocný..."

„Máte tady nějakou svéráznou filozofii. Nabízím ti spolupráci, k čemu tady jsou příklady ?"

(3 .)

VYLÉČENÍ PRO PEKLO

„Jednou jsem svým paprskem uviděla samotnou stařenku, pracující na zahrádce. Živá, štíhloučká, vždy veselá. Hned mě zaujala. Měla malinkou zahrádku. Hodně toho na ní rostlo a dobře rostlo, protože dělala všechno s láskou. Pak jsem se dozvěděla, že všechno, co vypěstuje, dává do košíčku a vozí do lidnatých míst a prodává. První plody, které u vás jsou dražší, se snažila nejíst, ale prodat. Potřebovala peníze, aby pomáhala svému synovi. Porodila jej už v pokročilém věku a zůstala bez manžela. Příbuzní se s ní nescházeli. V dětství její synek kreslil a ona snívala, že jednou z něj bude malíř. Několikrát se zkusil dostat na nějakou školu. Pak to konečně zvládl. Asi dvakrát do roka přijížděl za starou maminkou. Ty návštěvy byly pro ni velkou radostí a pokaždé se snažila nastrádat peníze a potraviny. Vypěstovanou zeleninu nakládala do sklenic a všechno dávala synovi.

Velice ho milovala a snívala, že z jejího syna bude dobrý malíř. Tato myšlenka ji živila. Stařenka byla dobrá a veselá. Pak jsem ji nějakou dobu nepozorovala. Když jsem ji zase uviděla, byla už hodně nemocná. Při práci na zahrádce se těžce skláněla nad svými rostlinkami, s každým pohybem procházela jejím tělem prudká bolest. Ale ona byla velmi vynalézavá. Záhonky udělala uzoučké a dlouhé. Vzala si od staré stoličky sedátko bez nožek, položila jej mezi záhonky, posadí se na něj a pleje. Sedíc na sedačce se také pohybovala po celé zahrádce. Košíček tahala za sebou na šňůře. A těšila se, že bude mít dobrou úrodu.

Úroda skutečně měla být dobrou, rostliny cítily stařenku a reagovaly odpovídajícím způsobem. Ona chápala, že brzy umře, a aby svému synovi nezpůsobila starosti, sama si koupila rakev, pohřební věnec a vůbec připravila všechno k pohřbu. Ale chtěla ještě sklídit úrodu a stačit, než umře, udělat pro syna zásobu potravin na zimu. Tehdy jsem si toho nevšimla, proč, při tak těsném kontaktu s rostlinami své zahrádky, je přece nemocná ? Myslela jsem, že možná proto, že sama skoro nejí plody ze své zahrádky. Prodaje a za získané peníze se snaží koupit něco levnějšího. Rozhodla jsem se jí pomoci a jednou, když šla spát, začala jsem ji zahřívat svým paprskem, vyhánět choroby z jejího těla. Cítila jsem, jak něco bránilo mému paprsku, ale snažila jsem se stejně. To jsem dělala, zřejmě víc než deset minut, dokud jsem nedosáhla svého, dokud jsem nevyléčila její tělo.

Pak, když přišel dědeček, pověděla jsem mu o stařence a zeptala jsem se, proč něco bránilo mému paprsku ? Dědeček se zamyslel a řekl, že jsem jednala špatně. Tehdy jsem byla zarmoucená. Začala jsem prosit dědečka, aby mi vysvětlil, proč ? Mlčel. Pak řekl: „Uzdravila jsi její tělo, ale ublížila jsi její duši."

„Copak špatného jsi mohla udělat duši stařenky ?“

Anastasia povzdechla a pokračovala:

„Stařenka se uzdravila a nezemřela. Její synek přijel za ní dříve než obvykle. Přijel pouze na dva dny a řekl, že zanechal studia, že nechce být malířem a že se pustil do něčeho jiného, co přináší zisk. Oženil se. Ted' bude mít peníze. A aby mu už víc nepřipravovala žádné sklenice, protože samotné jejich převážení je dražší. „Sama se stravuj lépe, matko,“ řekl jí. Odjel a nic si nevzal. Ráno se stařenka posadila na schůdky, dívá se na zahrádku, a v očích má takovou zpustošenost, smutek, nechut' do života. Rozumíš, tělo je zdravé, ale jakoby bez života. Uviděla jsem, nebo spíše pocítila v její duši tak velkou zpustošenost a beznadějnost. Kdybych neuzdravila její tělo, stařenka by zemřela včas, zemřela by klidně, s krásnou touhou a nadějí. Ale ted' zůstala ve zpustošení při životě a bylo to mnohokrát horší než fyzická smrt. Pak za dva týdny zemřela.“

(4 .)

DŮVĚRNÝ ROZHOVOR

„Pochopila jsem, že fyzická bolest je nic, ve srovnání s duševními mukami. Jenže tenkrát jsem ještě nemohla léčit duši. Chtěla jsem poznat, jak to udělat, a jestli je to vůbec možné. Ted' vím -je to možné !

A ještě jsem pochopila, že fyzické bolesti se objevují v člověku nejen jako důsledek vzdalování se od okolní přírody a nejen jako důsledek temných citů, kterých se dopouští. Tyto nemoci, mohou také být varovným mechanismem, nebo dokonce záchranou před značně většími mukami. Nemoc, to je jeden z mechanismů, jeden ze způsobů kontaktování Velkého intelektu - Boha - s člověkem. Bolest člověka, to je také Jeho bolest. Ale jinak nelze. Jak jinak říci, například tobě: „Neházej do svého žaludku různou nepotřebnost.“ Vždyť slova porozumění nevnímáš. Tehdy dostáváš vyrozumění prostřednictvím bolesti. Ale ty bereš prášky na bolest a houževnatě pokračuješ ve svém.“

„Jakpak, podle tebe znamená, že léčit lidi není potřeba ? Ani pomáhat při nevolnostech ?“

„Pomáhat je třeba, ale především v přesném uvědomění příčiny nemoci. Je nutné člověku pomoci pochopit, co si mu přeje říci Velký intelekt - Bůh. Jenže toto udělat je velice těžké. Je tady riziko, že se dopustíme chyby. Protože bolest je důvěrný rozhovor dvou, kteří se znají. Zásah třetího dosti často člověku škodí, a ne pomáhá.“

„Proč jsi tedy vyléčila mě ? Vychází to tak, že jsi uškodila ?“

„Všechny tvé choroby se vrátí, pokud nezměníš svůj způsob života, chování k okolí k sobě. Pokud nezměníš některé ze svých zvyků. Přesně ony způsobily tvé nemoci. Tvé duši jsem nepříčinila škodu.“

Bylo mi jasné, že není možné přesvědčit Anastasii, aby souhlasila s vyděláváním pomocí jejích schopností uzdravovat, dokud cosi nepochopí úplně. Můj komerční plán se zhroutil. Anastasia si zřejmě všimla mého zklamání a řekla:

„Nermuť se, Vladimíre, pokusím se rychle všechno pochopit. A ted', pokud skutečně chceš pomáhat lidem i sobě, a nejen vydělávat peníze, povím ti

o způsobech, pomocí kterých se člověk může vyléčit z mnohých nemocí, aniž by si způsobil nežádoucí následky, jako při zásahu někoho cizího do jeho osudu. Pokud si to budeš chtít poslechnout..."

„A co jiného mi zbývá ? Vždyť tebe stejně nelze přesvědčit. Povědej."

„Je několik hlavních příčin nemocí lidského těla: jsou to zhoubné city, emoce, umělý způsob výživy a umělost jejího složení, nedostatek blízkého a vzdáleného cíle, nesprávné chápání své podstaty a svého předurčení. Velmi úspěšně mohou tělesným nemocím čelit pozitivní emoce, mnohé rostliny, přehodnocení své představy o podstatě bytí a předurčení..."

Už jsem ti říkala, jak ve vašich podmínkách lze vrátit ztracené spojení s rostlinami. I uvědomění všeho ostatního lze lehčeji dosáhnout při osobním a bezprostředním kontaktu s těmito rostlinami.

Mnohé nemoci svého bližního lze ještě vyléčit paprskem lásky, dokonce mu lze prodloužit život, když vytvoříš kolem něj Prostor Lásky. Ale i sám člověk, kterému se podaří vyvolat v sobě pozitivní emoce, může s jejich pomocí ztlumit bolest, uzdravit tělo, dokonce čelit jedům."

„Co to znamená „vyvolat", jak je možné myslet na něco dobrého, když bolí zub, nebo žaludek ?"

„Čisté a světlé okamžiky života, pozitivní emoce, jako andělé strážní, přemohou bolest a nemoc."

„A pokud nějaký člověk neměl dost čisté a světlé okamžiky, které vyvolávají léčivé pozitivní emoce, co tedy má dělat ?"

„Je třeba okamžitě vytvořit něco takového, aby se objevily. Světlé okamžiky se objevují, když se k tobě lidé, kteří tě obklopují, chovají s upřímnou láskou. Tak vytvoř takovou situaci, vytvoř ji svým skutkem vůči ostatním, jinak ti tvůj anděl strážný nebude schopen pomoci..."

„Zajímalo by mě, jestli jsem měl takové okamžiky a jak silné. Jak je mám vyvolat ?"

„Lze to udělat pomocí vzpomínek. Například vzpomínkou na něco dobrého, příjemného ze své minulosti. Pomocí této vzpomínky se pokus pocítit ten blažený stav, v kterém jsi byl. Chceš to zkusit přímo teď ? Pomohu ti. Zkus to."

„Tak dobře, zkusíme to."

„Lehni si prosím na trávu a uvolni se. Vzpomínky lze začít od tohoto okamžiku a jít do minulosti. Anebo můžeš vzpomínat na dětství a myšlenkově postupovat až do dneška. Můžeš si také hned vzpomenout na nejpříjemnější minuty a pocity, související s nimi."

Lehl jsem si na trávu. Anastasia také zalehla vedle mě a položila prsty své ruky na moje. Pomyslel jsem si, že její přítomnost mi bude překážet v soustředění, a řekl jsem:

„Raději bych zůstal sám."

„Budu se chovat tiše. Když začneš vzpomínat, tak na mě zapomeneš. A nebudeš cítit dotek ruky. Ale já ti pomohu rychleji a výrazněji si na všechno vzpomenout."

KDE JSI, ANDĚLY STRÁŽNÝ ?

Kronika životních událostí mě vedla k dětství. Vzpomínky došly až do okamžiku, když jsem si jako kluk hrával s vesnickými dětmi na písku, pak se zastavily. V duši jsem cítil nepochopitelný neklid. Žádná z událostí mého života nevyvolala ve mně pozitivní emoce, city, podobné těm, které jsem měl ráno, po noci strávené s Anastasií. Ani podobné těm, které jsem měl, když Anastasia sladila rytmus tlukotu mého srdce s rytmem zvuků okolní přírody (tuto situaci jsem popisoval v první knize). Ale myslel jsem, že tyto překrásné pocity ve mne stvořila Anastasia, že nejsou moje. Že jsou umělé, darované Anastasií. Mimovolně jsem je srovnával s tím, co bylo v mém životě, a nenacházel jsem nic podobného. Stále jsem honil vzpomínky mého života, jako kinofilm, sem a tam. Všechny události byly spojené se snahou něčeho dosáhnout, něco dostat. Dostával jsem další vytoužené, ale uspokojení nenastávalo. Místo toho - nové přání... Dokonce poslední roky, když si všichni mysleli, jak se mi dobře vede, vyvolaly ve mně ještě větší zmatek. Auta, ženy a bankety, dárky a gratulace mně připadaly prázdné a nepotřebné.

Prudce jsem se postavil a sám sobě, nebo Anastasii jsem podrážděně řekl:

„Člověk nenajde ve svém životě takovéto léčivé city ! Alespoň v mém - nejsou. A myslím, že u hodně dalších se nenajdou také.“

Anastasia se také postavila a klidně poznamenala:

„V tom případě je musíš vytvořit co nejrychleji.“

„Ale copak mám vytvořit ? Co ?“

„Ze začátku je třeba pochopit, co má velký význam, smysl. Teď jsi prohlížel celý svůj život. Ale i když jsi měl možnost analyzovat, dívat se na něj jakoby ze strany, stejně sis nevšiml ničeho významného. Stále ses chytal pro tebe obvyklých hodnot. Řekni mně, v jaké situaci se ti podařilo alespoň přiblížit k pocitu štěstí ?“

„Byly dvě situace, ale něco mně zabránilo procítit je jako úplně šťastné.“

„Které jsou to situace ?“

„Ještě na začátku perestrojky se mně podařilo získat loď do dlouhodobého pronájmu. Byla to nejlepší osobní loď v celé Západosibiřské paroplavbě. Jmenovala se „Michail Kalinin“. Byly vystavené doklady na dlouhodobý pronájem. Jedu k přístavišti, stojí jako kráska a já poprvé stoupám na palubu své lodi.“

„A tvé radostné pocity se o hodně zesílily, když jsi vstoupil na palubu ?“

„Rozumíš, Anastasie, v našem životě je hodně problémů. Když jsem vstoupil na palubu, uvítal mě kapitán. Šli jsme do jeho kajuty. Vypili jsme sklenici šampaňského. Povídali jsme si. Kapitán řekl, že je nezbytné pročistit vodovodní roury, jinak hygienicko-epidemiologická stanice nedá svolení na plavbu. A ještě řekl...“

„A ponořil ses do starostí a problémů souvisejících s lodí.“

„Ano, ponořil jsem se. Bylo jich hodně.“

„Pro uměle vytvořenou materii a různé mechanismy je typické, že přináší víc problémů než radosti. Jejich pomoc člověku je iluzorní.“

„Tady s tebou nesouhlasím. Je možné, že samy o sobě mechanismy vytváří problémy: potřebují péči a opravu. Ale jejich pomocí lze hodně dosáhnout.“

„Například, čeho ?“

„Dokonce lásky.“

„Nad skutečnou láskou, Vladimíre, uměle vytvořené předměty nemají žádnou sílu. I kdybys vlastnil všechny na světě, tak pouze jejich pomocí by sis neobstaral skutečnou lásku ani jedné ženy.“

„Ty prostě neznáš naše ženy. A posuzuješ. Já jsem to dokázal.“

„Co jsi dokázal ?“

„Lehce jsem dostával lásku. Strašně jsem miloval jednu ženu. A dlouho. Jenže ona si moc nepřála jít se mnou do ústraní. Když jsem získal loď, tak jsem ji pozval a ona souhlasila. Můžeš si představit, jak bylo pěkně ?! Sedíme sami v baru na lodi. Šampaňské, výborné víno, zapálené svíčky, hudba - a nikdo kolem. Jenom my samotní v celém baru mé lodi. Přede mnou jenom ona. Vypravil jsem loď, na palubu jsem nevzal nikoho, abych byl s ní o samotě. Loď plula po řece. V baru zněla hudba. Vyzval jsem ji k tanci. Měla nádhernou postavu a prsa. Přitiskl jsem ji k sobě, srdce začalo vesele tlouct a políbil jsem ji na ústa ! Neodtáhla se a políbila mě také. Rozumíš ? Byla vedle mě, mohl jsem na ni sahat, líbat ji. To všechno díky lodi, a ty říkáš -jedině problémy.“

„A co dál, Vladimíre, co se pak s tebou odehrálo ?“

„To není důležité.“

„Přece si na to vzpomeň, prosím.“

„Vždyť říkám, že to není důležité. Nemá to žádný význam.“

„Mohu povědět, co se na lodi stalo s tou mladou ženou a s tebou ?“

„Zkus to.“

„Vypil jsi hodně alkoholu. Schválně ses snažil vypít co nejvíc. Pak jsi před ni položil klíče od své kajuty, od svých velkolepých apartmá, a sám jsi šel do podpalubí. Skoro čtyřicet hodin jsi spal v malinké námořnické kajutě. A víš proč ?“

„Proč ?“

„Přišel okamžik, když jsi uviděl na tváři mladé ženy, kterou jsi miloval, divný výraz a odcizený úsměv. Intuitivně, ještě neuvědoměle jsi pocítil - tvá milovaná toužila: ‚Tolik bych byla šťastná, kdyby v baru této lodi naproti mně neseděl Megre, ale můj milovaný.‘ Žena, kterou jsi miloval, toužila po jiném muži, který se jí líbil. Toužila, aby ne ty, ale ten druhý vlastnil loď. Byli jste v moci mrtvé hmoty, spojili jste s ní své živé city a dychtění, čímž jste je zabíjeli.“

„Přestaň, Anastasie. Tyto vzpomínky nejsou příjemné. Stejně loď sehrála svou roli. Díky ní jsem se s tebou setkal.“

„Události přítomnosti jsou způsobené předcházejícími city a vzplanutími duše. Jenom ony mají vliv na budoucnost.“

A jenom jejich rozběh, jenom mávnutí jejich křídel se odráží v nebeských zrcadlech. V událostech zemského bytí se odrazí jenom jejich vzplanutí a dychtění.“

„Jak tomu mám rozumět ?“

„Našemu setkání mohlo předcházet mnoho dychtění tvé a mé duše, možná dokonce našich blízkých nebo dalekých rodičů. Možná, že tohle způsobilo jenom jedno vzplanutí višně, co roste na zahradě tvého domu za městem. Ale ne loď.“

„Co s tím má společného višeň na mé zahradě ?“

„Mnohokrát jsi prohlížel svůj život, ale nevšiml sis této višně a citů spojených s ní. A přesně ony byly tou hlavní událostí posledních let tvého života. Vesmír nereagoval na tvou loď. Popřemýšlej, co může pro Vesmír představovat primitivní, rachotící a nemyslící mechanismus, který se neumí obnovovat ? A višeň... Malinká sibiřská višeň, pro kterou jsi ani nenašel místo ve svých vzpomínkách, vzbouřila vesmírný prostor, změnila běh událostí, souvisejících nejen s tebou, ale i se mnou. Protože je živá a jako všechno živé je nerozlučně spjatá s celým vesmírem.“

(6 .)

VIŠEŇ

„Vzpomeň si, Vladimíre, na všechno, co tě spojuje s tímto malinkým stromečkem. Vzpomeň si a začni od okamžiku, kdy ses jí poprvé dotkl.“

„Zkusím, pokud to považuješ za důležité.“

„Ano, je to důležité.“

„Jel jsem autem. Už si nepamatuji kam. Zastavil jsem vedle Centrální tržnice. Poprosil jsem řidiče, aby došel pro ovoce. Sám jsem seděl a díval se, jak lidi vycházející z tržnice nesou různé sazenice.“

„Díval ses na ně a divil se. Čemu ?“

„Představ si, na jejich tvářích jsem viděl radost a spokojenost. Venku byla zima a pršelo, oni táhnou nějaké sazenice s kořeny zabalenými do hadrů, je to pro ně těžké, ale jsou spokojení. Já sedím v teplém autě a je mi smutno. Když se řidič vrátil, šel jsem do tržnice. Dlouho jsem chodil mezi prodáváči a koupil jsem tři malinké sazenice višně. Když jsem je dával do kufru, řidič mi řekl, že jedna višeň nevydrží, protože má moc ořezané kořínky, a že je lepší ji vyhodit hned. Ale já jsem ji nechal. Byla nejvíce rostlá. Pak jsem ty sazenice vlastnoručně zasadil na zahradě svého domu za městem. Pro višeň s krátkými kořínky jsem dal do jamky víc černozeře, rašelinové drtě a ještě nějakého hnojiva.“

„Svémi pokusy jí pomoci jsi spálil hnojivem ještě dva malinké kořínky.“

„Ale ona vydržela ! Na jaře, když pupínky na stromech začaly nabobtnávat, její větvičky ožily. Objevily se malinké lístečky. Pak jsem odjel na svou komerční cestu.“

„Ale předtím, po dobu více než dvou měsíců, jsi každý den přijížděl do domu za městem a nejprve šel za malinkou višní. Občas jsi hladil její větvičky. Radoval ses z lístečků, zaléval ji. Zatloukl jsi do země kolík a přivázal jsi kmen, aby jej vítr nezlomil. Řekni, Vladimíre, podle tebe rostliny reagují na to, jak s nimi člověk zachází ? Cítí dobré nebo zlé zacházení ?“

„Slyšel jsem nebo někde četl, že pokojové rostliny a květiny na to jakoby reagují. Dokonce mohou uvadnout, když odjíždí ten, kdo je pěstuje. Slyšel jsem o pokusech vědců: připojovali čidla přístrojů k různým rostlinám. Když se k nim

přibližoval člověk s agresí, tak se střelky přístrojů vychylovaly na jednu stranu, a když se přibližoval s láskou - na druhou."

„Takže ty, Vladimíre, víš, že rostliny reagují na projevy lidských citů. Snaží se udělat všechno možné pro zabezpečení života člověka, jak to vymyslel Veliký Tvůrce. Jedny přináší plody, druhé se snaží svými krásnými květy vyvolat v člověku pozitivní emoce, třetí očisťují vzduch. Ale je tady ještě jedno, neméně důležité předurčení. Ty rostliny, s kterými je konkrétní člověk v přímém kontaktu, vytvářejí pro něj Prostor skutečné Lásky. Té Lásky, bez které život na Zemi není možný. Mnozí chalupáři spěchají ke svým zahrádkám, protože tam je pro ně vytvořený tento Prostor. I malinká sibiřská višeň, kterou jsi zasadil, kterou jsi sám pěstoval, se také snažila vyplnit své předurčení a udělat to, co dělají všechny rostliny. Pokud je jich hodně, rostliny mohou vytvořit pro člověka významný Prostor Lásky. Pokud jsou rozmanité a člověk je s nimi v kontaktu, dotýká se jich s láskou. Všechny dohromady mohou vytvořit pro člověka významný Prostor Lásky, který příznivě působí na duši a uzdravuje tělo. Rozumíš, Vladimíre, všechny dohromady, když je jich hodně. Ale ty jsi pěstoval jenom jednu. A tehdy se malinká sibiřská višeň začala snažit sama udělat to, co může udělat jenom několik různých rostlin dohromady. Její úsilí bylo vyvoláno tvým neobvyklým zacházením s ní. Intuitivně jsi chápal, že ve tvém okolí jenom tento stromeček nic po tobě nechce, nepřetvařuje se, snaží se jenom dát. Proto jsi také chodil za ní, unavený po bouřlivém dni, stál a díval se na ni. A ona se snažila.

Ještě před objevením prvního ranního paprsku slunce se její lístečky snažily zachytit jeho odraz v rozjasňujícím se nebi. A když sluníčko zapadalo, pokoušela se využít světlo zářících hvězd. A trochu se jí to podařilo. Její kořínky obešly pálivé hnojivo, dokázaly vzít ze země to potřebné. A šťáva ze země proudila v žilkách višně trochu rychleji, než je obvyklé. Jednou, když jsi přišel, tak jsi uviděl na tenkých větvičkách malinké kvítečky. Na jiných stromcích květy nebyly, a ona rozkvetla. Zaradoval ses. Zvedla se ti nálada a tehdy... Vzpomeň si, co jsi udělal, Vladimíre, když jsi uviděl květy ?"

„Já jsem se skutečně zaradoval. Z nějakého důvodu se mi zvedla nálada. A pohlídl jsem její větvičky."

„Laskavě jsi hladil její větvičky a říkal: „Je to možné, krásko má, rozkvetla jsi !" Stromy, Vladimíre, přináší plody. Ale mimo to ještě vytvářejí Prostor Lásky. Višeň moc chtěla, abys ho měl také. Ale kde měla vzít sílu, aby vrátila člověku to, co dostala od něj. Dala již všechno, co bylo v její moci, ale dostala ještě neobyčejné, laskavé zacházení... A tehdy najednou chtěla udělat víc ! Sama !

Odjel jsi na dlouhou cestu. Když ses vrátil, šel jsi za višni. Šel a jedl višně koupené na trhu. Když ses přiblížil k ní, tak jsi uviděl, že na tvé višně visí tři červené plody. Stál jsi před ní unavený, jedl višně koupené na trhu a vyplivoval jsi pecky. Pak jsi utrl jeden plod ze své višně a ochutnal ho. Byl trochu kyselejší než z trhu. Dvou zbylých ses nedotkl."

„Najedl jsem se jiných višní. A její skutečně byla kyselejší."

„O, kdybys věděl, Vladimíre, kolik prospěšného pro tebe bylo v těch malinkých višních. Kolik energie a lásky. Z nitra Země a vesmírného prostoru pro tebe višeň sebrala všechno prospěšné a vložila do těchto třech plodů. Dokonce nechala jednu

svou větev uschnout, aby dokázaly dozrát tyto tři višně. Jednu jsi ochutnal, dvou zbylých ses nedotkl."

„Vždyť jsem to nevěděl. Ale stejně mně bylo příjemně, že dokázala zrodit plody."

„Ano, bylo ti příjemně. A tehdy... Pamatuješ si, co jsi udělal tenkrát ?"

„Já ? No, znova jsem pohladil její větvíčky."

„A nejen pohladil. Ty ses ještě naklonil a políbil jsi lísteček větvíčky ležící na tvé dlaní."

„Ano, políbil. Protože jsem měl dobrou náladu."

„A s višní se stalo něco neuvěřitelného. Co ještě mohla pro tebe udělat, když sis nevzal plody, vypěstované s takovou láskou. Co ?"

Zachvěla se višeň od polibku člověka a vzlétly do světlého vesmírného prostoru city a myšlenka, jenom člověku vlastní, ale vytvořená malinkou sibiřskou višní - dát člověku to, co dostala od něj. Darovat člověku svůj polibek lásky, zahřát jej světlými city lásky. Proti všem zákonům se myšlenka zmítala ve vesmíru a nenacházela uskutečnění.

Uvědomění nemožnosti uskutečnění, to je smrt.

Světlé síly vracely višni vytvořenou myšlenku, aby ji mohla v sobě zničit a nezahynout. Ale ona ji nebrala zpátky ! Vášnivé přání malinké sibiřské višně zůstávalo neměnné, neobyčejně čisté a chvějící se. Světlé síly nevěděly, co mají dělat. Veliký Tvůrce neměnil ustanovené zákony harmonie. Ale višeň nezahynula. Protože její myšlenka, úsilí a city byly neobyčejně čisté, a podle vesmírných zákonů čistou Láskou nic nemůže zničit. A ona se vznášela nad tebou a zmítala se ve snaze najít uskutečnění. Jediná ve vesmíru se snažila vytvořit pro tebe Prostor Lásky. Přišla jsem na vaši loď, abych alespoň nějak zkusila pomoci a uskutečnit to, po čem toužila višeň. Ještě jsem nevěděla, koho se to týká."

„Takže tvůj vztah ke mně vznikl jako přání pomoci té višni ?"

„Můj vztah k tobě, Vladimíre, je jenom můj vztah. Těžko říci, kdo komu pomáhá, višeň mně, nebo já višni. Všechno ve Vesmíru je vzájemně spojené. Je třeba vnímat skutečnost svým vnitřním Já. Ale teď mi dovol, abych uskutečnila v realitě to, po čem toužila višeň. Mohu tě místo ní políbit ?"

„Samozřejmě, že můžeš. Když je to třeba. Až se vrátím, tak také sním všechny její plody."

Anastasia zavřela oči. Své ruce přitiskla k hrudi a tiše zašeptala:

„Višničko, pociť to. Víím, že to dokážeš pociťit. Teď udělám to, co jsi chtěla udělat ty. Bude to tvůj polibek." Pak mě rychle vzala kolem ramen, přiblížila se ke mně se zavřenýma očima, dotkla se rty mé tváře a utichla.

Zvláštní polibek, jednoduché dotknutí rty. Ale lišil se od všech, které jsem znal dříve. Vyvolal ve mně neobyčejně příjemný pocit, dříve neznámý. Zřejmě technika pohybu rtu, jazyka nebo těla není při tomto důležitá. Zřejmě je důležité to, co je ukryto uvnitř člověka a projevuje se při polibku.

Co se ale skrývá v této poustevnici z tajgy ? Nebo snad je všechno, co říká, jenom plodem její fantazie ? Ale odkud se tedy berou neobyčejně slastné city, okouzlující

a zahřívající všechno uvnitř ? Možná, že společným úsilím se podaří odhalit tajemství pomocí následující situace, jíž jsem byl svědkem.

(7 .)

KDO JE VINEN ?

Jednou, když se mi Anastasia snažila vysvětlit něco o způsobu života a o víře, ale nenacházela vhodná, pochopitelná slova, což si pravděpodobně moc přála, stalo se následující.

Anastasia se rychle otočila tváří ke Zvonícímu cedru, položila dlaně na jeho kmen a pak se s ní začalo dít něco nepochopitelného. Zvedla hlavu nahoru a obracejíc se buď k cedru, anebo k někomu vysoko nahoře, začala najednou vroucně a naprosto oddaně mluvit jednou slovy, podruhé zvuky. Něco se snažila vysvětlit, dokázat, o něco úpěnlivě prosila. Čas od času se do jejího monologu vplétaly naléhavě žádající zvuky. Zesílilo se popraskávání - zvonění cedru. Jeho paprsek zjasněl a zesílil. A tehdy Anastasia přísně pronesla:

„Odpověz mi. Odpověz ! Vysvětli ! Dej mi ji, dej !“ Při tomto potřásla hlavou a dokonce dupla bosou nohou.

Bledé záření koruny Zvonícího cedru zamířilo k paprsku, který se najednou odtrhl od cedru, uletěl nahoru a ztratil se. Ale ihned se objevil jiný paprsek, mířící seshora k cedru. Vypadal jako modravá mlha nebo oblak.

Jehličí cedru, směřující dolů, svítilo stejnými oblačnými, slabě viditelnými paprsky. A tyto paprsky mířily k Anastasii, ale nedotýkaly se jí. Jako by se ztrácely a mizely ve vzduchu. A když opět naléhavě dupla nohou a dokonce plácla dlaněmi po obrovském kmenu Zvonícího cedru, zahýbaly se svítící jehličky. Jejich paprsky se spojily v jediný oblačný paprsek, který směřoval k Anastasii, ale také se jí nedotýkal. Mizel ve vzduchu, jako by se vypařoval, ze začátku přibližně metr před Anastasií, pak půl metru...

S hrůzou jsem si vzpomněl, že patrně přesně takový paprsek byl příčinou záhuby jejích rodičů. Anastasia dál tvrdohlavě o něco prosila, naléhala. Stejně, jak rozmazené dítě naléhavě prosí své rodiče o to, co potřebuje. Najednou sebou paprsek trhl směrem k ní a osvítil ji celou jako blesk fotoaparátu. Kolem ní se vytvářel a mizel obláček. Paprsek mířící od cedru se ztratil, uhasly i ty menší, vycházející z jehliček. Kolem Anastasie tál obláček, který buď vcházel do ní nebo mizel v prostoru.

Zářící a se šťastným úsměvem se otočila, udělala krok ke mně a zastavila se, upínajíc pohled mimo mě. Otočil jsem se. Na louku vycházeli Anastasiin dědeček a pradědeček. Vysoký šedý praděd pomalu kráčel, opíraje se o hůl, která se podobala samorostu. Když se přiblížil ke mně, zastavil se. Podíval se na mě jako do prostranství. Dokonce jsem nepochopil, jestli mě vidí, nebo ne. Mlčky stál, nepozdravil mě, neřekl ani slovo, pak se lehce poklonil a namířil k Anastasii. Dědeček - neklidný, ale velmi přirozený. Celým svým zevnějškem jako by říkal, že je veselý a dobrý člověk. Když se přiblížil ke mně, hned se zastavil a jednoduše mi potřásl rukou. Začal něco říkat, ale nic jsem si z toho tenkrát nezapamatoval. Z nějakého důvodu jsme se oba se vzrušením dívali na to, co se konalo u cedru.

Praděd se zastavil přibližně metr před Anastasií. Nějakou dobu se tiše dívali jeden na druhého. Anastasia stála před šedým starcem se spuštěnými rukama jako žákyně před přísným zkoušejícím. Podobala se provinilému dítěti a bylo znát, že se chvěje. V napjatém tichu zazněl hluboký, sametový a přísný hlas šedého starce. Nepozdravil Anastasií a ihned, pomalu a jasně pronášeje slova, se zeptal:

„Kdo si může dovolit minout darované světlo a rytmus a obracet se přímo na Něj ?“

„Každý člověk se na Něj může obracet ! Od věků Sám s velkou radostí mluvil s člověkem. Teď to chce také,“ rychle odpověděla Anastasia.

„Jsou Jím předurčeny všechny cesty ? Jsou mnozí z žijících na Zemi schopní je poznat ? Jsi schopná je vidět ?“

„Ano. Viděla jsem to, co je předurčené lidem. Viděla jsem závislost budoucích událostí na uvědomění lidí žijících dnes.“

„Udělalí Jeho synové a jejich osvětlení následovníci, kteří poznali Jeho Ducha, dost pro to, aby zahrnili v lidech pochopení ?“

„Dělali a dělají všechno, nešetří sebe. Nesli a nesou Pravdu.“

„Může-li vidící zapochybovat o rozumu, dobrotě a velikosti Jeho Ducha ?“

„Nemá sobě rovné ! Je jediný ! Ale chce komunikovat. Chce, aby Jej chápali, milovali, jako miluje On.“

„Je-li dovoleno být drzý a přísný při kontaktu s ním ?“

„Dal částčku svého Ducha a rozumu každému žijícímu na Zemi. A když malinká částčka v člověku, Jeho částčka, nesouhlasí s všeobecně přijatým, takto znamená, že On, přesně On, nepřijímá všechno z předurčeného. Přemýšlí. Je možné Jeho přemýšlení pojmenovat drzostí ?“

„Komu je povoleno zrychlovat pohyb jeho přemýšlení ?“

„Dovolovat může jen dovolující.“

„O co žádáš ty ?“

„Chci vědět, jak vysvětlit nechápajícím, jak dát možnost pocítit necítícím.“

„Je-li určen osud těch, kdo nevnímají Pravdu ?“

„Osud nevnímajících Pravdu je určen. Ale kdo je zodpovědný za nepochopení Pravdy - ten, kdo nechápe, nebo ten, kdo ji neumí vysvětlit ?“

„Co ?... Takže ty ?...“ vzrušeně pronesl praděd a zmlkl.

Nějakou dobu se mlčky díval na Anastasií. Pak, opíraje se o hůl-samorost, pomalu klesl na koleno, vzal Anastasiinu ruku, sklonil šedou hlavu, políbil ji a řekl:

„Buď zdráva, Anastasie.“

Anastasia rychle klekla před pradědem, udiveně a vzrušeně začala mluvit:

„Co je to s tebou, dědečku, mluvíš, jako bych byla malá. Vždyť už jsem velká.“

Pak ho objala kolem ramen, přitiskla hlavu k jeho hrudi, pokryté šedou bradou, a zatajila dech. Věděl jsem, že poslouchá, jak tlouče jeho srdce. Od dětství to dělala ráda. Šedý stařec klečel na koleně, jednou rukou se opíral o hůl-samorost, druhou hladil Anastasiiny nazlátlé vlasy.

Dědeček se zachvěl a starostlivě běžel ke klečícímu otci a vnučce. Rozpačitě rozhodil ruce a cupital kolem nich. Pak najednou poklekl také, objal je...

První se zvedl dědeček. Pomohl vstát svému otci. Ještě jednou se praděd pozorně podíval na Anastasii, pomalu se otočil a začal se vzdalovat. Dědeček rychle promluvil, obraceje se neznámo na koho:

„Stejně ji všichni rozmazlují. I On také. Vida, kam se dostala. Strká svůj nos, kam se jí zachce. Není, kdo by ji vychovával. Kdo teď bude pomáhat zahrádkářům ? Kdo ?“

Praděd se zastavil. Pomalu se otočil a opět svým sametovým nízkým hlasem řekl:

„Dělej, vnučko, co ti říká srdce a duše. S tvými zahrádkáři ti pomohu sám.“ Vznešený stařec se otočil a pomalu odešel z louky.

„Vždyť říkám, že ji všichni rozmazlují,“ řekl opět dědeček. Zvedl klacek a se slovy: „Já ale teď začnu vychovávat,“ cupital, mávaje klackem, k Anastasii.

„Au, au !“ spráskla Anastasia ruce, dělajíc, že se bojí. Pak se zasmála a uhnula blížícímu se dědečkovi.

„Napadlo ji ještě utéci. Abych já ji nedohnal !“

A neobyčejně rychle a lehce běžel za Anastasii. Ona se smíchem utíkala, kličkujíc po louce. Dědeček se dostal blízko, ale dohnat ji nemohl.

Najednou vykřikl, uchopil se za nohu a sedl si na bobek. Se vzrušením ve tváři se Anastasia rychle otočila. Přiběhla k dědečkovi, vztáhla k němu ruku a ztuhla. Celou louku zaplnil její hlasitý a nakažlivý smích. Pozorně jsem se zadíval na dědečkovu pózu a pochopil jsem příčinu jejího veselí.

Dědeček seděl na jedné noze, druhou natáhl před sebou a držel ji, nedotýkaje se zemi. Ale hladil jako postiženou přesně tu nohu, na které seděl. Přechytračil Anastasii, ale neobelhal.

Jak se pak ukázalo, měla si včas všimnout nesouladu, směšnosti jeho pózy. Dokud se Anastasia smála, dědeček ji stačil chytit za ruku. Zvedl svůj klacek a lehce ji šlehl jako dítě. Se smíchem se Anastasia pokusila ukázat, že ji to bolí. Nehledě na stále trvajíc zdrženlivý smích, objal ji dědeček kolem ramen a řekl:

„Tak už dost. Nebreč. Dostala jsi ? To si zasloužíš. Teď budeš poslouchat. Vždyť jsem začal trénovat starého orla.“

I když je starý, tak sílu ještě má, hodně si toho pamatuje. A ona se všude strká, nerozvážná.“

Anastasia se přestala smát, pozorně se podívala na dědečka a vykřikla:

„Dědečku !.. Můj milý dědečku !.. Trénovat orla !.. Takže už víš o dítěti ?“

„Vždyť hvězda.. !“

Anastasia mu nedala domluvit. Chytla jej kolem pasu, nadzvedla nad zemi a zakroužila. Když jej opět položila na zem, dědeček se zakymácel, a ve snaze být přísný, řekl:

„Jak se to chováš k starším ? Vždyť říkám - slabá výchova.“ A mávaje klackem rychle šel dohánět svého otce. Když se přiblížil ke stromům na kraji louky, Anastasia za ním křikla:

„Děkuji ti, dědečku, za orla, děkuji !“

Dědeček se otočil, podíval se na ni:

„Jenže ty, vnučko, buď prosím...“ Tón jeho hlasu byl velice laskavý, přerušil větu a trochu přísněji dodal: „Dávej si pozor !“ A zmizel za stromy.

(8 .)

ODPOVĚĎ

Když jsme zůstali sami, zeptal jsem se Anastasie: „Pročpak ses tak zaradovala z nějakého orla ?“ „Bude velmi užitečný pro malého,“ odpověděla. „Pro naše dítě, Vladimíre.“

„Aby si hrálo ?“

„Ano. Jenomže tato hra má velký smysl pro budoucí poznání, pocity.“

„Jasně.“ I když jsem nechápal důležitost nějaké hry s ptákem, byť dokonce i s orlem. „A co jsi dělala u cedru ? Modlila ses nebo jsi s někým mluvila ? Co se dělo s tebou a s cedrem, proč s tebou praděd mluvil tak přísně ?“

„Řekni, Vladimíre, existuje, podle tebe, no, něco rozumného nebo vůbec, existuje rozum v neviditelném světě, v kosmu, ve vesmíru ? Co si o tom myslíš ?“

„Myslím, že ano. Když už dokonce vědci o tom mluví, kontaktéři, Bible.“

„A toto „něco“, pojmenuj ho nějakým slovem, které je ti nejbližší. Je to třeba proto, abychom měli stejnou definici. No, například, Rozum, Intelekt, Bytost, Síly Světla, Vakuum, Absolutno, Rytmus, Duch, Bůh.“

„Budiž, Bůh.“

„Dobře. Teď řekni, snaží-li se Bůh mluvit s člověkem, co myslíš ? Ne hlasem z nebe, ale prostřednictvím lidí, přes Bibli, řekněme, napovědět, jak být šťastnějším ?“

„Nemusel to být Bůh, kdo diktoval Bibli.“

„A kdo, podle tebe ?“

„Mohli to být také lidé, kteří chtěli vymyslet náboženství. Posadili se a kolektivně to napsali.“

„Takže jen tak jednoduše ? Sesedli se lidé, napsali knihu, vymysleli náměty, zákony ? A tato kniha již žije nejedno tisíciletí a je nejčtenější knihou do dnešní doby ! Za poslední staletí bylo napsáno velké množství jiných knih, jenže s touto se může srovnat málokterá. Co to znamená, podle tebe ?“

„Nevím. Samozřejmě, že starodávné knihy existují mnoho let, ale většina lidí čte přece současnou literaturu - romány, různé detektivky. Proč ?“

„Protože když je čteš, tak skoro nemusíš myslet. Ale když čteš Bibli, musíš myslet rychle a na mnohé otázky si dávat odpověď sám. Tehdy je možné ji pochopit. Otevírá se. Pokud se k ní vědomě zachováš jako k dogmatu, pak stačí přečíst několik přikázání a zapamatovat si je. Ale jakékoliv dogma, vnesené zvenčí a neuvědomené uvnitř sebe, blokuje možnosti Člověka-Tvůrce.“

„A na jaké otázky je třeba odpovídat, když čteš Bibli ?“

„Pro začátek zkus porozumět, proč faraón nechtěl pustit izraelský národ z Egypta ?“

„Tady není čemu rozumět. Izraelci byly egyptskými otroky. Kdo by chtěl pustit své otroky ? Oni pracovali, přinášeli zisk.“

„V Bibli se říká, že Izraelci nejednou vyvolávali zkázu po celé egyptské zemi. Dokonce zabíjeli prvorozence lidí a zvířat. Později se takovíto čaroději upalovali na ohni, ale faraón je jednoduše nepouštěl. Ještě odpověz na otázku, kde vzali otroci tolik věcí a dobytka, aby mohli čtyřicet let cestovat ? Odkud vzali zbraně, aby cestou mohli obsazovat a ničit města ?“

„Jakpak odkud ? Vždyť jim všechno dával Bůh.“

„Myslíš, jenom Bůh ?“

„A kdo jiný ?“

„Člověk, Vladimíre, má plnou svobodu. Má možnost sám používat všechno světlé, co dal Bůh od věků. Ale má možnost používat i něco jiného. Člověk je jednotu protikladů. Podívej, svítí sluníčko. Je to Boží dílo. Je pro všechny. Pro tebe, pro mě, pro hádě, trávu a kytky. Ale včela bere z kytky med, a pavouk -jed. Mají každý své předurčení a žádná včela, ani žádný pavouk nebudou postupovat jinak. Jedině člověk ! Někdo se může radovat z prvních slunečních paprsků, a druhý naopak - zlobit se. Člověk může být i včelou i pavoukem.“

„Takže Izraelcům nedal všechno jenom Bůh ? V tom případě jakpak lze určit, co dělá Bůh a co mu jenom připisují ?“

„Když se něco významného tvoří prostřednictvím člověka, vždy se toho zúčastňují dva protiklady. Právo volby je na člověku. Čeho si vezme víc, záleží na jeho čistotě a uvědomění.“

„Tak dobře, připustíme, že je to pravda. A když jsi stála u cedru, copak ses snažila s Ním mluvit ?“

„Ano, chtěla jsem, aby mi odpovídal.“

„A pradědovi se to nelíbilo ?“

„Praděd se domníval, že jsem mluvila trochu neuctivě, že jsem naléhavě žádala.“

„Vždyť jsi skutečně naléhala, viděl jsem to. Dokonce jsi při tom dupala nohou, úpěnlivě prosila. Co jsi chtěla ?“

„Chtěla jsem uslyšet odpověď.“

„Jakou odpověď ?“

„Rozumíš, Vladimíre, podstata Boha není v těle. Nemůže hromovým hlasem křičet všem z nebe, jak mají žít. Chce ale aby všem bylo dobře, proto také posílá Svě syny. Posílá lidi, do jejichž duší a rozumu mohl vniknout v té nebo jiné míře.

Jeho synové pak jdou a mluví s jeho lidmi, mluví různými jazyky. Někdy slovy, někdy pomocí hudby a obrazů, nebo nějakých činů. Stává se, že je poslouchají. Stává se, že je honí a zabíjejí. Jako Ježíše Krista, například. A Bůh opět posílá Svě syny. Ale vždy jim naslouchá jenom část lidí, zbytek je nevnímá. A porušuje Zákony šťastného bytí.“

„Jasně. Za toto Bůh také potrestá lidstvo planetární katastrofou, strašným soudem ?“

„Bůh nikoho netrestá a nechce žádné katastrofy. Bůh - to je Láska. Ale tak je to vše od věků vymyšleno. Stvořeno. Když se lidstvo přibližuje k určitému bodu svého nechápání podstaty Pravdy. Když temné prvky, co se projevují v člověku, dosahují kritického bodu. Aby se neodehrálo úplné sebezničení, stává se planetární katastrofa, která ničí mnohé lidské životy a zhoubný, uměle stvořený systém životazabezpečení. Katastrofa je ponaučení pro ty, co zůstanou naživu.

Nějakou dobu po tom lidé žijí jako ve strašném pekle. Ale ono je vytvořené právě jimi. Právě ti, co zůstanou naživu, se dostávají do pekla. Pak jejich děti nějakou dobu žijí jako původně, dostávají se do bodu, kterému lze říkat ráj. Potom opět nastávají úchytky a všechno se opakuje od začátku. A tak tomu je po dobu miliard let v zemském letopočtu.“

„Pokud se tak nevyhnutelně všechno opakuje miliardy let, o co jsi žádala ?“

„Chtěla jsem se dozvědět, jakým způsobem a pomocí čeho lze ponaučit lidi, aniž by došlo ke katastrofě ? Rozumíš, já si myslím, že katastrofy se stávají nejen vinou těch, kdo nepřijali Pravdu, ale i vinou jejího ne úplně efektivního sdělení. Proto jsem také prosila o nalezení tohoto způsobu. Aby byl odhalen mně nebo ještě někomu. Nezáleží na tom komu. Důležité je, aby byl nalezen a aby byl funkční.“

„Tak co ti řekl ? Jaký má hlas ?“

„Nikdo nemůže říci jaký má hlas. Jeho odpověď se jakoby rodí, no, ve formě objevení své vlastní myšlenky, najednou vzniklé. Vždyť On může mluvit jenom prostřednictvím Svě částečky, která je v každém člověku. A tato částečka pak předává informaci všemu ostatnímu v člověku pomocí rytmu vibrace. Proto také vzniká dojem, že člověk všechno dělá jenom sám. I když sám člověk skutečně může hodně dokázat. Vždyť se podobá Bohu. V každém člověku je malinká částečka, vdechnutá do něj Bohem ještě při narození. Půlku Sebe rozdělil lidstvu. Ale temné síly se snaží všemi možnými způsoby zablokovat působení této částečky, odvést člověka od komunikací s ní a přes ni - s Bohem. S malinkou částečkou se dá lehčeji bojovat, když je sama k tomu ještě bez spojení s Hlavní silou.

Pokud se tyto částečky spojí dohromady ve snaze k světlému, pro temné síly bude obtížnější porazit je nebo zablokovat. Ale i když samotná částečka, žijící v jednom člověku, má plný kontakt s Bohem, tak porazit takového člověka, jeho Duch i rozum temné síly nemají možnost.“

„Takže jsi Jej vzývala, aby se v tobě zrodila odpověď, jak a co říci lidem a jak zabránit planetární katastrofě ?“

„Tak nějak.“

„No a jakápak odpověď se v tobě zrodila ? Jaká slova je třeba říkat ?“

„Slova... Samotná slova, vyslovovaná obvyklým způsobem, nestačí. Bylo už jich řečeno tak hodně. Avšak celkově lidstvo pokračuje ve směřování do propasti.

Například ty. Copak jsi neslyšel o tom, že kouřit, pít alkohol je špatné ? A mluví se o tom v různých pramenech. Říkají o tom i vaší doktoři, jazykem, který je pro tebe více blízký, ale ty v tom pokračuješ. Pokračuješ, nehledě na zhoršení zdraví, dokonce ti v tom nebrání ani bolest, stejně jak i mnohým ostatním. Bůh ti říká:

„Nesmíš to dělat.“ Mluví k tobě prostřednictvím bolesti. A toto není jenom tvá bolest, ale i Jeho. Jenže ty bereš léky proti bolesti a dál děláš, co se ti zachce. Nechceš se zamyslet, proč to bolí...

I všechny ostatní Pravdy lidstvo zná, ale nesplňuje je. Kvůli okamžitému, iluzornímu potěšení se tyto Pravdy zrazují. Takže je třeba najít ještě nějaký způsob, který dovolí nejen vědět, ale i cítit jiná potěšení. Člověk, který je pozná, bude mít možnost srovnávat a všechno pochopí sám, uvolní svou částčku, danou mu Bohem. Nelze člověka stále strašit katastrofou, nelze vinit ty, kdo nevnímají Pravdu. Je třeba aby všichni, kdo ji šíří, pochopili nutnost hledání dokonalejšího způsobu vysvětlování. Pradědeček se mnou souhlasil."

„Ale neřekl to."

„Hodně z toho, co říkal pradědeček, jsi neslyšel."

„Když jste chápali jeden druhého beze slov, tak proč jste tedy používali slova, která jsem slyšel ?"

„Cožpak tě to neuráží, když se v tvé přítomnosti mluví cizím jazykem, který nechápeš, když přitom znají i tvůj ?"

Přemýšlel jsem: „Mám věřit tomu všemu, co říkala, nebo ne. Sama tomu určitě věří. Nejen věří, ale také podle toho jedná. Možná bych měl zkusit nějak ochladit její zápal, poněvadž hledíme, jak se trápí." Zkusil jsem to a řekl:

„Víš, Anastasie, myslím, že by ses možná neměla tak trápit, no, tak vzrušeně žádat, jak jsi to dělala u cedru. Dokonce z něj na tebe dolehlo modravé světélkování nebo výpar. Tví dědečkové se nevzrušili bezdůvodně. Je to, zřejmě, nebezpečné. Když Bůh nikomu ze Svých Synů nedal odpověď, jak nejefektivněji všechno vysvětlit lidem, tak tedy odpověď ani neexistuje. Vypadá to tak, že planetární katastrofa je přece nejefektivnější způsob vysvětlování. Jinak se na tebe rozzlobí k tomu tě ještě potrestá, aby ses nestrkala, kam nemáš, jak říká tvůj dědeček."

„Bůh je dobrý. Netrestá."

„Ale také ti nic neříká. Možná, že tě nechce poslouchat, a ty utrácíš tolik energie."

„On poslouchá a odpovídá."

„Co odpovídá ? Teď už něco víš ?"

„Napověděl mně, kde se nachází odpověď, kde ji hledat."

„Napověděl ?.. Tobě ?! Tak kdepak je ?"

„Ve spojení protikladů."

„Jak to ?"

„Poslouchej, například, když dva protiklady lidského myšlení při komentování Avatansaky se spojili v novou dynamickou jednotu. Jako důsledek vznikla filozofie Chua-jen a Kego, která v sobě akumulovala větší dokonalost elementu světónázoru, paralely k modelům a teoriím jako ve vaší současné fyzice."

„Cože ?"

„Oj, promiň mi, prosím tě. Copak jsem to. Úplně jsem se uvolnila."

„Proč se omlouváš ?"

„Promiň, že jsem řekla slova, která nepoužíváš ve své řeči.“

„No právě. Nepoužívám. Jsou nepochopitelná.“

„Budu se snažit už to nedělat. Nezlob se na mě, prosím.“

„Vždyť se nezlobím. Jenom vysvětlí normálními slovy, kde a jak budeš hledat tuto odpověď?“

„Jenom já samotná ji vůbec nebudu moci najít. Lze ji najít jen pomocí společného úsilí částek, které se nachází v různých lidech s protikladným myšlením žijících na Zemi. Jenom při společném úsilí se tato odpověď objeví v neviditelné dimenzi, kde žijí myšlenky. Tuto dimenzi lze ještě nazvat dimenzí Světlych sil. Nachází se mezi materiálním světem, ve kterém žije člověk, a Bohem.“

Uvidím tuto dimenzi, mnozí ostatní ji uvidí také. Pak bude možno lehčeji dosáhnout všeobecného uvědomění. Přenést lidstvo přes úsek času temných sil. A katastrofy se nebudou opakovat.“

„A konkrétněji, co mají lidé dělat teď, aby se objevila tato odpověď?“

„Bylo by dobře, aby se hodně lidí probudilo ve stanovenou dobu. Například v šest hodin ráno. A pomysleli na něco v dobrého, nezáleží na tom, na co konkrétně. Důležité je, aby myšlenky byly světlé. Lze pomyslet na děti, na lidi, které máš rád, a ještě pomyslet na to, co udělat, aby všem bylo dobře. Alespoň patnáct minut takhle myslet. Čím více lidí takto bude postupovat, tím rychleji se objeví odpověď. Časová pásma na Zemi jsou různá, Země se otáčí, ale obrazy, vytvořené světlými lidskými myšlenkami, budou splývat do jediného, jasného a nasyceného obrazu uvědomění. Současnost myšlení na něco světlého posiluje schopnosti každého, a to mnohokrát.“

„Ech, Anastasie. Jsi tak naivní. Kdopak bude souhlasit se vstáváním v šest hodin ráno, aby patnáct minut myslel. Tak časně ráno se lidé probouzí, když potřebují do práce, například, nebo na letadlo, na pracovní cestu. Každý si řekne: ať přemýšlí ostatní a já raději budu spát. Stěží ti někdo bude pomáhat.“

„A ty, Vladimíre, nemohl bys mně pomoci?“ „Já? Bez zvláštní potřeby tak ráno nevstávám. A i kdybych se někdy probudil, tak na co dobré mám myslet?“

„No, například na malinkého syna, kterého porodím. Na svého syna. Jak je mu dobře, když jej laskají sluneční paprsky, když jsou kolem překrásné kytky, když se s nim na louce baví chundelatá veverka. Pomysli na to, jak by bylo dobré, kdyby i ostatní děti laskalo sluníčko, kdyby je nic nezarmucovalo. Pak si pomysli, komu v nadcházející den řekneš něco příjemného, na koho se usměješ. A jak by bylo dobré, kdyby tento překrásný svět existoval věčně, a co bys pro to měl udělat ty.“

„Na syna budu myslet. No, na něco dobrého zkusím také. Ale co je to platné? Ty budeš myslet tady v lese, a já v městském bytě. Jsme jenom dva. Vždyť říkáš, že je třeba hodně lidí. A pokud nás není hodně, proč se zbytečně snažit?“

„Dokonce jeden je víc než nic. Dva dohromady - víc než dva. Potom, až napíšeš knížku, objeví se další lidé, já to budu cítit a budu se z každého radovat. Naučíme se cítit jeden druhého, chápat, pomáhat jeden druhému přes dimenzi Světlych sil.“

„V tohle všechno, co říkáš, je třeba ještě uvěřit. Já tedy zcela nevěřím v tuto světlou dimenzi, v které žijí myšlenky. Nelze ji prokázat, protože se jí nemůžeš dotknout.“

„Ale vždyť vaši vědci došli k závěru, že myšlenka je materiální ?“

„Došli, jenže stejně se to zatím v hlavě nesrovnává, když na to není možno sáhnout.“

„Ale když napíšeš knihu, vždyť se jí bude možné dotknout, držet v rukou. Jako materializovanou myšlenku.“

„Opět o knize. Vždyť jsem ti říkal, že v ni nevěřím také. A už vůbec nevěřím v to, že pomocí nějakých spojení písmen, které znáš jenom ty, dokážeš vyvolat u čtenářů city a k tomu ještě světlé, co pomáhají cosi pochopit.“

„Říkala jsem ti, jak to udělám.“

„Ano, říkala. Ale stejně se mi tomu nechce věřit. I když se pokusím psát, tak hned všechno vyprávět nebudu. Vysmáli by se mi. A víš, co ti popravdě řeknu ?“

„Co ?“

„Jenom se nezlob, dobře ?“

„Nebudu se zlobit.“

„Všechno, co jsi napovídala, musím prověřit u našich vědců. Musím vědět, co o tom říkají různá náboženství a současná věda. Teď se u nás pořádají různé kurzy, kázání.“

„Prověř to. Samozřejmě si to prověř.“

„A ještě cítím, že jsi velmi dobrý člověk. Tvá filozofie je zajímavá, neobvyklá. Ale když srovnávám tvé činy s činy jiných lidí, kteří se starají o duši, o ekologii, tak to vypadá, že jsi jakoby nejvíce zaostalá.“

„Proč to tak vypadá ?“

„Posud' to sama. Všichni osvícení, jak jim říkáš, se vzdalovali. Buddha odešel do lesa na sedm let, odloučil se a vytvořil celé učení. Po světě má hodně následovníků. Ježíš Kristus se vzdaloval pouze na čtyřicet dnů, a teď jeho učení lidé obdivují.“

„Ježíš Kristus se vzdaloval několikrát. A hodně přemýšlel, když chodil.“

„Tak dobře, víc než čtyřicet dnů, ať dokonce rok. Starci, kteří jsou teď považováni za svaté, byli obyčejnými lidmi, pak jako poustevníci odcházeli do lesa na nějakou dobu a na těch místech vznikají kláštery. Mají hodně následovníků, že ?“

„Ano, přesně tak.“

„A ty už šestadvacet let žiješ v lese a žádného následovníka nemáš. Žádné učení jsi nevymyslela. Tady mě prosíš, abych napsal knihu. Chytáš se jí jako stébla. Toužíš tam uložit své znaky a spojení. Ale když ti to nejde, jako ostatním, tak možná by ses ani neměla snažit ? Možná, že někdo jiný, schopnější, vymyslí něco i bez tebe. Pojd', budeme žít víc jednoduše, reálněji. Pomohu ti adaptovat se v našem životě. Nezlobíš se ?“

„Nezlobím se.“

„V tom případě ti řeknu celou pravdu až do konce. Abys mohla pochopit sebe sama.“

„Povídej.“

„Máš neobvyklé schopnosti, je to jasné, můžeš dostávat různou informaci raz dva. A teď mi řekni, kdy se u tebe objevil tento tvůj paprsek ?”

„Byl mi dán ze začátku, jako všem lidem. Ale uvědomit si, že existuje a používat jej, mě naučil pradědeček do mých šesti let.”

„No. Takže již od šesti let jsi byla schopná vidět, co se děje v našem životě ? Analyzovat, pomáhat. Dokonce léčit na dálku ?”

„Ano, byla.”

„A teď mi řekni, čímpak ses zabývala následujících dvacet let ?”

„Vyprávěla jsem ti a ukazovala. Zabývala jsem se zahrádkáři, lidmi, kterým tak říkáte. Snažila jsem se jim pomoci.”

„Po celých dvacet let, den co den ?”

„Ano, někdy i v noci, pokud jsem nebyla unavená.”

„Takže ty, jako zakomplexovaná fanatická, ses po celou dobu paličatě zabývala zahrádkáři ? Kdo tě nutil to dělat ?”

„Nikdo mě nemohl nutit. Byla jsem to já. Poté, co mi to pradědeček nabídl a pochopila jsem sama, že toto je dobré a velmi důležité.”

„Myslím si, že tvůj pradědeček ti nabídl zabývat se zahrádkáři proto, že mu tě bylo líto. Vždyť jsi rostla bez rodičů. Proto ti také dal tu nejlehčí a nejjednodušší práci. Teď uviděl, že jsi začala chápat něco většího a dovolil ti ujmout se jiných věcí. A zahrádkáře nechat.”

„Ale ty jiné věci jsou spojené se zahrádkáři. Já i nadále budu pomáhat těmto lidem. Mám je moc ráda a nikdy je nenechám.”

„Právě tomuto se říká - fanatizmus. Něco ti přece chybí, abys byla normálním člověkem. Měla bys pochopit. Zahrádkáři - zdaleka nejsou to nejdůležitější v našem životě. Nemají žádný vliv na společenské procesy. Chalupáři a zahrádkáři - tohle jsou pouhá malá vedlejší hospodářství. Lidé tam odpočívají po hlavní práci nebo když jdou do důchodu. Jenom. Rozumíš ? Pouze ! A pokud ty, která má tak ohromné vědění, fenomenální schopnosti, se zabýváš zahrádkáři, znamená to, že máš nějaké psychické úchylinky. Myslím si, že je třeba ukázat tě psychoterapeutovi. Pokud by se povedlo toto vyléčit, v tom případě bys skutečně mohla prospět společnosti.”

„Moc chci být prospěšná.”

„Tak pojď, pojedeme, odvedu tě k lékaři na dobrou soukromou polikliniku. Vždyť to sama říkáš, že se může stát planetární katastrofa. Tak tedy pomůžeš ekologickým společnostem, vědě.”

„Když jsem tady, jsem více prospěšná.”

„Dobře, pak se vrátíš a budeš dělat serióznější práci.”

„Jakou - serióznější ?”

„Sama se rozhodneš. Myslím si, že nějakou související, například, se zabráněním ekologické katastrofě nebo jiné, planetární. Mimochodem, kdy by se měla podle tebe stát ?”

„Lokální ohniska se už dnes vytvářejí na různých místech Země. Už dávno lidstvo připravilo všechno pro své zničení v hojné míře.“

„A kdy to bude globálně, kdy bude apokalypsa ?“

„Může se to stát přibližně v roce dva tisíce dva. Ale lze tomu předejít nebo to odsunout, jak to bylo v devadesátém druhém roce.“

„Takže katastrofa se mohla stát v roce devadesát dva ?“

„Ano, ale oni ji odsunuli.“

„Kdo - oni ? Kdo tomu zabránil ? Odsunul ?“

„Katastrofa planetárního rozsahu v devadesátém druhém roce se nestala díky zahrádkářům.“

„Cože ?!“

„Po celém světě čelí katastrofě Země hodně různých lidí. Ale katastrofa v devadesátém druhém roce se nestala díky zahrádkářům Ruska.“

„A ty... Takže ty !.. Už v šesti letech jsi chápala jejich důležitost ? Předvídala jsi ? Nepřetržitě pracovala. Pomáhala jim.“

„Věděla jsem o důležitosti zahrádkářů, Vladimíre.“

(9 .)

DEN ZAHRÁDKÁŘŮ A SVÁTEK CELÉ ZEMĚ !

„Ale proč díky zahrádkářům a právě Ruska ? Proč ? Jaká je tady souvislost ?“

„Rozumíš, Vladimíre, Země i když je velká, tak je velmi citlivá.“

Například ty jsi také velký ve srovnání s komárkem, ale když se na tebe posadí, tak cítíš jeho dotek. Země všechno cítí také. Když ji válčují do betonu a asfaltu, když vyřezávají a pálí lesy rostoucí na ní, když rýpají do jejího nitra a sypou do ní prášek, kterému říkáte hnojivo. Bolí ji to. Ale přesto miluje lidi, jako matka miluje své děti. A snaží se vzít do svého nitra lidskou zlobu a jenom když už to nemůže vydržet, propuká zloba sopkami a zemětřeseními.

Zemi je třeba pomáhat. Láska a pozorné zacházení jí dodávají sílu. Země je velká, ale nejvíce citlivá. I když na ni sáhne alespoň jedna ruka, cítí to. O, jak cítí a čeká na toto dotknutí ! Nějakou dobu v Rusku považovali zemi za všeobecné vlastnictví, přitom konkrétně ničí. Lidé ji nepřijímali jako svou. Pak v Rusku nastaly změny. Začali dávat lidem malinké pozemky na hospodaření. Nebyla to náhoda, že tyto díly byly hodně malinké a nebyla možnost je obdělávat různými mechanismy. Ale lidé, utrápení steskem po zemi, s radostí brali tyto pozemky. I chudí brali, i bohatí. Protože nic nemůže zničit spojení člověka se zemí !

Když dostali své malinké pozemky, lidé pocítili intuitivně... A milióny párů lidských rukou se s láskou dotkli země.

Na svých malinkých pozemcích se lidé laskavě dotýkali země právě svými rukama, ne stroji. A ona to cítila. Cítila dotek každé ruky zvlášť. A našla v sobě sílu, aby se udržela.“

„Tak co z toho všeho ? Každému zahrádkáři je třeba postavit pomník jako zachránci planety ?“

„Ano, Vladimíre, oni jsou zachránci.“

„Ale tolik pomníků nelze udělat. Raději pro ně zavést všeobecný svátek, řekněme volný den nebo dva dni, a v kalendáři jej pojmenovat „Den zahrádkářů“ nebo „Den Země“.“

„Jé ! Svátek !“ Anastasia spráskla ruce. „Jak jsi to hezky vymyslel. Svátek ! Rozhodně je třeba zavést veselý a radostný svátek.“

„Tak tedy posviť svým paprskem na naši vládu, na poslance ve Státní Dumě, aby vydali takový zákon.“

„Nemám možnost se k nim dostat. Jsou ponoření do každodenní pomíjivosti. Musí přijímat hodně řešení a vůbec nemají čas na přemýšlení. Ostatně také nemá nějaký zvláštní význam povyšovat jejich uvědomělost. Bude pro ně těžké uvědomovat si a vidět plnou realitu. Nikdo jim nedovolí přijmout správnější řešení, než se přijímají teď.“

„Kdopak může něco nedovolit vládě a prezidentovi ?“

„Vy. Masy. Většina. Správná řešení pojmenujete nepopulárními zákroky.“

„Ano, říkáš naprostou pravdu. Máme demokracii. Nejdůležitější řešení přijímá většina. Většina má vždy pravdu.“

„Největší uvědomělosti dosahovali vždy nejprve jedinci, Vladimíre, a většina ji postihla teprve za nějakou dobu.“

„Když je to tak, proč tedy potřebujeme demokracii, referenda ?“

„Potřebují se místo tlumičů, aby nebyly náhlé otřesy. Když selhávají tlumiče, dochází k revoluci. Doba revoluce je pro většinu vždy těžká.“

„Ale Svátek zahrádkářů - to není revoluce, co je na tom špatného ?“

„Takový svátek je dobrá věc. Je potřebný. Určitě. Je třeba co nejrychleji jej zavést. Budu přemýšlet, jak to udělat rychleji.“

„Pomohu ti. Znáám lépe, jaké páky fungují v našem životě efektivněji. V novinách... Nebo ne, napíšu o zahrádkářích ve tvé knize a poprosím lidi, aby posílali telegramy na vládu a do Státní Dumy: ‚Prosíme zavést Svátek zahrádkářů a Svátek Země.‘ Ale kolikátého ?“

„Třiadvacátého července.“

„Proč třiadvacátého ?“

„Den je vhodný. A také proto, že je to den tvých narozenin. Vždyť tento nádherný nápad je tvůj.“

„Dobře. Takže ať lidé napíší do telegramů: ‚Prosíme uzákonit Svátek zahrádkářů a Svátek celé Země třiadvacátého Července.‘ Jen co ve vládě a ve Státní Dumě začnou číst a přemýšlet: ‚Pročpak lidé posílají takové telegramy ?‘, ty po nich hodíš svým paprskem !...“

„Hodím ! Vší silou hodím ! A svátek bude světlý a překrásný. Všichni ! Všichni lidé se budou radovat a celá Země se bude radovat také !“

„A proč by se měli radovat všichni ? Tento svátek je pouze pro zahrádkáře.“

„Je třeba udělat to tak, aby se radovali všichni. Aby všem bylo dobře. Tento svátek se začne v Rusku. A bude nejprekrásnějším svátkem po celé Zemi. Svátkem Duší.“

„Jakpak bude probíhat poprvé v Rusku ? Vždyť nikdo neví, jak ho má slavit,“

„Srdce napoví každému, co má dělat v tento den. A přece se hned pokusím jej vymodelovat.“

Pak Anastasia začala mluvit, jasně vyslovujíc každou hlásku. Mluvila rychle a nadšeně ! Rytmus její řeči, konstrukce vět, výslovnost byly neobvyklé:

„Ať v tento den se Rusko vzbudí za úsvitu. Všichni lidé s rodinami, přáteli a také samotní vyjdou na zem a postaví se na ni bosýma nohama. Ti, kteří mají své malinké zahrádky, kde vlastnoručně pěstují plody, ať první sluneční paprsek uvítají mezi svými rostlinami. Dotknou se každého druhu.“

Až sluníčko vyjde, ať utrhnou z každého druhu jeden plod a snědí jej. A víc ať už dopoledne nejí. Uklidí své zahrádky. Ať každý popřemýšlí o životě, v čem je jeho radost a předurčení. Ať každý vzpomene na své blízké a přátele s láskou. Vzpomene na to, proč rostou jeho rostlinky, a každé ať dá její předurčení.

A dopoledne ať si každý najde hodinu na osamocení. Nezáleží na tom, kde a jak, ale určitě aby byl sám. Alespoň jednu hodinu zkusit se podívat sám do sebe. V poledne ať se sejde celé příbuzenstvo. Ti, co žijí spolu a ti, co přijedou zdaleka. Oběd ať je připraven z toho, co zrodila země v této době. Ať každý dá na stůl to, co si budou přát jeho srdce a duše. A všichni členové rodiny se podívají do očí jeden druhému s láskou. A ať nejstarší spolu s tím nejmladším požehnají stolu. Ať zní u stolu klidný rozhovor. O dobrých věcech a o těch, kdo se nachází vedle.“

Obrazy, které Anastasia popisovala, se rýsovaly neobyčejně jasně. Já jsem cítil, jako když také sedím u stolu a kolem lidé. Nadchl jsem se pro svátek, uvěřil jsem v něj, nebo spíš jsem se zachoval, jako by už byl, a dodal:

„Je třeba pronést přípitek před obědem. Zvednout sklenice. Připít si na Zemi, na Lásku.“ A zdálo se mi, že už držím v ruce sklenici.

A ona najednou:

„Vladimíre, ať na stole nebude té opojné otravy.“

Z mých rukou zmizela sklenice. A celý obraz svátku zmizel také.

„Anastasie, přestaň ! Nekaz svátek !“

„No, když chceš, ať je na stole víno, ale je třeba jej pít malinkými doušky.“

„Tak dobře, budiž víno. Aby se hned neměnily zvyky. A co budeme dělat po obědě ?“

„Ať se lidé vrátí do měst. Ať vezou v košíčkách plody, sebrané na své zahrádce, a nabídnou těm, kdo je nemají.“

Ó, kolik pozitivních emocí bude v tento den ! Zničí hodně lidských nemocí. Ty nemoci, co předpovídaly člověku smrt, i ty, co se nedaly vyléčit po dlouhou dobu. Ať ten, kdo je těžce nebo lehce nemocný, uvítá v tento den proud lidí, co se vrátí ze svých pozemků. Paprsky Lásky, Dobra a přivezené plody vyléčí a zničí nemoci. Podívej se ! Podívej ! Nádraží. Proud lidí s barevnými košíčky. Podívej se,

jak lidské oči září klidem a dobrem."

Anastasia se víc a víc rozněcovala idejí svátku a celá zářila. Její oči se nejen třpytily radostí, ale i jako by jiskřily modravým světlem. Výraz jejího obličeje se měnil různými, ale vždy radostnými nuancemi, jako by se jejím mozkiem bouřlivým proudem pronášely obrazy velkého svátku.

Najednou zmlkla, pak jednu nohu ohnula v koleně, zvedla nahoru pravou ruku, druhou nohou se odrazila a vzlétla jako střela nad zemi. Doskočila skoro do prvních větviček cedru. Když se spustila, mávla rukou, tleskla do dlaní a po celé louce se rozlilo modravé světélkování. A pak všechno, co říkala, jako by zopakoval každý brouk a malinká bylinka a každý velkolepý cedr. Jako by neviditelná síla zesilovala Anastasiiny fráze. Nebyly hlasité, ale měl jsem dojem, že je slyší každá žilka vesmíru.

I já jsem přidával své fráze. Protože nebylo možné se zdržet, když začala pronášet:

„Do Ruska v tento den přijedou hosté ! Všichni ti, které Země zrodila Atlantány ! A marnotratní synové se vrátí také ! A v tento den ať se po celém Rusku vzbudí lidé za úsvitu. Ať struny Vesmírné harfy zní šťastnou melodií po celý tento den. Ať všichni bardi hrají na kytary na ulicích a dvorech. I ten, kdo už je příliš starý, ať v tento den se cítí mladý, jak před mnoha, mnoha lety."

„I já, Anastasie, budu mladý ?"

„I my dva, Vladimíre, budeme mladí, jako budou lidé mladí poprvé. A zestárlí napíší dětem dopisy. A jejich děti jim napíší také. I ten nejmenší, co udělá první krok do života, ať vejde do světa radosti a štěstí. A v tento den nic nezarmoutí děti. Ať se dospělí chovají k nim jako k sobě rovným.

A Bohové všech lidí ať se spustí na Zem. Ať v tento den se všichni Bohové ztělesní do jednoduchých obrazů. I Bůh, jediný, vesmírný, bude šťastný. Ať jsi velmi šťastný v tento den ! Při pohledu na Zemi, zářící Láskou."

Anastasia se uchvacovala obrázky svátku. Víc a víc se rozněcovala a kroužila po louce.

„Zastav ! Zastav !" křikl jsem na ni, protože jsem najednou pochopil, že to všechno bere vážně. Ona nejenom pronáší slova. Pochopil jsem, že každým svým slovem a divnou konstrukcí vět modeluje ! Modeluje obrázky svátku ! A s houževnatostí jí vlastní bude je modelovat, snít, dokud se její toužení neuskuteční v realitě. Bude snít jako fanatická ! Bude se snažit pro své zahrádkáře, jak to dosud dělala dvacet let. A křikl jsem, abych ji zastavil: „Copak jsi nepochopila ? Vždyť s tím svátkem - to je žert ! Žertoval jsem !"

Anastasia se najednou zastavila. Když jsem se na ni podíval, hned se mi sevřela duše nad výrazem jejího obličeje. Dívala se na mě rozpačitě, jako dítě. V očích měla bolest a lítost, jako bych byl nějaký ničitel. A skoro šeptem začala mluvit:

„Vzala jsem to vážně, Vladimíre. Už jsem všechno modelovala. A do řetízku budoucích událostí se vpletl článek lidských telegramů. Bez nich se poruší sled událostí. Přijala jsem tvé přání, uvěřila v něj a vyprodukovala jej. Cítila jsem, že jsi mluvil upřímně o svátku a o telegramech. Neber to zpátky, co jsi řekl. Jenom mi pomoz s těmi telegramy, abych mohla pomoci svým paprskem, jak jsi to řekl."

„Dobře, zkusím to, jenom se uklidni, možná, že nikdo nebude chtít posílat tyto

telegramy..."

„Najdou se lidé, ti, kteří to pochopí. A také to pocítí ve vládě a ve vaší Dumě. A bude svátek ! Bude ! Podívej..."

A obrazy svátku se opět začaly promítat.

Proto jsem také o tomto napsal, dále s tím nakládejte, jak vám říká srdce a duše.

(1 0 .)

ZVONÍCI BARDŮV MEČ

„Anastasie, pročpak jsi nějak podivně skládala věty, když jsi mluvila o svátku ? I slova jsi pronášela tak, že každé písmeno znělo jakoby zvlášť.

„Snažila jsem se reprodukovat obraz svátku detailně a podrobně."

„A co s tím mají slova ? Jaký mají význam ?"

„Za každým slovem jsem reprodukovala spoustu událostí a radostných obrátů. A teď se všechny uskuteční v realitě. Vždyť myšlenka a slovo jsou hlavním nástrojem Velikého Tvůrce. A ze všeho živého jedině člověku je dán tento nástroj."

„Proč se tedy neuskutečňuje všechno, co říkají lidé ?"

„Když se přetrhne niť mezi duší a slovem. Když je duše prázdná a obraz je mdlý, tehdy i slova jsou prázdná jako chaotický zvuk. A také nic nevěští."

„To je nějaká fantazie. Je to možné, věříš všemu jako naivní dítě."

„Jakápak fantazie, Vladimíre ?! Vždyť lze uvést hromadu příkladů z vašeho života a konkrétně z tvého, jakou sílu může nabýt slovo, když za ním stojí odpovídající obraz."

„Tak uveď alespoň jeden."

„Příklad ? Prosím. Na scéně před posluchači stojí člověk a mluví. Například herec. Říká tatáž slova, ale jednoho lidé poslouchají se zatajeným dechem, a druhého nevnímají. Slova jsou stejná, ale rozdíl - obrovský. Co myslíš ? Proč se to děje ?"

„Vždyť jsou to herci. Ti se dlouho učí, jedni jsou jedničkáři a druzí - nic moc. Na zkouškách se učí text, aby jej výrazně vyslovovali."

„Na škole je učí vžívat se do obrazu, co stojí za slovem. Pak se na zkouškách snaží jej reprodukovat. Pokud se herci podaří vytvořit neviditelný obraz za deseti procenty vyslovených slov, publikum jej bude pozorně poslouchat. A pokud se někomu podaří vložit obraz do půlky vyslovených slov, tak ho nazvete geniálním. Neboť jeho duše přímo mluví s duší publika. A lidé budou plakat, anebo se smát, protože pocítí všechno to, co chtěl vyjádřit herec. Tohle je tedy nástroj Velikého Tvůrce !"

„A ty, když něco říkáš, do jakého množství slov jsi schopná vložit obrazy ? Do deseti procent nebo do padesáti ?"

„Do všech. Pradědeček mě tak naučil." „Do všech ? Je to možné ?! Do všech slov ?!" „Pradědeček řekl, že je možné vkládat obraz do všech písmen. A naučila jsem se vytvářet obrazy za každým písmenem." „Proč za písmenem ? Vždyť nemá žádný smysl." „Písmeno má smysl ! Za každým písmenem v sanskrtu jsou

fráze, slova, v kterých jsou písmena také. A to je hodně dalších slov. Tak v každém písmenu je skrytá nekonečnost." „To je věc. A my jenom tak marně brebentíme slova." „Ano, dosti často se jenom tak říkají slova, která prošla tisíciletí. Prošla, pronikajíc časem a prostorem. A zapomenuté obrazy, které stojí za těmito slovy, i dodnes snaží se proniknout k našim duším. Chrání naše duše a bojují za ně." „A copak je to za slova ? Znáš alespoň jedno z nich ?" „Znáš, myslím, stejně jako zvuk. Ale lidé zapomněli, co za ním stojí." Anastasia sklopila oči a nějakou dobu mlčela. Pak úplně tiše, skoro šeptem, poprosila: „Řekni, Vladimíre, slovo „bard"."

„Bard," řekl jsem.

Škubla sebou, jako by pocítila bolest, a řekla: „Ach, jak lhostejně a všedněji vyslovil toto velké slovo ! Zapomněním a prázdnotou jsi foukl na chvějící se plamínek svíčky. Plamínek, přenesený přes staletí, a možná adresovaný tobě nebo někomu jinému, žijícímu dnes, dalekými rodiči. Zapomnění prvopočátku je zpuštěním dneška."

„Co se ti nelíbilo na mém vyslovování ? A co souvisejícího s tímto slovem bych si měl pamatovat ?"

Anastasia mlčela. Pak tichým hlasem začala pronášet fráze, jakoby jdoucí z věčnosti:

„Ještě dlouhou dobu před narozením Krista žili na Zemi lidé, naši praotci, kteří se jmenovali Keltové. Svým moudrým učitelům říkali Druidové. Před jejich znalostí materiálního a duchovního světa se mnohé národy skláněly s úctou. V přítomnosti Druidů vojíni Keltů nikdy nesáhli po zbraních. Pro získání titulu základního stupně Druidů bylo zapotřebí dvacet let se individuálně učit u Velkého duchovního učitele - druidského kněze. Tomu, kdo dostal vysvěcení, říkali „Bard". Měl morální právo jít mezi lidi a zpívat. Pomocí slov vytvářet obrazy uzdravující duše. A svou písní naplňovat lidi Světlem a Pravdou.

Keltové byli napadeni římskými legiemi. Poslední boj se konal u řeky. Římané uviděli, že mezi keltskými vojínky chodí ženy s rozpuštěnými vlasy. Římsští vojevůdci věděli, jsou-li tyto chodící keltské ženy přítomny, musí mít šestinásobnou početní převahu, chtějí-li nad Kelty zvítězit ! Ani zkušený římský vojevůdce, ani dnešní badatelé historici nemohou pochopit - proč ? A podstata tkví v těchto neozbrojených ženách s rozpuštěnými vlasy.

Římané postavili vojsko devětkrát převyšující počet Keltů. Přitlačená k řece se bránila poslední rodina Keltů. Stáli v půlkruhu a za jejich zády mladá žena kojila maličkou holčičku a zpívala. Mladá matka zpívala světlou, ne smutnou píseň, aby nevzbudila v duši děvčátka strach a smutek, aby s ní byly světlé obrazy. Když se holčička odlučovala od mateřské prsní bradavky, jejich pohledy se setkávaly, žena přestávala zpívat a pokaždé laskavě pojmenovávala dítě Bardou.

Zmizel bránící se půlkruh. Před římskými legiemi stál na stezce, vedoucí ke kojící ženě, zakrvácený mladý Bard s mečem v ruce. Otočil se k ženě, podívali se jeden na druhého a usmáli se. Zraněný Bard vydržel nátlak Římanů, až dokud žena nesešla k řece, položila maličké děvčátko do loďky a odrazila ji od břehu. A pak poslední silou vůle hodil vyčerpaný Bard k nohám mladé ženy svůj meč. Ona jej zvedla a v průběhu tří hodin nepřetržitě bojovala na úzké stezce s legionáři, aby je nepustila k řece. Legionáři byli unavení a střídali jeden druhého. Římské

vojevůdci to udiveně pozorovali, ale nemohli pochopit, proč zkušený a silný voják nemohou způsobit ani škrábnutí na těle ženy ?

Ona bojovala čtyři hodiny. Pak shořela. Její plíce vyschly dehydratací. Z popraskaných krásných rtů, které nedostaly ani kapku vody, kouřila se krev. Když se pomalu spouštěla na kolena a padala, stačila ještě poslat slabý úsměv za loďkou s malinkou budoucí zpěvačkou - Bardou, kterou unášel proud řeky. A také za svým zachráněným slovem a obrazem, odlétajícím skrz tisíciletí k dnešním lidem.

Podstata člověka není jen v těle. Nesmírně důležitější a významnější jsou neviditelné city, dychtění a pocity, které se jen částečně odrážejí v materiálním světě jako v zrcadle.

Holčička Barda se proměnila v slečnu, pak ženu a matku. Žila na Zemi a zpívala. Její písně darovaly lidem jen světlé emoce a jako všeuzdravující paprsek rozptylovaly duševní smutek. Mnoho životních překážek a útrap se snažilo zhasit pramen tohoto paprsku. Neviditelné temné síly snažily se dostat k němu, ale nemohly porazit jedinou překážku - stojící na stezce.

Podstata člověka není v těle, Vladimíre. Vyčerpaný Bard poslal do věčnosti úsměv světla své duše, odrážející světlo neviditelné lidské podstaty. A hořely plíce mladé matky, držící meč, kouřila se krev z prasklin jejích rtů, které pochytily světlý úsměv Barda...

A teď, uvěř mi, Vladimíre. Pochop. A uslyš zvonění neviditelného Bardova meče, který zdržoval nápor zla a tmy na stezce k duším jeho budoucích potomků. Vladimíre, vyslov ještě jednou, prosím, slovo „bard“.

„Nemohu... Zatím jej ještě nemohu vyslovit s náležitým významem. Časem jej určitě vyslovím.“

„Děkuji za to, že jsi jej nevyslovil.“

„Řekni, Anastasie, vždyť ty to víš. Kdo z žijících dnes je přímým potomkem té kojící matky a dívky - zpěvačky Bardy ? Vojína Barda bojujícího na stezce. Kdo na tohle mohl zapomenout, čím to je rod ?“

„Popřemýšlej, Vladimíre, proč v tobě vznikla tato otázka ?“

„Chci se na něj podívat, nebo na ně, kteří si tohle nepamatují. Nepamatují si své příbuzenstvo. Necítí.“

„Možná že se chceš ujistit, že to nejsi ty - ten, který si nepamatuje ?“

„Co s tím společného... Chápu, Anastasie, neodpovídej. Ať o tom každý popřemýšlí.“

„Dobře,“ odpověděla, zmlkla a dívala se na mě.

Také jsem nějakou dobu mlčel pod vlivem obrazu nakresleného Anastasií, pak jsem se zeptal:

„Proč jsi uvedla jako příklad právě toto slovo ?“

„Abych ti ukázala, jaké obrazy, stojící za ním, se brzy uskuteční v reálném životě. Tisíce kytarových strun se teď chvějí pod prsty dnešních bardů Ruska. Ještě tenkrát v tajze, když jsem po tom všem zatoužila, oni to vycítili první. Jejich duše... Zpočátku chvějící se plamínek zajiskřil jenom v jedné duši a zachvěla

se slaboučká kytarová struna, pak to pochytily a ozvaly se duše ostatních. Brzy hodně lidí uslyší jejich písně. Oni - bardi - pomohou uvidět nový úsvit. Úsvit projasnění lidských duší. Uslyšíš jejich písně. Nové písně, jitřní."

(1 1 .)

PRUDKÝ ZVRAT

Po třídním pobytu u Anastasie a návratu na loď jsem několik dnů vůbec nebyl schopný vniknout do firemních záležitostí. Nemohl jsem přijmout řešení, týkající se dalšího plánu pohybu lodí, ani odpovídat na radiogramy z Novosibirska. Námezdní pracovníci i část posádky jako by si všimli mého zanedbávání firmy a začali trochu krást. Surgutská policie a ochranka chytali zloděje, sepisovali protokoly, ale i do těchto situací se mi nechtělo vnikat naplno.

Těžko lze teď říci, proč komunikace s Anastasií měla na mě tak velký vliv. Dříve ke mně do firmy přicházeli představitelé různých duchovních konfesí. Vyprávěli, že by chtěli udělat pro společnost něco dobrého, a vždy prosili o peníze. Občas jsem dával, aby mě nechali na pokoji, ale do jejich záležitostí jsem nijak zvlášť nevnikal. A proč bych také měl, když rozhovor stejně vždy končil prosbou o peníze.

Anastasia, na rozdíl od všech „duchovních“, o peníze neprosila. A vůbec, těžko si představit, co jí lze dát. Navenek jakoby nic nevlastní, ale vznikal dojem, že má všechno. Nařídil jsem plout přímo do Novosibirska. Zavíral jsem se do kajuty a přemýšlel.

Víc než deset let byznysu, vedení kolektivů mě mnohému naučily. Vzlety a nezdary vypracovaly ve mně umění hledat a nacházet východiska z různých situací. Avšak tentokrát se situace vytvářela tak, že už to dál nešlo. Všechny bídy se zhroutily najednou. Rozpad firmy se zdál neodvratný. Někdo z „příznivců“ vypustil ve firmě šířící se pověst: „Něco se s' ním stalo. Ztratil schopnost přijímat efektivní komerční řešení.“ Prý, „zachraň se, kdo můžeš“. A zachraňovali se. Po návratu jsem to uviděl. Dokonce i příbuzenstvo v tom mělo prsty a rozkrádalo firmu. „Stejně všechno přijde nazmar,“ mysleli si. Jenom nevelká skupinka starých pracovníků se marně snažila čelit rozpadu. Ale i ti, po návratu lodí, když uviděli, jakou čtu literaturu, polekali se mého psychického stavu.

Absolutně střízlivě jsem hodnotil vzniklou situaci. Velmi dobře jsem chápal, že s tímto kolektivem už ji není možné napravit. Dokonce i ti, kteří mi dříve viseli na rtech, budou podrobovat kritice jakékoliv mé řešení. Moc jsem chtěl někomu povědět o Anastasii, ale bál jsem se, že to nepochopí. Takto je možno dostat se i do blázince. Stejně se už v rodině začalo mluvit o léčení. Okolí, i když ne nahlas, žádalo ode mě komerční projekty, a zaručeně efektivní. Moje nové koníčky se považovaly za bláznovství nebo psychickou nalomenost. Skutečně jsem začal přemýšlet o hodně věcech v našem životě:

„Co se to děje ? Sfoukneš jednu komerční operaci, vyděláš, a uvolnění nepřichází. Hned se chce něčeho většího. A takhle to jde už deset let ! Kde je garance, že tato honička nebude pokračovat až do posledních dnů a uvolnění ani nenastane ? Někdo se rozčiluje, že mu nestačí rubl na flašku. A někomu nestačí miliarda, aby něco získal - a také se rozčiluje. Možná, že věc není v množství peněz ?“

Jednou ráno za mnou do firmy přišli dva staří známí kolegové podnikatelé. Řídili velké obchodní firmy. Začal jsem s nimi mluvit o společnosti podnikatelů s čistými úmysly, o cíli naší práce. Chtělo se mi přece někomu svěřit. Udržovali rozhovor, s něčím souhlasili. Mluvili jsme dlouho, ještě jsem si říkal: je to možné, aby hned všechno pochopili, když tolik času věnovali našemu rozhovoru. Pak mně můj řidič řekl:

„Vladimíre Nikolajeviči, oni za vámi přišli na požádání. Pozvali je ti, kteří si dělají starosti o váš zdravotní stav. Chtěli se dozvědět, o čem stále přemýšlíte. Co vás trápí. No, zkrátka, jestli jste normální nebo ne. Jestli je třeba volat lékaře, nebo počkat, až to přejde.“

„A ty mě považuješ za koho ?“

Nějakou dobu mlčel, pak tiše řekl:

„Deset let jste pracoval normálně. Mnozí o vás ve městě říkali, že jste úspěšný. A teď se všichni ve firmě bojí, že zůstanou bez výplaty.“

A nyní jsem pochopil, jak daleko se dostali v péči o mě. Řekl jsem řidiči:

„Pojď, otoč auto.“

Vrátil jsem se do firmy. Svolal jsem mimořádnou poradu. Ustanovil jsem vedoucí v různých směrech. Dal jsem jim plnou svobodu konání za mé nepřítomnosti. Řekl jsem řidiči, aby za mnou přijel ráno a odvezl mě na letiště. Na letišti mi předal teplý balíček. Zeptal jsem se:

„Co je to ?“

„Buchtičky.“

„Takže ty mně z lítosti, jako nenormálnímu dáváš buchtičky ?“

„Tohle je práce mojí ženy, Vladimíre Nikolajeviči, nešla spát. Celou noc kuchtila. Dříve nepekla, je ještě mladá, a teď se do toho dala. Trvala na tom, abych vám je předal. Zabalila je do ubrousku, jsou ještě teplé. Říká, že se nevrátíte brzy. Jestli se vůbec vrátíte... Mějte se.“

„Tak dobře, děkuji ti.“

Za několik dnů dal výpověď.

(1 2 .)

KDO URČUJE SMĚR ?

V sedadle letadla jsem zavřel oči. Jeho směr byl přesně určen, mířilo do Moskvy. Ale směr svého dalšího života - to jsem ještě teprve měl určit. A přemýšlel jsem více o podnikatelích. Teď ještě stále mnozí považují podnikatele za lidi, určité prodávající, kteří shromáždili svůj kapitál nějakou nepoctivou cestou a zvětšují jej na úkor okolí. Samozřejmě, jako i mezi různými vrstvami naší společnosti, jsou různí lidé i mezi podnikateli. Avšak nacházejí se ve víru událostí podnikatelského života ze samého začátku perestrojky, smím tvrdit, že podnikatelé první vlny ve většině případů svůj počáteční kapitál hromadili vyhledáváním nestandardních řešení ve výrobě nového nebo nedostatkového zboží, služeb, více racionální organizací výrobních procesů. Většina sovětských a ruských podnikatelů měla

schopnost hromadit peníze z nuly, a dokonce i bez úvěrů. Vždyť privatizované továrny a závody, jak to bylo u dalších vln, první podnikatelé neměli. Proto také byli nuceni myslet hlavou a věřit ve štěstí. A dělaly se peníze z nuly. Jako důkaz uvedu příklad z vlastní praxe.

(1 3 .)

PENÍZE Z NULY

Ještě do perestrojky jsem řídil skupinu fotografů. Skládala se z laborantů fotografického ateliéru a pojízdných fotografů. Všichni měli výplatu a přivýdělek, které jim dávaly možnost vést na tu dobu průměrný život. Všichni dostávali procento z tržby. Nicméně byla chuť na něco většího. Ale pro to bylo zapotřebí radikálně zvednout tržby, zvětšit počet klientů. Podařilo se mi najít řešení. Kdo chce, může ho použít i teď. Jednou na dálnici jsem píchl kolo mého hrbatého „Zaporožce“. Po dobu opravy jsem se díval na auta, jedoucí jedno za druhým, a přemýšlel: „Jak obrovská tržba by byla, kdyby si každý majitel těchto aut přál fotografii !“ Během několika minut v mé hlavě uzrál plán, který pak byl uskutečněn a zvětšil příjem kolektivu čtyřikrát. Probíhalo to takovým způsobem, že na silnici za městem stál fotograf s fotoaparátem. Měl dva pomocníky s zelenými pásky na rukávech a emblémem „BS“ (bytová služba). V rukou měli žezlo Státní autoinspekce. Řidiči zastavovali s myšlenkou, že to je „zelená“ nebo nějaká podobná hlídka. A když se dozvěděli, že se jim pouze nabízí bytová služba a nikdo je nechce sekýrovat, pokutovat nebo prověřovat, s radostí se postavili před svá auta a nechali se vyfotografovat. Dávali své adresy, kam jsme jim posílali fotografie na dobírku. Museli se postavit u značek svých automobilů, abychom pak nespletli adresu.

Takovou službou byly po dobu půl roku pokryty všechny silnice vedoucí k Novosibirsku. Pak se často začali setkávat s auty, kterým už byla tato služba prokázána. Ale za toho půl roku pracovní četa stihla vydělat dost slušnou sumu peněz.

Pak jsem vymyslel operaci fotografování soukromých domů s textem jako na pohlednicích: „Můj milovaný domov“, „Otcovský dům“ atd. Pracovní četa vyfotografovala velké množství domů. Poptávka byla moc velká. Proto se fotograf na nic neptal; přijel do obce, jednoduše šel po ulici a fotografoval všechny domy. Pak poštáci roznášeli fotografie a sbírali peníze. Lidé posílali tyto fotografie svým dětem. Mnozí říkali, že vyvolávají u dětí přání navštívit rodiče.

Společnost „Novosibírské oblastní foto“ měla problémy s výplatou mezd naší pracovní četě, protože podle mínění administrace, naše mzdy převyšovaly všechny rozumné meze, ale nic nemohla udělat, poněvadž všichni měli stejné procento z tržby.

První dny perestrojky se naše pracovní četa oddělila od sdružení a vytvořila nezávislé družstvo. Mě zvolili předsedou. Teď jsme mohli pracovat svobodněji, vytvořit počáteční kapitál a začít něco více rozsáhlého. Začal jsem přemýšlet, co by se ještě dalo podniknout pro zvětšení příjmu firmy ?

Jednou jsem se rozpovídal se svým známým z Ústavu teoretické a aplikované mechaniky. Stěžoval si:

„Zdržují nám výplatu, chtějí zrušit laboratoř. Kam máme jít, co dělat ? Nikdo nás teď nepotřebuje.“

„A co tvá laboratoř dělala dřív ?“ zeptal jsem se.

„Vyráběli jsme termoindikátorový pásek, a teď ho nikdo nepotřebuje.“

„K čemu je tento pásek ?“

„Pro hodně věcí,“ odpověděl, vytáhl z kapsy kousek černého pásku a řekl: „Na.“

Vzal jsem ho do rukou a on v mých prstech najednou zezelenal. Dokonce jsem ho odhodil.

„Co je to za svinstvo ? Zezelenává. Musím si umýt ruce,“ řekl jsem mu. Na to mi odpověděl:

„Neměj starosti, prostě změnil barvu pod vlivem teploty tvé ruky. Reaguje tak na změnu teploty. Kdybys ji měl zvýšenou, pásek by červenal. Při normální teplotě má takovouhle zelenkavou barvu.“

Idea dozrála rychle. Naše firma začala vyrábět ploché teploměry a stresindikátory. Na kuse kartónového papíru pokrytém kresbami s různobarevnými čtverečky, proti kterým stála stupnice, odpovídající barvě, nalepoval se kousek pásku. A vznikl výrobek.

Prodávali jsme svou produkci přes systém státní prodejní zprostředkovatelské úřadovny v mnohých regionech tehdy ještě nezhrouteného Sovětského svazu. Družstevní kolektiv se rozšířil. Všichni měli dost slušný plat. Začal se shromažďovat právě ten počáteční kapitál. Pro Ústavní laboratoř to bylo také dobré, protože přinášela ústavu peníze. Koupili jsme pro družstvo dvě auta, technické vybavení. A k tomu se ještě přihodilo něco, co nám pomohlo udělat neuvěřitelný skok.

Jednou přes den jsem přišel do kanceláře a vidím: u jednoho telefonu má sekretářka poslouchá a něco zapisuje, u druhého - uklízečka. V kanceláři jsme měli pouze dva telefony. Jen co položí sluchátko, zase zvonek. Pak sekretářka říká:

„Už tři hodiny soustavně zvoní ! Jeden za druhým, bez přestávky. Všichni žádají naše teploměry a stresindikátory. A jeden se hádal, říkal, že jsme předperestroječní břídilové. Pokud chceme zvýšit cenu, tak je připraven zakoupit celou sérii za zvýšenou cenu. Všichni žádají velké série. Dokonce jsou připraveni zaplatit našemu družstvu předem.“

Začátkem perestrojky v našem státě, jak si to pamatujete, rozkvétala nevkusná produkce. Na odbyt šly různé umělé klipsy, plakáty, kalendáře s polonahými dívkami. Všichni to kupovali jako blázni. Na tomto základě vypadala naše produkce samozřejmě jako supernovinka. Ale vyráběli jsme ji už půl roku, a teď najednou tak náhle zvětšení poptávky, přímo ažiotáž. Něco se stalo, ale co ?

Ukázalo se, že den před tím večer mezinárodní komentátor Centrální televize Cvětov povídal o Japonsku a říkal: „Japonci - vynalézavý národ,“ a pak jako příklad ukázal japonský stresindikátor. Podobal se našemu. Tak jsem se poprvé v praxi dozvěděl o významu reklamy a pochopil, co je to - mít štěstí !

Provoz našeho družstva pracoval na tři směny. Balení, ořezávání a dokončování výrobků dělali námezdní pracovníci doma. Příjem se neustále zvyšoval. Koupili jsme projízdkový parník. Rozhodl jsem se vyrábět ještě i secí stroje pro farmářská

hospodářství. Najali jsme velkou osobní loď pro realizaci obchodních expedicí do rajónu Dálného Severu.

(1 4 .)

NIČÍCÍ SÍLA

Když jsem byl v čele svého prvního družstva, měl jsem možnost přesvědčit se v praxi, jakou ničivou silou, drtící jakýkoliv materiální blahobyť, může být porušení vzájemných vztahů mezi lidmi, netrpělivost jeden k druhému. Pak jsem se dozvěděl, že přesně toto je příčinou rozpadu mnohých kolektivů. A všechno může začít z maličkostí.

Přesně to se stalo i v mém prvním družstvu. Rozbilo ho to a zároveň i zničilo několik rodin. Do dneška nemohu pochopit, jak čelit této síle, vznikající spontánně a odporující zdravému rozumu !

Všechno začalo tím, že jsem se rozhodl koupit dům s pozemkem za městem. Prikázal jsem, aby to zařídil Alexej Mišunin, vykonávající povinnosti hospodářského vedoucího a zásobovacího referenta družstva. Vyhotovil všechny doklady o koupi a prodeji. Jel jsem se tam podívat. Velký dům, dvacet arů půdy, parní lázeň, garáž, skleník. Zbytečnými, pravda, byly ovce a kráva, ale Mišunin řekl, že majitelé potřebovali odjet a chtěli prodat všechno najednou. Krmení pro krávu je a se ženou, která bude přicházet dojit, už je domluveno.

Na pozítří jsem svolal schůzi členů družstva. Pověděl jsem o koupi domu. Vysvětlil jsem cíl koupě. Tento dům byl určen pro přijímání návštěv, odpočinek členů družstva, pořádání oslav. Bylo nutné společně to všechno zvelebit, udělat rekonstrukci bytu, modernizovat kuchyň.

Pánská část družstva podpořila tuto ideu s velkým nadšením. Ale ženy si začaly mezi sebou o něčem šuškat. Není známo, kdo z nich podnítil rebelii. Jejich šuškání shrnula má manželka a jménem všech žen řekla, že já a muži družstva jsme překročili všechny možné meze slušnosti vůči ženám.

„Stejně jako vy pracujeme v družstvu," pronesla, „pak uklízíme byt, každodenně stojíme u sporáku, staráme se o děti. To je pro vás málo ? A teď ještě po nás chcete, abychom dřely jako osli v tomto hospodářství za městem, malovaly a potom přijímali návštěvy a obsluhovaly při pitkách ?"

A už to jelo... Ženy vylívaly na muže družstva své osobní rodinné a jiné nespokojenosti. Pochopil jsem to, když jedna z nich vykřikla:

„Vy byste jenom ťukali dominem a civěli na televizi."

Ale nikdo z mužů našeho družstva domino nehrál. Tohle hrál její manžel, hasič. U nás nepracoval. Ale nejvíce se „rozjely" manželky pracovníků družstva. A jedna vůbec z hlouposti přímo přede všemi vyklopila na svého manžela:

„Smrdíš levnými cigaretami (měl rád „Primu"), a teď ještě budeš smrdět i hnojem !"

Nastala pauza. Manžel přiškrceně lapal po vzduchu, zčervenal a pronesl:

„Schválně se prosmradím hnojem. Abys ke mně, chlípnice, nelezla."

Ona začala brečet. Ženy se hned vrhly utěšovat uraženou. A „rozjely“ se ještě víc. Vykřikovaly různá urážlivá slova. Pracoval u nás Zena Kolpakov. Vynalézal různá zařízení, která zvětšovala výkonnost, opravoval všechno možné. A oni na něj:

„Vynálezce tady máme, vždyť po takových vynálezcích je třeba rok uklízet !”

Dostaly se i do politiky:

„Gorbačov vystupuje a Raisa Maximovna za něj všechno řeší.

Vyhlásil jsem přestávku. Myslel jsem si, že všichni nějak přijdou k rozumu. Po přestávce se všichni usadili, zevně zdrženliví, ale uvnitř bylo cítit napětí. Moje manželka jménem všech žen s předstíraným klidem a jedovatostí udělala ultimativní oznámení:

„Samozřejmě, pokud si přejete rezidenci za městem, prosím, ale žádná žena tam ani nohou nevzkročí. Znamená to, že bude jenom vaše. A protože peníze jsou společné a bez nás nemáte právo je utrácet, dejte nám jako kompenzaci jedno auto s řidičem, speciálně pro domácnost. Budeme jej střídavě využívat.”

„Výborně,” ozvalo se z mužské strany, „udavte se ! Dáme vám všechno, co chcete, jen abyste se tam neobjevovaly !”

„Oni si najdou „kolchozní Máni”,“ jízlivě zareagovaly ženy. „Ať si je hledají. Máni jim rychle utečou. Kdo je potřebuje !”

Nikdo z mužů, jejichž ženy pracovaly v družstvu, domů tentokrát nejel. Byl pátek a vydali jsme se na naši „fazendu”.

Všechno jsme tam prohlíželi, dělali plány o zvelebení. V sobotu jsme zatopili parní lázeň. Na Mišuninovu prosbu přišla místní žena podojit krávu. Dívali jsme se, jak to dělá. Bylo nám příjemně. Kráva nebyla neposedná, ale klidná. Žena nás upozornila, že nebude moci přijít pokaždé a že je třeba najít ještě někoho dalšího.

K večeru jsme se umyli v parní lázni, sami jsme si připravili večeři. Jídlo bylo vynikající ! Mišunin udělal smaženou rybu. Dal na stůl pivo, vodku. Posadili jsme se k večeři. Najednou slyšíme: „Mu-u-u.” Byla to kráva. Vstali jsme a šli do kůlny. Bylo na čase dojít, ale žena nepřišla. Stáli jsme, osm mužů, a nevěděli jsme, co máme dělat. A vůbec, kdo by mohl vysvětlit, co se někdy stává s lidmi při pohledu na zvířata. Člověk si normálně žije, nevšímá si žádného zvířete. A najednou se ocitne v situaci, když se doma objeví zvířátko, kočka, pes nebo ještě něco a najednou k němu vznikají city jako k dítěti. Bojíš se o něj, děláš si starosti. Čím to je ? Možná, že skutečně první člověk Adam, když mu Bůh nařídil pojmenovat a ustanovit předurčení každému živočichu, díval se na ně při své práci s láskou a tato láska se zdělila, je někde hluboko uvnitř a projevuje se čas od času. Je tomu tak, nebo není - není známo. Ale u nás všech vznikl nějaký vztah k této krávě a ona také pocítila něco k nám. A z toho se vyklubalo následující. Serjoža Chodokov řekl:

„Zřejmě jí mléko roztrhává vemeno. Je třeba něco dělat.” Vrhli jsme se na Mišunina. Proč prý kupoval krávu ! A zároveň nám ji bylo líto prodávat: za ten den jsme si na ni nějak zvykli jako na bližního.

Kráva se na nás dívala smutnými očima a mlčela. Pak natáhla hlavu směrem ke mně a zabučela: „Mu-u-u.” Zabučela nějak prosebně a já jsem řekl Mišuninovi: „Okamžitě začni dojít, když jsi ji koupil !” Mišunin rychle přinesl dížku na dojení,

uvázal si šátek, který tu nechala žena, a přešel přes ohradu ke krávě. Poprosil nás, abychom neodcházeli. Může se stát leccos. Kráva jej pustila k sobě a nechala se dojit. Donesli jsme jí napít, přidávali jsme seno, dávali chléb. Mišunin dojel. Ze začátku se mu moc nedařilo, mléčné proudy byly slaboučké, občas mířily mimo kýbl, pak se to začalo zlepšovat. Uplynulo čtvrt hodiny a mléčné proudy stále nekončily. Z nějakého důvodu Mišunin zašeptal:

„Pot. Překáží mi pot.“

Sebrali jsme, kdo měl, své kapesníky a Serjoža Chodokov vlezl za ohradu, aby utíral pot z Mišuninova čela. Přisedl na bobek vedle Mišunina, dívá se, jak probíhá dojení, a čas od času utírá pot z Alexejova čela. Najednou jsme uslyšeli rozhořčený Sergejův šepot:

„Copak to děláš ? Vždyť ničíš krávu ! Z pravé ruky ti teče dobrý proud, a z levé třikrát slabší. Vždyť takhle můžeš zničit její vemeno.“

„Prsty,“ šeptá Mišunin, „na levé ruce mi tuhnou prsty. Raději kdybys pomohl.“

Sergej Chodokov se přikradl ke krávě z druhé strany a začali ji dojit společně. Přibližně za půl hodiny, možná víc, nadojili celou dížku.

Pili jsme při večeři mléko a připadalo nám jako to nejlepší mléko, které jsme kdy pili.

Časně ráno nás vzbudila žena dojička a udiveně sdělila, že se snažila podojit krávu, ale ta ji z neznámých důvodů nepouští k sobě.

Opět jsme šli do kůlny. Udělali jsme všechno jako včera a kráva se nechala dojit.

„Vida,“ řekla žena, „když už jste se zalíbili krávě, tak ji můžete dojit sami. Tohle se stává. Někoho krávy k sobě pustí a někoho ne.“

A naše kráva, jak se ukázalo, byla velice náročná. Nejenže nepouštěla k sobě nikoho z žen dojiček, co jsme najímali, ještě k tomu stále požadovala, aby po dobu dojení někdo z nás stál u ní, přikrmoval ji a mluvil na ni. A dojit ji museli dva najednou. To znamenalo, že na každé dojení jsme museli být tři. A také jsme se tak rozdělili - po třech. Mysleli jsme si, že na nějakou dobu, dokud ji neprodáme. Ale po vesnici se rychle roznesly zvěsti, že naše kráva je náročná. Přicházeli kupci, okoušeli ji podojit - nešlo to. A nechtěli ji koupit dokonce i za babku. Je to pravda, že jsem měl podmínku, aby ji nezabýjeli.

Pozvali jsme veterináře a ten říká:

„Tohle se, chlapi, stává. Zvíře, když si na někoho zvykne, tak jiného dlouho nemůže k sobě pustit. Co vás to napadlo, že jste ji tomu naučili ?“

Nic podstatného nám neporadil k tomu ještě sdělil, že naše kráva je březí, totiž těhotná. Je třeba, až k tomu dojde, připravit se k porodu. Termín řekl jen přibližně. Příznakem měla být nepřítomnost mléka.

Protože tam muži museli konat službu ve třech, trávili jsme hodně času na „fazendě“. Občas jsme tam zůstávali i přes noc. Naše ženy se nemohly přesvědčit o existenci problému s krávou, protože daly slovo, že tam ani nohou nev kročí, a považovaly vyprávění o krávě za výmluvy. A vůbec ztratily nad sebou kontrolu. Začaly vyprávět neslušné vtipy. Ta, která povídala o manželově pachu, řekla:

„Jenom takovým zvrhlíkům mohla být dána taková zvrhlá kráva.“

On jí odpovídal:

„Raději celý život budu dojit mlčenlivou krávu, než poslouchat tvé blbé řeči.“

A pak se vůbec přestěhoval na chalupu, časem se rozvedl. Oženil se s mladou vesnickou ženou s dítětem, teď je z něj dost dobrý farmář.

Kráva přestala dávat mléko. Podle rady veterináře jsme připravili všechno k porodu. Ale kráva porodila samostatně a bez problému. Porodila býčka. Velice krásného. Když jsme pozvali veterináře, podíval se a řekl:

„No vida, ani není třeba něco dělat. Všechno udělala sama. Teď jenom udržujte čistotu. Dobře ji krmte.“

Později se nám podařilo dát krávu a býčka do dobrých rukou. Chodili jsme se dívat, jaký se z něj stal krasavec. S krávou se také všechno srovnalo. I teď na ni vzpomínám. Zajímalo by mě, jestli si nás pamatuje. S krávou se všechno vyřešilo, ale obnovit vzájemné vztahy v družstvu se nepovedlo. Tehdy jsem rozdělil družstvo a založil ještě jednu firmu. Sám jsem na najaté lodi začal podnikat dlouhodobé komerční plavby po řece Ob na Sever. O přestávkách mezi plavbou jsem prováděl byznysové vyjíždky pro ruské a zahraniční podnikatele.

Pro sebe jsem zaznamenal, že bezpodmínečnou zárukou úspěchu, mimo jiné, jsou také vzájemné vztahy v kolektivu, víra nejen ve své schopnosti, ale i v schopnosti ostatních. Víra v okolí znásobuje jakékoli schopnosti.

(1 5 .)

PODNIKATELE HERBALIFU

Až po přeletu na moskevské letiště „Vnukovo“ jsem si uvědomil, že v peněžence mám pouhých pět miliónů rublů a žádný konkrétní plán. Pracovníci mé firmy a rodina stěží zvládnou vzniklé dluhy. Budou muset rozprodávat majetek a to znamená, že nemohu čekat na pomoc z domova. Samozřejmě, že bych mohl sám napravit situaci, kdybych zůstal v Novosibirsku. Ale pro to by bylo nutné se soustředit na každodenní firemní záležitosti, což se ukázalo nemožné po událostech v tajze a po tom, co jsem dal slovo Anastasii nebo sám sobě. Teď je těžké určit, co řídilo mé činy - Anastasiino působení, nebo vlastní uvědomění a přání.

Chápal jsem, že jsem na mizině. Podle četných příkladů mých kolegů jsem věděl, že v takovéto situaci je zbytečné se spoléhat na příbuzné, na přátele i na bývalé pracovníky. Každý se mi bude vyhýbat jako moru. Je možno být úspěšný v průběhu deseti let a pouze po jedné chybě upadnout v opovržení a zapomnění okolí. Stalo se to mnohým proslulým podnikatelům. V takové situaci je třeba spoléhat výhradně jenom na sebe a umět najít východisko, jak se zdá, z beznadějně situace.

Nechal jsem v hotelu tašku se svetrem, několika košilemi a ještě s nějakými drobnými věcmi a šel jsem se toulat Moskvou. Pokoušel jsem si uvědomit významnost toho, co řekla Anastasia o ruských podnikatelích.

První, co mě v Moskvě udeřilo do očí tentokrát - byla aktivita podnikatelů herbalifu.

V centru velkoměsta u metra pečlivě oblečení lidé usilovně nabízejí práci. Jak říkají, u jedné zahraniční firmy. Lákají kolemjdoucí slibováním velkých výdělků,

možností služebního postupu. O tom, že se to týká herbalifu, neříkají. Zřejmě proto, že v novinách „Z rukou do ruky“ v rubrice „Hledám práci“ skoro každý inzerát končí slovy: „Herbalife nenabízet.“

Ale oni s tabulkami „Práce pro vás“, pomocí rozdávání malých letáčků od nějaké zahraniční firmy houževnatě zvou na pohovor. Později jsem zjistil, že ti, co přijdou na pohovor, se podrobují velice serióznímu psychologickému zpracování. Důraz se dává na dva faktory nejdůležitější pro průměrného Rusa. Zaprvé, mluvčí z pódia vysvětlují a dokazují na vlastním příkladu a příkladu příbuzných, že se jakoby zázračně uzdravili pomocí cizokrajného herbalifu. Právě tím vštěpují budoucím širitelům, že oni také se budou zabývat šlechtnou věcí - léčit lidi. Systém je tak zázračný, tvrdí oni, že není třeba být zdravotníkem. Jednoduše stačí dvě až tři vyučování, i když jsi malíř nebo omítkář, a prosím, konzultuj nemocného uživatele.

Druhý důraz spočívá ve vyprávěních s příklady, jak lze zbohatnout šířením herbalifu. K tomu je třeba ze začátku koupit za své peníze alespoň jedno balení, najít člověka a ústní důvěrnou formou dokázat mu neobyčejnou slast, kterou pocítí, když bude používat herbalife. A prodat toto balení za vyšší cenu. Stejným způsobem je třeba přitahovat nové širitele. Za každého zapojeného budeš mít své procento. Čím víc lidí zapojíš, tím vyšší úroveň v hierarchii dosáhneš, tím více peněz se bude na tebe sypat. A sám už ani nemusíš distribuovat.

Jako podnikateli mně bylo hned jasné: peníze se skutečně sypou zlatým deštěm, ale pouze na toho, kdo sedí na samém vrcholu tohoto pyramidálního systému a na jeho nejbližší spolupracovníky. Celý dlouhý řetězec širitelů, rozdělený na tak zvané úrovně, žije díky tomu, že každá úroveň nabaluje své procento na cenu a za všechno platí ten uživatel, který uvěřil v zázračnost daného produktu. V některých případech se cena zvyšuje dvanáctkrát !!! Pomocí obrovského počtu agentů, kteří ústní a důvěrnou formou přesvědčují ruský národ o zázračnosti herbalifu na příkladu vlastního uzdravení, systém distribuce funguje bezvadně. Jeho pomocí lze prodávat i popel z pece a tomu, kdo řekne, že mu to nepomáhá, říci o nesprávném postupu nebo o nepravdivosti užívání produktu. Tento systém nejefektivněji funguje právě v našem státě, protože právě my jsme zvyklí dostávat nejhodnověrnější informaci jeden od druhého, a ne z oficiálních zdrojů.

Je úplně zbytečné mluvit o prospěšnosti nebo škodlivosti herbalifu. Byl by to dlouhý rozhovor. S plnou jistotou řeknu jenom jedno - všechno nadšení vypravěčů o vlastním uzdravení mizí, jakmile zjistí, že z vás nedostanou peníze. Pak dokonce můžete od nich uslyšet i mnoho opačných příkladů: „Je to nákaza !“ Systém distribuce je vypracován na Západě. Řídí jej ze Západu, přitahující nezaměstnané ruské lidi, ale tohle nejsou naši podnikatelé.

Na samotném víceúrovňovém marketingu jako takovém nic špatného není. Podle stejného systému, od jednoho k druhému, se po světě šířilo učení Ježíše Krista. Sám o sobě je systém geniální a efektivní. Tím větší je nebezpečí, když se podle něj šíří nějaká špatná produkce.

A tady je ještě jedna přemoudrost západních byznysmanů.

NEPLACENÝ ODPOČINEK NA HAVAJI

Pokud vás na rušných místech Moskvy zastaví elegantní mladí lidé, mluvící občas s přízvukem, a velice zdvořile nabídnou navštívení prezentace jedné zahraniční firmy, kde pro vás bude objednaný stůl a bude probíhat neplacené losování, po kterém se vám naskytne možnost vyhrát hodinky nebo dokonce neplacený zájezd na Havaj, můžete si být jistí: neplacený zájezd je pro vás garantován. Ale je dobré nezapomínat na pořekadlo: „Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají.“ Není těžké pochopit, jak v tomto případě past funguje.

Tak tedy vy dostáváte možnost „neplaceného“ ubytování v nádherném apartmá. Po příjezdu se přesvědčíte, že odpovídá fotografiím na letáčkách. Letenka, stravování a další služby jsou na váš účet.

Během několika dnů pochopíte, že jeden den „neplaceného“ ubytování vám vyjde značně draž, než kdybyste si pořídili poukaz za plnou cenu do jiných lázní stejné hodnoty. Všechno je velmi jednoduché: vaše ubytování zadarmo se kompenzuje množstvím přírážek na komplex služeb a stravování. Mimo to je v těchto přírážkách započítáno vyplacení agentů stojících na ulici, takzvaná neplacená prezentace, letáčky a zisk společnosti.

Samozřejmě že pro ty, kdo má dostatek peněz, to nic neznamená. Snad jen mohou vzniknout nepříjemné pocity oblbnutí. Hrozné je, když náš průměrný ruský člověk s nevelkým příjmem sebere všechno ušetřené během roku na dovolenou, chytí se na tento blaf a místo toho, aby jel ke své matce nebo do nějakých lázní v Rusku, odevzdává nastrádané peníze zámořským chytrákům, aby strávil dva týdny v apartmá pro blbce. Odkudpak berete tu neúctu k nám, pánové ze zámoří ?

Díval jsem se na komerční stánky, přeplněné cizím zbožím, kde se dokonce prodává i dovezená voda. Vzpomněl jsem si, že na mých lodích bylo totéž, ale z nějakého důvodu jsem nepřemýšlel, co za tím stojí. Poslouchal jsem v rádiu o uzených kuřatech sporné kvality, kterými byl zaplněn celý stát, o vodě v láhvích, kde za hezkými nálepkami o léčivosti a minerálnosti je připravená pro naše obchody obyčejná voda z kohoutku s pochybnými přísadami. Díval jsem se na obrovský počet tabulí, nabízejících posílení hotdogem, jako by celá Moskva a Rusko udělaly tyto gumové párky svým národním jídlem a přemýšlel: proč jsem si toho všeho nevšiml dříve ? Vzpomínal jsem si, s jakou úctou a podlízavostí jsme vítali zahraniční podnikatele na začátku perestrojky. Jak jsem pro ně zahajoval byznysové túry po řece Ob na svém parníku, jak se sibiřští podnikatelé snažili pomoci vytvořit pro ně komfort. Samozřejmě, že mezi nimi byli různí lidé, ale jaký je výsledek ? Tak kdepak jste, podnikatelé Ruska ? Vy, co máte udělat náš stát prosperujícím ?

ZAČÁTEK PERESTROJKY

Na samém začátku perestrojky, když vyšel první zákon „O družstvech v SSSR“, pro mnohé to posloužilo jako výzva k činu. A mnoho lidí, mladých i starších,

ale zaručeně energických a přejících si něco udělat pro sebe a pro stát, jako by se vrhlo do boje. A hned se ocitli v okolí nepřívětivého davu. „Ale jděte s nimi," křičeli. „Buržousti, opovážlivci ! Za co jsme to bojovali ?" A nehledě na to, že činnost většiny prvních podnikatelů vyžadovala čtyřadvacetihodinovou práci, velké množství energie, šikovnost a vynalézavost, ať dělali cokoli, ať pracovali jakkoliv, neslyšeli od nikoho „díky". Byla zapotřebí alespoň minimální podpora a ta mohla vzniknout jedině při komunikaci a spolupráci jednoho s druhým. Právě tehdy se zrodila, jako ze vzduchu, idea vytvoření Družstevního svazu SSSR. Organizací tohoto svazu prvních podnikatelů jsme se zabývali v rámci iniciativní skupiny také my s Arťomem Tarasovem (proslulý podnikatel v Rusku). Většina z nás tehdy byla komunisty. Na prvním sjezdu podnikatelů jsem byl zvolen tajemníkem stranické skupiny sjezdu. Snažil jsem se tenkrát vysvětlit instruktorovi Ústředního výboru komunistické strany Sovětského svazu Kolosovskému, který nás měl na starosti, že podnikatelům je neskutečně těžko v takové situaci.

Že především potřebují morální podporu. Ale brzy jsem pochopil, že my, podnikatelé, se ještě dlouho budeme sami vyrovnávat s nepřízní a štvanicí jak ze strany části obyčejných lidí, tak i velkých a malých úředníků. Vyšší vedení Ústředního výboru by nás otevřeně nebránilo, ze strachu, aby neztratilo popularitu, a také už nemělo takovou sílu jako dříve. Začal se, patrně, vnitřní boj.

A k tomu ještě daňová zátěž víc a víc tlačila na podnikatele. Dnes už žádný podnik, až na vzácné výjimky, nebude za vodou, pokud bude řádně platit daně. Chápajíc toto, mnozí unikali daňové zátěži pomocí všemožných triků. Ale hned se ocitli v ještě horší situaci - stáli mimo zákon. Opakované pokusy vysvětlit na různých úrovních absurdnost existujícího daňového zákona neměly žádný úspěch. A ani nemohly mít, protože ten, kdo jej uvedl v platnost (budiž to jenom můj předpoklad), lépe než ostatní chápal nemožnost jeho dodržení, ale toto, přesně toto oni potřebovali. Proč ? Aby měli moc ! Aby mohli vydírat !

Kohokoliv, kdo si jen dovolil vysunout se, bylo možné okamžitě rozdrtit na prach, postavit mimo zákon pomocí daňové kontroly a policie.

Bylo mi líto prvních podnikatelů perestrojky a dnešních ruských byznysmanů. Rozhodl jsem se pro ně něco udělat, co jen budu moci. Přišel jsem do Ruské družstevní a podnikatelské společnosti, v jejímž čele stál Vladimír Alexandrovič Tichonov, akademik Vsesvazové Leninovy akademie, ještě námi zvolený na začátku perestrojky. Budova, v které sídlilo prezidium společnosti, se zachránila, ale mnohé kabinety byly prázdné. Vladimír Alexandrovič zemřel půl roku před tím. Tam mi také sdělili, že před půl rokem byli otráveni předseda „kulatého" stolu ruských byznysmanů Ivan Kivilidi a jeho sekretářka. Arťom Tarasov ze Společnosti odešel. Členství ve Společnosti se radikálně zmenšilo.

Mě osobně znal jeden ze tří zbývajících pracovníků aparátu Společnosti, proto mi na mou prosbu dali jeden volný kabinet, dva telefony, počítač a fax. Žádné prostředky na organizační práci ve Společnosti nebyly a musel jsem jednat samostatně. V tomto kabinetu jsem také nocoval, abych ušetřil čas a peníze. Příchod uklízečky mě budil v šest hodin ráno. Nepřítomnost televize mi dávala možnost pracovat do půlnoci. Náhlý přechod od podmínek komfortní kajuty (do které na zvonek mohli přinést cokoli z jídla a pití) do kabinetu nepřizpůsobeného pro bydlení mě vůbec nezneklidňoval, a dokonce dával větší možnosti pro práci. Promýšlel jsem a psal vyhlášky o Společenství

podnikatelů, skládal jsem dopisy a faxoval jsem je ráno, kdy spojení mezi podniky není příliš zatížené. Různými způsoby, využívaje ohlášení v novinách a náhodná setkání, složil jsem sekretariát z Moskvanů různých profesí, kteří si uvědomili významnost budoucího Společenství ruských podnikatelů. Do sekretariátu se dostali tři moskevští studenti. Napřed přišel Anton Nikolajkin, aby opravil porouchaný počítač. Potom právě on, když se dozvěděl o práci na organizaci společenství, přivedl své kamarády Arťoma Semjonova a Alexeje Novičkova. Všichni tři začali zpracovávat elektronickou verzi „Zlatého katalogu Ruska“ a udělali program na vysoké profesionální úrovni.

(1 8 .)

SPOLEČENSTVÍ PODNIKATELŮ RUSKA

Idea společenství spočívala v tom, že do něj měli vejít podnikatelé, kteří měli odpracováno na ruském trhu ne méně než rok, kteří upřímně usilovali o poctivé partnerství jak mezi sebou, tak i s těmi, pro koho pracovali a také se svým kolektivem. Představitelé různých společenských útvarů se mě snažili přesvědčit, že dnešní podnikatelé se stali pasivními k různým druhům sdružení, že euforie víry pominula a že v různých sdruženích, kam se kdokoliv může lehce dostat po zaplacení symbolického příspěvku, se přece jen členství katastroficky zmenšuje. Právě tím dokazovali, že organizovat společenství, ve kterém se zvyšují požadavky jak na osobnost podnikatele, tak i bezprostředně na podnik, je vůbec absurdní nápad.

Můj starý známý Arťom Tarasov, když se dozvěděl o mém příjezdu do Moskvy a o tom, co jsem začal, přišel na jeden z „kulatých stolů“. Připojil se k práci na dokumentech, napsal prohlášení k ruským podnikatelům. Vynaložil několik tisíc dolarů, aby se náležitě upravily dokumenty a rozdaly se na sjezdu malých podniků, který měla uspořádat asociace.

Jenže organizátoři sjezdu se rozhodli zabránit rozdávání takových materiálů o společenství, protože se zřejmě báli konkurence z naší strany. Tehdy se sekretariát a studenti rozmístili u vchodu do hotelu Rossija ve snaze doručit delegátům desky s dokumenty. Houževnatě stáli v chladu, nehledě na to, že je odháněla policie, která si myslela, že se tam koná nějaký prodej. Arťom Tarasov přece propašoval do Kremelského paláce desky s dokumenty, ale bohužel jenom malou část.

Operace, v kterou jsme vkládali naději, se zmařila. Organizovat společenství nebylo možné. Problém byl v tom, že na dodání informací o organizaci společenství podnikatelům ruských regionů, o jeho zásadách a struktuře jsme potřebovali něco kolem půl miliardy na tiskařské a poštovní výdaje. A protože na naši nabídku reagovalo pozitivně jenom deset procent těch, co dostali dokumenty, takovou sumu jsme neměli. Část příspěvků, co jsme dostali, si vzalo vedení Společnosti na zaplacení nájmu, protože jiné zdroje příjmů neměli. A když viděli, že došlo k nějakému zdržení, zastavili výdej peněz na organizační náklady, nehledě na to, že sumy peněz převedené podnikateli byly určené právě na financování organizačních nákladů.

Vedení Společnosti bylo nuceno používat prostředky, přicházející od podnikatelů, na ekonomické potřeby. Začala se zadržovat výplata sekretariátu společenství. Musel jsem odejít ze Společnosti a nechat tam druhý počítač, koupený za prostředky podnikatelů, kteří vstoupili do společenství. „Jakpak je to možné?“ divili se studenti, kteří ve skutečnosti na své náklady připravili řadu počítačových programů. „My děláme přesně tu práci, kterou má tato veřejná organizace plnit podle svého řádu, a oni nás hodnotí jako nájemníky a kašlou na podnikatele.“ Aparát Společnosti měl své argumenty: „Za nájem místnosti je třeba platit.“

Pokusil jsem se se zbytky sekretariátu pokračovat v práci jménem odborových svazů, ale situace se zopakovala. Tehdy jsem se seznámil s řadou veřejných sdružení a najednou jsem zjistil, že všechna mají název, ale nemají členství, že se podobají „gaučovým stranám“ a zabývají se jenom problémy samotného aparátu. Tohle se netýká asociace farmářských a rolnických hospodářství, řízené V. Bašmačnikovem. Možná, že ještě někoho, ale většinou je to tak.

Do dnešního dne v Rusku není žádné veřejné sdružení, které by spojovalo dost velké množství podnikatelů, a ta, co existují, se podobají „gaučové straně“. Příčina? Mezi jinými, myslím, bezvýznamnost příspěvků. Z neznámého důvodu se pokaždé vytvoří nějaký orgán, který posléze začíná vystupovat jménem podnikatelů a přitom se neradí s většinou.

Odešel jsem z odborových svazů, zůstal jsem bez spojovací techniky a jakýchkoliv existenčních prostředků. V té době Arťom Tarasov odjel do Londýna. Snažil se kandidovat na prezidenta Ruska. Ještě při získávání podpisů utratil několik miliard rublů, ale když Ústřední volební výbor zpochybnil větší část podpisů, Arťom byl nucen pustit se do urovnávání vlastních záležitostí. Moskvané, kteří pracovali v sekretariátu a nedostávali mzdu, byli nuceni odejít.

Zůstal jsem sám. Nebo spíš jsem si to tak myslel. Ale počaté věci se nehodlali vzdát tři moskevští studenti Anton, Arťom a Loša. Anton ze svých prostředků, které šetřil na dovolenou, zaplatil pro mě nájem na měsíc. Čekali a chtěli, abych hledal a našel východisko ze vzniklé situace a pokračoval v práci na organizaci společenství. Byli uchvácení samotnou ideou. Věřili v ni. Ale já jsem viděl jenom slepou uličku. Přesně v tuto chvíli přišla zpráva z Novosibirska.

(1 9 .)

K SEBEVRAŽDĚ

Večer ke mně přišel člověk z Novosibirska, který přijel do Moskvy za svými záležitostmi. Přinesl láhev vodky, něco na zakousnutí. Seděli jsme v kuchyni mnou najatého jednopokojového bytu a on povídal o stavu mé rodiny a firmy.

Stav byl žalostný. Kvůli nedostatku prostředků na nájem byla moje firma nucena vzdát se jedné z kanceláří v centru města. Přestal fungovat obchod náhradních dílů pro auta, pracovníci firmy se pokusili obchodovat s botami, ale výsledkem jejich činnosti bylo zvýšení jejich dluhů. Všechna zodpovědnost byla dána mně.

„A ty se tady zabýváš bůhví čím. Mnozí si myslí, že ses zbláznil. Nejdříve jsi měl nějak dát do pořádku stav ve firmě a pak se zabývat touto svou nepochopitelnou věcí. V tebe tam už nikdo nevěří.“

Když už jsme skoro dopili láhev, zeptal se mě:

„Chceš abych ti řekl poctivě, co podle mě od tebe čekají ?“

„Mluv," odpověděl jsem.

„Abys spáchal sebevraždu, nebo provždy zmizel. Posud' sám, bez počátečního kapitálu teď vůbec není možné něco podniknout a ty teď nejenže nemáš počáteční kapitál, nemáš ani na jídlo. A také se nahromadily dluhy. Ve světě nejsou analogie, aby se někdo vyškrabal z takovéto situace. Pokud bys zmizel, všechno se odepíše tvou smrtí a zbytek tvého majetku si oni rozdělí. Tvoje manželka říká, že podle horoskopu jsi Lev a po celou dobu jsi vedl marnotratný život a že máš zemřít v chudobě. Pročpak ses dal do druhé expedice ? Nikdo to nemůže pochopit."

Nehledě na to, že jsme byli pořádně opilí, ráno po probouzení jsem si přece do detailů vzpomněl na náš rozhovor. Jeho argumenty byly pádné a přesvědčivé. Slepá ulička v Novosibirsku, bezvýchodná situace tady v Moskvě. Všude trpí lidé, kteří se mnou pracovali, trpí rodina. Najít východisko a napravit situaci jsem nemohl, protože východisko neexistovalo. Ukončit tato utrpení může jenom moje smrt. Samozřejmě, že sebevražda není dobrá. Ale logika toho, co se stalo, říká: moje sebevražda usnadní život jiným a pokud je tomu tak, tak on má pravdu - nemám právo na život. Tohle mě dokonce uklidnilo. Nebylo nutno mučivě hledat východisko z vytvořené situace, protože jsem souhlasil s tím, že smrt je východisko.

Zlehka jsem uklidil byt, napsal jsem majitelce krátký dopis, že se nevrátím. Rozhodl jsem se dojít do odborových svazů, dát do pořádku papíry, týkající se společenství. Možná, že někdo, když ne teď, tak třeba později bude pokračovat v této práci. Ale jakpak mám spáchat sebevraždu, když nemám peníze ani najed ? Pak jsem vymyslel: aby to nevypadalo jako sebevražda, půjdu se koupat jako mrož, ponořím se do díry vysekané v ledu a utopím se. A šel jsem. V podchodu stanice metra „Puškinskaja" jsem najednou uslyšel známou melodii. Dvě mladé dívky ji snaživě hrály na housle. Před nimi leželo otevřené pouzdro, do kterého lidé házeli peníze. Takovým způsobem si přivydělávají muzikanti v mnohých podchodech metra. Ale tyto dvě dívky, jejich housle, melodie linoucí se v rachocení vlaků a šumění přestupu nutily mnohé lidi zpomalit krok. A mě tato melodie vůbec donutila zastavit se. Houslové smyčce hrály melodii, kterou... Anastasia zpívala v taj ze.

Když jsem tenkrát v taj ze poprosil, aby zazpívala něco svého, a ne mně známé písničky, uslyšel jsem tuto neobyčejnou, divnou, čarovnou melodii beze slov. Anastasia ze začátku vykřikla jako novorozené dítě. Pak její hlas zazněl tiše-tiše a velice laskavě. Stála u stromu, přitiskla ruce k srdci a zdálo se, že svým hlasem ukolébávala a laskala děcko, něco mu říkala. Její úplně tichý hlas donutil všechno kolem zatajit dech a poslouchat. Potom jako by se zaradovala z probouzejícího se dítěte a v jejím hlase zaznělo jásání. Neuvěřitelně vysoké zvuky se jednou plavně a chvějící se vznášely nad zemí, podruhé vzlétaly do výše nekonečna, zaplňovaly prostor, rozveselily všechno kolem...

Zeptal jsem se dívek:

„Co jste to hrály ?“

Vyměnily si pohledy a jedna z nich odpověděla:

„Nějak jsem improvizovala."

Druhá dodala:

„A já jsem se přidala.“

Tady, v Moskvě, uchvácený ideou vytvoření společenství podnikatelů, která jako by byla mým hlavním krokem v životě, skoro jsem nevzpomínal na Anastasii. A teď, v poslední den mého života, jakoby se loučíc, se mi připomněla.

„Zopakujte mi prosím ještě jednou to, co jste hrály," poprosil jsem děvčata.

„Zkusíme to," odpověděla starší.

Stál jsem v přestupu metra, poslouchal jsem čarovnou houslovou melodii, vzpomínal jsem na louku v tajze a přemýšlel: „Anastasie ! Anastasie ! Je to příliš těžké - uskutečnit v reálném životě to, co jsi vymyslela. Snít je jedna věc, ale uskutečňovat sen v realitě je něco úplně jiného. Zmýlila ses, když jsi vytvářela svůj plán. Organizovat společenství podnikatelů, napsat knihu..."

A najednou jako by mě zasáhl proud. Stále jsem opakoval tato slova a cítil, že je v nich nějaká nepřesnost, něco je porušené. Tam, v tajze... v tajze... se to říkalo nějak jinak, ale jak... jinak ? Pokračoval jsem v opakování, změnil jsem pořadí slov a vzniklo: „Napsat knihu, organizovat společenství podnikatelů." No samozřejmě ! Ze začátku bylo třeba napsat knihu. Kniha měla řešit všechny problémy a hlavně rozšířit informaci o společenství ! Ach, taková ztráta času, přemýšlel jsem, i v mém osobním životě se situace zhoršila. Tak dobře budu jednat. Teď je alespoň jasné, co mám dělat. Samozřejmě, že napsat knihu je velmi těžké pro toho, kdo to neumí, k tomu ještě tak, aby ji četli. Ale Anastasia věřila, že se to podaří. Stále mě o tom přesvědčovala. Dobře. Je třeba, je třeba to zkusit, je třeba jít až do konce !

(2 0 .)

ZVONÍČÍ CEDRY RUSKA

Vracel jsem se do bytu. Jaro už laskalo Moskvu. V kuchyni zůstalo půl láhve slunečnicového oleje a cukr. Bylo nutné doplnit zásoby potravin a rozhodl jsem se prodat svou zimní norkovou čepici. Čepice byla pravá, s ušima, stála milión. Samozřejmě, není na ni vhodné období, ale dá se za ni dostat kolem dvě stě padesáti tisíc, přemýšlel jsem, když jsem směřoval k jednomu z četných moskevských trhů. Oslovoval jsem prodavače ovoce i obchodující různými věcmi. Dívali se na čepici, ale koupit ji nespíchali. Už jsem se rozhodl udělat slevu na sto padesát tisíc, když najednou ke mně přistoupili dva muži. Prohlédli čepici z různých stran, sáhli na kožešinu.

„Je třeba to vyzkoušet. Běž si půjčit od někoho zrcátko," řekl jeden z nich svému kamarádovi a vybídl mě odejít do ústraní.

Odešli jsme do zákoutí na konci pultové řady a čekali jsme na jeho kamaráda se zrcátkem. Ten na sebe nenechal dlouho čekat. Přiblížil se tiše zezadu a od rány do zátylku se mi nejdřív zajiskřilo před očima, potom se vše začalo zatemňovat. Opřel jsem se o ohradu a nespádl, ale když jsem přišel k sobě, mí kupci už tu nebyli a čepice zmizela také. Jenom dvě ženy soucitně vzdychaly:

„Jste v pořádku ? To jsou ale potvory. Posadte se, tady je bedna."

Chvilku jsem stál u ohrady, pak jsem pomalu šel z trhu. Mrholil jarní déšť. Ve snaze přejít silnici jsem se zastavil u okraje chodníku, abych se porozhlédl. Bolestivě mě šuměla hlava. Ztratil jsem pozornost a auto, ženoucí se blízko mě, hojně zkropilo špinavými krůpějemi z louže mé kalhoty a šosy mé bundy. Zatímco jsem přemýšlel, nehýbaje se z místa, co mám dělat, ze stejné louže kola nákladáku přidala krůpěje, které dolítly na můj obličej. Odešel jsem z okraje silnice a schoval jsem se před deštěm pod přístřeškem komerčního stánku a snažil jsem se rozhodnout, co mám dělat. Do metra mě samozřejmě v takovém stavu nikdo nepustí. Tři zastávky do bytu, v kterém bydlím, lze projít pěšky, ale na ulici mě může sebrat policie, která mě bude pokládat za opilce, bezdomovce nebo jednoduše za podezřelou osobu. Musel bych se hájit, ospravedlňovat se, dokud to budou zjišťovat. A co jim také řeknu? Kdo jsem teď? A tady jsem uviděl tohoto člověka. Pomalu stoupaje, nesl hned dvě bedny s prázdnými láhvemi a podobal se bezdomovci nebo pijákovi, kteří se dost často točí u stánků s lihovinami. Naše pohledy se setkaly a on se zastavil, položil své bedny na asfalt a promluvil na mě.

„Co stojíš, co tu pohledáváš? To je moje teritorium. Mazej odsud," řekl mi klidně, ale velitelsky.

Nechtěl jsem a ani jsem neměl sílu s ním diskutovat nebo se hádat a odpověděl jsem:

„Nepotřebuji tvoje teritorium, za chvíli se dám do pořádku a odejdu."

Ale on pokračoval v rozhovoru:

„Kam odejdeš?"

„To není tvá starost. Odejdu a hotovo."

„A dojdeš?"

„Ano, pokud mi nikdo v tom nezabrání. Nech mě na pokoji."

„V takovém stavu nevydržíš ani stát, ani dlouho jít."

„Co je ti po tom?"

„Jsi bezdomovec?"

„Cože?"

„Takže začátečník. Dobře, odpočiň si zatím tady."

Zvedl své bedny a odešel. Vrátil se s balíčkem a opět ke mně promluvil:

„Následuj mě."

„Kampak?"

„Budeš mým hostem pár hodin nebo do rána. Oschneš. Pak půjdeš svou cestou."

Šel jsem za ním a ptal se:

„Je tvůj byt daleko?"

Odpověděl neotáčeje se:

„Do mého bytu se nedostaneš do konce života. Nemám tady byt. Mám jenom místo své dislokace."

Přiblížili jsme se ke dveřím, vedoucím do sklepa mnohopatrového domu. Prikázal mně stát chvilku stranou, rozhlédl se, a když nikdo z obyvatel nebyl nablízku, něčím, co se podobá klíči, otevřel zámek.

Ve sklepě bylo tepleji než na ulici. Ohříval se rourami, kterými se rozváděla horká voda. Bezdomovci zřejmě speciálně odstranili tepelnou izolaci. V jednom koutku se válely nějaké hadry. Padalo do něj slabé světlo, pronikající zaprášeným sklem sklepního okna. Ale šli jsme ke vzdálenějšímu prázdnému koutku.

Vyndal ze svého balíčku láhev s vodou, otevřel ji, nabral trochu vody do pusy a rozstříkal ji kolem jako z rozprašovače. Vysvětlil:

„Tohle je proto, aby se nezvedal prach.“

Pak trochu odsunul prkno stojící v koutě. Ze skuliny, co se vytvořila mezi zdí a přepážkou, vytáhl dva kusy překližky, přikryté igelitem, pak ještě několik kusů kartónového papíru, také zabalených do igelitu. Na podlaze z nich udělal dvě improvizovaná lehátka. Vzal z koutku plechovku a zapálil svíčku do ní postavenou. Neúplně odříznuté víko bylo čisté, zlehka ohnuté dopředu a sloužilo jako plocha odrážející světlo. Tento jednoduchý přístroj osvětlil kraje překližek a půlmetrový prostor mezi nimi, na kterém prostřel noviny a začal vykládat z balíčku kus sýra, chléb, dvě krabičky kefiru. Pečlivě rozřezáváje sýr, promluvil:

„Co stojíš ? Posad' se. Sundej si bundu, pověs ji na rouru, až vyschne, tak ji vyčistíš. Mám kartáček. Kalhoty ať schnou na tobě. Snaž se je mačkat co nejméně.“

Ještě vyndal dva zalepené stogramové kelímky s vodkou a začali jsme večeret. Všude kolem nás byla suterénní špína, ale tomuto muži se podařilo vytvořit čistý a útulný koutek.

Když jsme si přitukávali, představil se:

„Říkej, mi Ivan. Tady jsme bez jména po otci.“

Jeho improvizovaná lehátka, jídlo pečlivě rozložené na novinách, nehledě na špinavý sklep, tvořily atmosféru čistoty a útulnosti ve sklepním koutku.

„Neměl bys něco měkčího podestlat ?“ zeptal jsem se po večeři.

„Nelze tady skladovat hadry - působí větší špínu a pach. Tuhle v tom koutku sousedí... Jsou dva, občas přichází. Svými hadry tady způsobili prasárnu.“

Mluvil jsem s ním, odpovídal na otázky, aniž bych se všiml toho, že jsem mu pověděl o setkání s Anastasií, o jejím způsobu života a schopnostech. O jejím paprsku, snech a snažení. Byl to první člověk, komu jsem pověděl o Anastasii ! A nechápu, proč jsem mu pověděl o Anastasiině podivnosti, o jejím snu a o tom, že jsem slíbil jí pomoci. Že jsem se pokoušel organizovat společenství podnikatelů s čistými úmysly a zmýlil jsem se. Napřed bylo třeba napsat knihu.

„Ted' budu psát a pokusím se ji vydat. Anastasia říkala, že nejdříve je třeba napsat knihu.“

„Cožpak jsi přesvědčen, že ji dokážeš napsat a pak ji ještě i vydat, když nemáš prostředky ?“

„Jsem přesvědčen nebo nejsem, nevím. Ale jednat budu tímto směrem.“

„Takže cíl existuje a půjdeš za ním ?“

„Ano, půjdu.“

„A jsi přesvědčen, že tam dojdeš ?“

„Budu se snažit.“

„Ano... Knihu... Potřebuješ dobrého malíře pro výtvarnou úpravu obálky. Aby to vytvořil ze srdce. Aby odpovídala smyslu a cíli. Jak najdeš malíře bez peněz ?“

„Budu se muset obejít bez malíře. Bez výtvarné úpravy.“

„Je třeba to dělat pořádně: i s úpravou i se smyslem. Kdybych měl papír, štětec a dobré barvy, tak bych ti pomohl. Ale teď je to drahé.“

„Copak jsi výtvarník ? Profesionál ?“

„Jsem důstojník. Ale maloval jsem rád už od dětství. Chodil jsem do různých kroužků. Posléze, když jsem měl čas, maloval jsem obrazy a daroval je kamarádům.“

„Proč ses stal důstojníkem, když jsi chtěl po celou dobu malovat ?“

„Můj praděd byl důstojníkem, děd a otec také. Otce jsem měl rád a vážil jsem si jej. Věděl jsem a cítil, jakým mě chce vidět. Takovým jsem se snažil stát. Vysloužil jsem si plukovníka.“

„Jakých vojsk ?“

„Nejdéle jsem sloužil ve Státní bezpečnosti. Odtamtud jsem také odešel.“

„Snižovali počet zaměstnanců nebo tě vyhodili ?“

„Sám jsem o to požádal, nevydržel jsem.“

„Co ?“

„Víš, existuje taková píseň. Jsou tam slova: „Důstojníci, důstojníci, vaše srdce jsou na mušce.“

„Pokoušeli se tě zavraždit ? Sahali ti na život ? Stříleli do tebe, mstili se za něco ?“

„Do důstojníků často střílejí. Za všech časů šli důstojníci proti kulím. Na záštitu těch, kdo byli za nimi. Šli, aniž by měli podezření, že smrtelný výstřel přijde z týlu. Přesný. Trhavý. A přímo do srdce.“

„Jak to ?“

„Pamatuješ se na časy před perestrojkou ?.. Svátky - První máj, Sedmého listopadu. Obrovské proudy lidí křičících „hurá“, „sláva“, „ať žije“... Já a ostatní důstojníci, nejen ze Státní bezpečnosti, byli jsme hrdí na to, že jsme štítem pro tyto lidi. Že je ochraňujeme. V tomto tkví smysl života většiny důstojníků.

Pak přišla perestrojka, veřejná informovanost. Zazněla jiná zvolání. A ukázalo se, že jsme svině, důstojníci KGB, tyrani. Že jsme ochraňovali něco jiného. Ti, kteří šli v kolonách s červenou vlajkou, se teď postavili do jiných a začali chodit s jinou vlajkou a nás prohlásili za viníky.

Mám manželku o devět let mladší, kráska... Miloval jsem ji... I teď ji miluji. Byla na mě hrdá. Narodil se nám syn, jediný. To, čemu se říká pozdní dítě. Je mu teď sedmnáct. Ze začátku byl také na mě hrdý, vážil si mě. Potom, když se to všechno začalo, manželka se mnou přestala mluvit. Nedívala se mi do očí. Začala se za mě stydět. Dal jsem výpověď a šel jsem do ochranky v komerční bance.

Schoval jsem co nejdál svou uniformu. Ale manželčiny a synovy němé otázky visely ve vzduchu. A na němé otázky není možné odpovědět. Odpovědi viděli v novinách a v televizi. Vypadalo to, že důstojníci se ničím jiným nezabývali, než rodinnými domky a represáliemi."

„Ale vždyť přepychové důstojnické vily se ukazovaly v televizi, opravdové, nenakreslené."

„Ano, ukazovali, opravdové, nenakreslené. Jenže tyto vily ve srovnání s těmi, co teď mají mnozí z těch, co nás obviňovali, jsou ubohé kurníky. A ty jsi byl majitelem parníku. O hodně většího, než je generálská vila. Ale vždyť ze začátku tento generál byl frekventantem, hloubil zákopy. Pak byl poručíkem a kočoval z kasáren do kasáren. A vilu, dům chtěl mít pro své děti, jako všichni. A kdo ví, kolikrát byl nucen v noci vyskočit z teplé postele přesně tohoto domu, aby se ocitl v polních podmínkách.

Dříve na Rusi uctívali důstojníky. Věnovali jim statky. Teď se rozhodli, že i domek s patnáctí arý půdy pro generála je hodně !"

„Dříve všichni žili jinak."

„Jinak... Všichni... Ale mezi ostatními v první řadě obvinili jistě důstojníky.

Důstojníci vyšli na Senátní náměstí. Mysleli na národ. Pak je nechali pověsit, poslali do rudných dolů, na Sibiř. Nikdo se za ně nepostavil.

Za cara, za vlast bojovali proti Němcům v zákopech. A v týlu už pro ně připravovali revoluční patrioti uvítání, nabíjeli do závěrů kulky pro jejich srdce, kulky strašnější než olověné. „Bělogvardějci, tyrani" - tak říkali důstojníkům, kteří se vrátili z války a snažili se udělat pořádek. Kolem byl chaos, všechno se hroutilo. Všechny dřívější hodnoty - materiální a duchovní - se pálily, ničily. Bylo jim těžko, těm důstojníkům. Proto také navlékli důstojnickou uniformu přes čisté spodní pralo a šli do psychického útoku. Víš, co je to psychický útok ?"

„To je, když se snaží polekat nepřítele. Viděl jsem to v kině. Ve filmu „Čapajev" šli bělogvardějští důstojníci v útvaru a po nich stříleli z kulometu. Oni padali, ale sráželi řady a pokračovali v útoku."

„Ano. Padali, ale šli. Jenže věc je v tom, že oni neútočili."

„Jak to, proč tedy šli ?"

„Ve vojenské praxi důsledkem, cílem jakéhokoliv útoku je zajetí nebo fyzické zničení nepřítele, a je žádoucí, aby to bylo při nejmenší ztrátě útočících. Proti kulometům těch, co se skryli v zákopech, se šlo jen tehdy, když vědomě nebo podvědomě byl určen jiný cíl."

„Jaký ?"

„Možná, že jednáje proti logice vojenského umění, za cenu svého života chtěli ukázat, vyzvat střílející, aby se vzpomatovali, nezabýjeli jdoucí, pochopili a nestříleli do ostatních."

„Ale v tom případě se jejich smrt podobá smrti ukřižovaného Ježíše Krista ?"

„Podobá se. O Kristu si ještě něco pamatujeme. Na bezvouse frekventanty a generály, jdoucí v tomto útvaru, jsme zapomněli. Možná, že i teď jejich duše,

oblečené do čistého spodního prádla a důstojnické uniformy, stojí před našimi kulkami a prosí, vzývají nás, abychom se vzpamatovali."

„Proč nás vzývají ? Když do nich stříleli, my jsme ještě nebyli."

„Tehdy jsme nebyli. Ale kule letí i dnes. Nové kulky. Kdo je vypouští, když ne my ?"

„Skutečně. Vždyť letí kulky i dnes. Proč tolik let stále letí ? A proč jsi odešel z domova ?"

„Nevydržel jsem pohled."

„Jaký pohled ?"

„Dívali jsme se večer na televizi. Manželka byla v kuchyni. Dívali jsme se se synem. Pak začal jeden z těch politických pořadů, mluvili o KGB. Jasná věc - směle pomlouvali. Schválně jsem vzal do rukou noviny. Dělal jsem, že jakoby čtu a že mě to nezajímá. Chtěl jsem, aby to syn přepnul. Vůbec se nezajímal o politiku. Má rád hudbu. Ale on to nepřepínal. Zašustil jsem novinami, potají se na něj dívám. A vidím: můj syn sedí v křesle, tak se chytil rukama opěradel, že mu zbělely. Sám se ani nehne. Pochopil jsem - nepřepne to. Přikryl jsem se novinami a ještě jsem se držel, kolik jsem mohl. Pak jsem to nevydržel, zmačkal noviny, odhodil je stranou a řekl jsem, vykřikl jsem: „Vypneš to konečně ?! Vypneš ?!" Můj syn se také postavil. Ale k televizi nešel. Stál proti mně, díval se mně do očí a mlčel. A v televizi pokračovali... A můj syn se na mě díval. V noci jsem jim napsal vzkaz: „Odcházím na nějakou dobu, je to prý nutné." A odešel jsem navždy."

„Proč navždy ?"

„Proto..."

Dlouho jsme mlčeli. Pokusil jsem se co nejpohodlněji umístit se na překližce a zdřímnout si. Ale on opět promluvil:

„Takže Anastasia říká: „Přenesu lidi přes úsek času temných sil. Přenesu a tečka !"

„Ano, říká. A věří, že se jí tohle podaří."

„Potřebuje odborný pluk. Já bych do něj šel jako voják."

„Jaký pluk ? Nepochopil jsi. Ona neuznává násilí. Chce nějak lidi přesvědčit. Snaží se něco udělat svým paprskem."

„Myslím, cítím, že to udělá. Mnozí se budou chtít ohrát jejím paprskem. Ale málokdo pochopí, že sami musí trochu hýbat mozky. Je třeba Anastasii pomoci. Je sama. Dokonce ani nemá četu. Tuhle tebe přizvala, poprosila a ty se válíš ve sklepě jako bezdomovec. Tomu se říká podnikatel !"

„Ty se ale také, kageboučíku, tady válíš."

„Tak dobře, spi, vojáku."

„Je tady dost chladno, v tvých kasárnách."

„Nu což, stává se i tohle. Stoč se do klubíčka, chraň teplo."

Pak vstal, vyndal z otvoru igelitový sáček, vytáhl z něj něco a přikryl mě. V slabém světle svíčky zableskly u mého obličeje tři hvězdy na nárameníku důstojnického kabátu. Zahřál jsem se a usnul jsem.

Ve spánku jsem slyšel, jak dva bezdomovci přišli do svého koutku s hadry a požadovali po plukovníkovi láhev vodky za můj nocleh. Slíbil, že jim zaplatí zítra, ale oni naléhali, aby platil hned, vyhrožovali mu. Plukovník přenesl svou překližku-lehátko tak, aby byl mezi mnou a bezdomovci, řekl: „Dotknete se jej jenom přes mou mrtvolu.“ A položil se na svou překližku. Pak všechno utichlo. Bylo mi teplo a příjemně. Probudil jsem se, když mě plukovník začal třást rameny.

„Vstávej. Budíček. Je třeba se odsud dostat.“

Za málo průhledným oknem sotva začalo svítat. Posadil jsem se. Šíleně mě bolela hlava a těžko se mi dýchalo.

„Je ještě brzy. Ještě se ani nerozbřesklo.“

„Ještě chvíli a už bude pozdě. Zapálili vatu s práškem. Je to starý fígl. Ještě trochu a zblbnem nedostatkem vzduchu.“

Přiblížil se k oknu a nějakým kovem začal vydlabávat rám. Dveře bezdomovci zavřeli zvenčí. Plukovník rozbil sklo, vytáhl rám a lezl po něm do okenního otvoru. Sklepní okno ústilo do betonové prohloubeniny, přikryté mříží. Začal se namáhat s mříží, ve snaze vytáhnout ji z upevnění, a nějak mu to nešlo. Stál jsem opřený o zeď. Točila se mi hlava. Plukovník se vysunul okenním otvorem a zavelel: „Sedni si na bobek. Dole je méně dýmu. Snaž se nehýbat. Vdechuj méně vzduchu.“ Opřel se rameny a vytlačil mříž. Odsunul ji a pomohl mi ven.

Seděli jsme u sklepního okna, mlčky jsme vdechovali ranní vzduch probouzející se Moskvy. Točení hlavy postupně mizelo, začalo být chladno, každý mlčky myslel na své.

Pak jsem řekl:

„Tví sousedé nejsou moc přátelští, copak tady rozhodují?“

„Tady každý sám rozhoduje za sebe. Mají takové pravidlo. Když přivedou nováčka, tak si od něj berou plat za nocleh. Pokud nechce platit, tajně mu nasypou něco do kelímku nebo jej ve snu omámí dýmem, jak se to snažili udělat s námi, pak mu seberou všechno, co budou chtít, pokud je co vzít.“

„A ty, kageboučíku, se tedy lhostejně na to díváš? Mohl bys jim jednu vrazit za takové věci. Nebo jsi po celou dobu seděl v kancelářích s papíry jako úředník, neumíš žádné zákroky?“

„Stávalo se, že jsem seděl v kancelářích a stávalo se i naopak. Umět zákroky - to je jedna věc, používat je v praxi - je něco úplně jiného. Jedna věc - nepřítel. Druhá - člověk. Mohu to neodhadnout a přehnat to.“

„Tohle jsou lidi? Zatímco tady mluvíš, oni likvidují lidi. Jsou připravení vraždit.“

„Připravení vraždit. Ale fyzickými zákroky tohle nezastavíš.“

„Filozofuješ a málem jsme zahynuli. Stěží jsme se vydrápali, ale ostatní to nemusí zvládnout.“

„Ostatní se nemusí vydrápat...“

„Tak vidíš. Proč tedy filozofuješ a nejednáš?“

„Nemohu bít lidi. Vždyť ti říkám, že to mohu přehnat. Dělej, pohni se k místu své dislokace. Už se rozbřesklo.“

Vstal jsem, stiskl jsem mu ruku a odcházel. Stačil jsem udělat pár kroků a zavolal mě:

„Počkej ! Vrať se na minutku.“

Přiblížil jsem se k plukovníkovi-bezdomovci sedícímu na betonu. Seděl se skloněnou hlavou a mlčel.

„Proč jsi mě volal ?“ zeptal jsem se.

Po malé pauze začal mluvit:

„Takže ty myslíš, že budeš moci dojít ?“

„Myslím, že budu. Tady to není daleko. Pouze tři zastávky. Dojdu.“

„Já myslím - dojít k cíli. Jsi přesvědčený, že to dokážeš ? Napsat knihu, vydat ji ?“

„Budu jednat. Napřed zkusím psát.“

„Takže Anastasia řekla, že se ti to podaří ?“

„Ano, tak to řekla.“

„Tak proč ses toho neujal ze začátku ?“

„Považoval jsem za důležitější něco jiného.“

„Takže neumíš přesně plnit příkazy ?“

„Anastasia nepřikazovala. Ona prosila.“

„Prosila... Takže sama vypracovala i taktiku i strategii. A ty ses rozhodl podle svého a jenom všechno zkomplikoval.“

„Tak se to stalo.“

„Stalo se... Je třeba pozorně poslouchat příkazy. Na, vezmi si to.“ Podal mi něco zabaleného do malinkého igelitového sáčku. Rozbalil jsem to a uviděl jsem zlatý snubní prstýnek a stříbrný křížek na řetízku. „Překupníci si to od tebe za půl ceny koupí. Tak jim to dej za půl ceny. Možná, že ti to pomůže se udržet. Pokud bys neměl kde žít - přijď sem. Vyřídím to s nimi...“

„Co je to s tebou ? Já si to nevezmu !“

„Nemluv. Je na čase. Jdi. Nuže ! Kupředu !“

„Říkám ti, že to nevezmu !“ Snažil jsem se mu vrátit prstýnek a řetízek, ale narazil jsem na velitelský a zároveň i prosící pohled.

„Čelem vzad. Kupředu ! Pochodem v chod !“ pronesl přidušeným šepotem, nepřipouštějícím námitky, a po malé pauze již za mnou prosebně: „Jenom dojdí.“

Po návratu do bytu jsem chtěl jít spát, dokonce jsem si lehl. Ale bezdomovec-plukovník mi nějak nešel z hlavy. Oblékl jsem se do čistých šatů a šel jsem za ním. Cestou jsem přemýšlel: „Možná, že bude souhlasit se mnou žít. Je přizpůsobivý ke všemu. Praktický a pečlivý. A k tomu ještě malíř. Možná, že by namaloval obrázek pro obálku knihy. A také bude lehčeji společně s ním přivydělávat na nájemné. Na příští měsíc již není čím platit.“

Když jsem se přibližoval ke sklepnímu oknu, kterým jsme se dostali ven za úsvitu, uviděl jsem skupinu lidí - obyvatel domu, policejní auto a záchranku. Plukovník-bezdomovec ležel na zemi se zavřenýma očima a úsměvem na tváři. Byl

zašpiněný mokrou zemí. Ve stisknuté mrtvé ruce měl kus cihly. U zdi stála rozbitá dřevěná bedna. Soudní znalec psal něco do bloku. Mrtvola jiného člověka ležela ve zmačkaných obnošených šatech a se znetvořenou tváří.

V nevelkém zástupu stále rozrušeně brebentila nějaká žena:

„...Vyšla jsem vyvenčit pejska, on, ten co se usmívá, stál na bedně obličejem ke zdi a oni, tři, zřejmě bezdomovci, dva muži a žena přiblížili se k němu zezadu. Jeden trhl bednou a on se zřítíl na zem. Začali do něj kopat a nadávat. Zakřičela jsem na ně. Zastavili se. Tento usmívající se vstal. Těžko vstával. A řekl jim, aby odešli pryč a nikdy mu nechodili na oči. Opět začali nadávat a zamířili k němu. Když se přiblížili, on náhle, přímo a bez rozmáchnutí uhodil hranou dlaně po krku toho, co mu podtrhl bednu. Jako by se ani nepřipravoval, ale když jej uhodil, tak se ten začal svíjet a lapat po vzduchu. Opět jsem zakřičela. Dva hned utekli. Ten, co se usmívá, se držel za srdce. Měl si lehnout nebo sednout, když dostal srdeční záchvat, ale on opět šel k bedně. Pomalu se přiblížil a přisunul ji ke zdi. Leze na bednu a sám se přidržuje zdi. Postavil se na bednu, ale zřejmě mu bylo dost špatně. Začal se sesouvat dolů. Klesá a stále kreslí na zdi kouskem červené cihly. Tak to dotáhl až dolů a lehl u zdi obličejem nahoru. Přiběhla jsem k němu, dívám se a on nedýchá. Nedýchá a usmívá se." andele-nebe.cz

„Proč lezl na bednu ?" zeptal jsem se ženy.

„Ano, proč lezl, když dostal záchvat srdce ?" zeptal se někdo z davu.

„Vždyť chtěl kreslit. I když se k němu tito tři bezdomovci přikradli, kreslil. Proto si jich zřejmě nevšiml. Dlouho jsem se procházela s pejskem a on stále stál na své bedně a kreslil. Ani jednou se neotočil. Vždyť tady je obrázek, trochu výš," ukázala žena na cihlovou zeď.

Na šedivé zdi domu byl červenou cihlou nakreslen sluneční kruh, uprostřed něho cedrová větvička a po krajích kola byla napsána nějaká nerovná písmena. Přiblížil jsem se ke zdi a přečetl: „Zvonící cedry Ruska." A sluníčko ještě mělo paprsky. Byly pouze tři. Víc už bezdomovec-plukovník nestačil nakreslit. Dva paprsky byly krátké, třetí se táhl, ohýbaje se a uhasínaje, až dolů k zemi, kde ležel usmávající se bezdomovec-plukovník. Díval jsem se na jeho usmávající se tvář, zašpiněnou zemí, a přemýšlel jsem: „Možná, že v poslední okamžiky jeho života se jej Anastasia stihla dotknout svým paprskem, ohřát. Alespoň trochu ohřát Duši tohoto člověka a odnést ji do světlé nekonečnosti."

Díval jsem se, jak nakládali do auta těla mrtvých. „Mého" plukovníka hodili nedbale. Jeho hlava se uhodila o dno karosérie. Nevydržel jsem. Strhl jsem ze sebe bundu, přiběhl k autu, začal jsem naléhat, aby mu pod hlavu podložili bundu. Jeden sanitář mi vynadal, ale druhý mlčky vzal bundu a položil pod šedivou hlavu plukovníka. Auto odjelo. Ulice se vyprázdnila, jako by se ani nic nestalo. Stál jsem a díval jsem se na kresbu a nápis, které byly ozářeny ranním sluncem. Mé myšlenky se míchaly. Něco, alespoň něco musím pro něj udělat, pro toho kageboučika, ruského důstojníka, jenž zde zahynul ! Ale co ? Co ? Pak jsem se rozhodl: „Umístím tvou kresbu na obálku mé knihy. Rozhodně ji napíšu. I když zatím ještě neumím psát, stejně ji napíšu a ne jednu. A na každé budu umisťovat tvou kresbu jako emblém. A obrátím se v knize ke všem Rusům: „Rusové, nestřílejte do srdcí svých důstojníků neviditelnými, trhacími kulkami, kulkami krutostí a bezcitnosti. Nestřílejte zezadu ani do svých bílých, ani

do červených, modrých nebo zelených vojáků, praporčíků a generálů. Kulky, které se na ně vypouštějí z týlu, jsou strašnější než olověné. Nestřílejte do svých důstojníků, Rusové !!!"

Psal jsem rychle. Čas od času se za mnou stavili studenti programátoři Anton, Arťom a Loša a přinesli mi něco k jídlu. Ještě nevěděli o Anastasii. Ale vysvětlil jsem jim, že řešit otázku organizace společenství lze pomocí knihy, kterou mám napsat. A začali ukládat text knihy do počítače. V podstatě tuto práci dělal Loša Novičkov. Přicházel jednou za tři dni, přinášel vytištěný text a odnášel si rukopis s novou kapitolou. Tak to trvalo dva měsíce.

Jednou Loša přinesl vytištěnou poslední kapitolu první knihy, disketu s celým textem, dvě láhve piva, párky, ještě něco k jídlu a dvacet tisíc rublů. Položil tohle všechno na kuchyňský stůl. Udiveně jsem se zeptal:

„Odkudpak to máš, Lošo, takové bohatství ?"

Žil s maminkou, jejich prostředky byly omezené, ne vždy mu stačilo na jízdenky a svačiny.

„Teď máme dobu zkoušek, Vladimíre Nikolajeviči," odpověděl Alexej, „pro některé studenty dělám výkresy, různé programy, pro ty, kdo jsou líní nebo to nemohou udělat. Tuhle jsem dostal odměnu."

„A ty sám děláš zkoušky ?"

„Ano. Ještě mi zbyla jedna a za dva dni mě vezmou na měsíc na soustředění do Kinešmy. Dobře, že jste stihl napsat „Anastasii". Teď už to, kdybyste něco upravoval, dotiskne Arťom, Antoni je už na soustředění."

„Jakpak jsi stíhal, Lošo, dělat zkoušky, výkresy, programy a ještě každý den sázet a psát „Anastasii" ?"

Loša mlčel. Otočil jsem se ke kuchyňskému stolu, abych tam dal ohřáté párky. Loša měl položené ruce a hlavu na listech s textem o Anastasii, ležících na stole, a tvrdě spal...

(2 1 .)

ROZLUŠTIT TAJEMSTVÍ

Když jsem stál v kuchyni nevelkého moskevského bytu u stolu s chladnouchými párky, Lošou Novičkovem, spícím na listech s textem knihy o Anastasii, dal jsem si slovo, že najdu způsob, jak opět shromáždit kapitál, získat zpátky svou loď a poslat ji tou trasou, na které došlo k setkání s Anastasii. Ale nebudu obchodovat jako dříve. Pošlu loď v době bílých nocí, aby si na ní v nejlepší kajutě mohli normálně odpočinout Loša Novičkov, Anton a Arťom a všichni, kdo se snažili organizovat společenství podnikatelů s čistými úmysly, nehledě na nezdary a často zanedbáváje vlastní materiální blaho.

Copak je to za ideu, proč upoutává lidi ? Proč se stala tak blízkou i mě ? Jaké tajemství se v ní skrývá ? Je třeba to pochopit a konkretizovat, pokusit se rozluštit její tajemství a předurčení. Pročpak sen poustevnice z tajgy zapaluje lidi ? Co se v něm skrývá ? Jak rozluštit tajemství ?

Novinářka „Moskevské pravdy“ Káťa Golovina se to pokusila udělat a zeptala se studentů: „Co vás k tomu vede, v čem je váš osobní zájem? Ale oni nedovedli odpovědět srozumitelně, jenom řekli: „Je to dobrá věc.“ To znamená, že oni také jednají intuitivně. Ale copak stojí za touto intuicí?

* * *

V moskevské tiskárně číslo jedenáct byla na náklady tiskárny vytištěna dvoutisícovým nákladem první slaboučká kniha o Anastasii. Proč se generální ředitel této tiskárny Genadij Vladimírovič Grucja rozhodl vytisknout knihu neznámého autora? Proč to udělal, a nehledě na finanční potíže, použil ne novinový papír, ale lepší, ofsetový? První knihy jsem prodával sám u metra „Taganskaja“. Posléze mi začali pomáhat první čtenáři. Starší žena ji prodávala u metra „Dobryninskaja“. Každému, kdo se k ní přiblížil, podrobně vysvětlovala, že kniha je dobrá. Proč? Pak ji čtenáři začali prodávat i v rekreačních střediscích poblíž Moskvy. Sami psali oznámení a organizovali setkání s čtenáři-rekreanty. Potom se komerční ředitel Moskevského vydavatelsko-realizačního koncernu Jurij Anatoljevič Nikitin najednou rozhodl předplatit ještě dva tisíce výtisků. Jeho jednání bylo divné. Přijel ke mně autem a řekl: „Dnes odjíždím se synem do zahraničí na tenisovou soutěž. Odlétáme večer. Potřebuji stihnout předplacení.“ Zaplatil nový náklad. Když byly knihy vytištěné, Nikitin mi řekl: „V létě s knihami neobchodujeme, vezmu si několik svazků, se zbytkem si nakládej podle svého. Až budeš peníze mít, vrátíš mi je.“

Od samého začátku práce na rukopisu až dodneška je s touto knihou spojeno mnoho „proč“. Sama k sobě přitahovala lidi, jako by byla živá. A s jejich pomocí si prorážela cestu do života. Všechny události kolem ní jsem hodnotil jako náhodné. Jenže tyto náhody se začaly skládat do článků, které postupně tvořily řetízek. Teď ani nevím, kde je náhoda a kde je zákonitost v tom, co se děje. Lze to jen těžko odlišit.

(2 2 .)

OTEC FEODORIT

Nastala chvíle, kdy jsem považoval za možné setkat se s Otcem Feodorem. Tam, v tajze, na mou otázku: „Jsou v našem světě lidé se stejnými schopnostmi a znalostmi jako máš ty?“ Anastasia odpověděla:

„V různých koutech Země jsou lidé vedoucí odlišný způsob života od technokratického. Mají různé schopnosti. Ale i ve vašem světě je člověk, ke kterému pro tebe nebude těžké se dostat ani v zimě, ani v létě. Síla jeho Ducha je veliká.“

„Víš, kde žije, lze jej uvidět, mluvit s ním?“

„Ano.“

„Kdo je to?“

„Je to tvůj Otec, Vladimíre.“

„Cože? Ach, Anastasie, Anastasie... Tolik jsem se chtěl přesvědčit, že máš pravdu, ale je tomu naopak. Můj otec zemřel před osmnácti lety a je pohřben v nevelkém městečku Brjanské oblasti.“

Anastasia seděla na trávě, opírajíc se zády o kmen stromu, s koleny přitisknutými k bradě a mlčky se dívala do mých očí. Její pohled byl trochu smutný a litující. Pak položila hlavu na kolena. Pomyslel jsem si, že je rozrušená chybou týkající se mého otce, a pokusil jsem se ji utěšit:

„Moc se nerozrušuj, Anastasie. Zřejmě ses zmýlila proto, že jak jsi sama říkala, zůstalo v tobě málo síly.“

(Tento rozhovor se odehrával potom, co ztratila vědomí, když zachraňovala muže a ženu při vyřizování účtů. Popisoval jsem tuto situaci v první knize.)

Anastasia ještě chvíli mlčela, pak zvedla hlavu, opět se podívala do mých očí a řekla:

„Síly ve mně zůstalo méně, ale ne natolik, abych se mýlila.“

Pak začala vykládat události šestadvacet let staré. Vykládala minulost přesně do detailů, dokonce přitom vyjadřovala nuance vnitřních pocitů. Dá se to nějak pochopit, že podle vnějšího, sotva viditelného, výrazu tváře, pózy, očí lze odhadnout myšlenky toho, s kým mluvíš. Ale jakým způsobem ona prohlíží minulost jako dokumentární film, zůstává dosud záhadou. Ani sama Anastasia to nemohla normálně, srozumitelně vysvětlit. A řekla tohle:

„Nedaleko Moskvy je Trojice-Sergijevská Lávra. Nachází se ve městě, které se jmenuje Sergijev Posad. Za silnými starodávnými zdmi Trojice-Sergijevské Lávry je bohoslovecký seminář, akademie, chrámy a klášter. Chrámy jsou přístupné lidem a každý, kdo si to přeje, může přijít, pomodlit se na tomto svatém místě Rusi. Dokonce v době pronásledování nebyly zničené. Za těmito zdmi působily seminář, akademie a klášter, v kterém sloužili Bohu mniši.“

Před šestadvaceti lety, přesně v den mých narozenin, do vrat Trojice-Sergijevské Lávry vešel mladík. Navštívil muzeum, pak pokračoval do velkého chrámu. V tom chrámě kázal vysoký šedivý mnich. Jeho výška a hodnost byly stejně velké. Tohle byl Otec Feodorit - opat kláštera Trojice-Sergijevské Lávry. Mladík poslouchal kázání, a když se Otec Feodorit vzdálil, šel za ním do klenotnice. Sloužící chrámu jej nezastavili. Když se přiblížil k Otci Feodoritovi, začal s ním mladík mluvit o kázání. A Otec Feodorit s ním dlouho povídal. Mladík byl křtěný, ale neměl v sobě dostatečnou víru, nedodržoval půst, nepřijímal oltářní svátost, nechodil řádně do kostela, ale v tento den se začalo jeho kamarádství s Otcem Feodoritem.

Mladík chodil do kláštera a Otec Feodorit si s ním povídal, ukazoval mu svatyně, ke kterým se nemohli dostat obyčejní farníci. Mnich daroval mladíkovi knihy, ale ten je ztrácel. Mnich navlékl na krk mladíka křížek, ten byl také ztracen. Mnich dal mladíkovi druhý křížek, neobyčejný - otevíral se jako ozdobná skříňka - i ten byl ztracen. Mnich dokonce přiváděl mladíka do klášterní jídelny a usazoval jej za jeden stůl s mnichy, pokaždé mu dával trochu peněz, nikdy nic nevyčítal a vždy na něj čekal až přijde.

Tak to trvalo rok. Mladík byl v klášteře každou neděli, ale jednou odešel a už se nevrátil. Mnich na něj čekal. A mladík nepřišel ani za měsíc, ani za rok. Mnich čekal. Teď již minulo dvacet pět let. Mnich stále čeká. Dvacet pět let, Vladimíre, čeká na tebe tvůj duchovní Otec - velký mnich Ruska - Otec Feodorit."

„Odjel jsem daleko. Na Sibiř. Občas jsem vzpomínal na Otce Feodorita," odpověděl jsem, jako bych se chtěl omluvit před sebou nebo ještě před někým.

„Ale nenapsal jsi mu žádný dopis," poznamenala Anastasia.

„Chci jej uvidět."

„A copak mu teď povíš ? Možná o tom, jak jsi vydělával peníze, byl šťastný v lásce a jednoduše bloudil ? Jak jsi mnohokrát byl na pokraji zkázy, ale v poslední okamžik se od tebe neštěstí odvrátilo ? On sám to všechno uvidí, jen co se na tebe podívá. On, který se modlil za odpuštění tvých hříchů a tolikrát tě zachraňoval svými modlitbami, stále věří, přesně jako pětadvacet let před tím. Chce od tebe něco jiného."

„Co, Anastasie ? Co ví Otec Feodorit, co chce ?"

„Zatím se v tom nemohu vyznat, on to cítil intuitivně. Řekni mi, Vladimíre, pamatuješ se na rozhovory s ním, pamatuješ se, co jsi viděl v klášterních klenotnicích ?"

„Vzpomínám si na všechno velmi nejasně, vždyť to bylo dávno. Mohu si vzpomenout jenom na některé epizody."

„Zkus si na to vzpomenout, já ti pomohu."

„Otec Feodorit se mnou pokaždé hovořil na různých místech kláštera. Pamatuji se na podzemní a sklepní místnosti. Pamatuji se na klášterní jídelnu, dlouhý stůl, u něj večeří mniši a já spolu s nimi. Bylo to v době nějakého půstu. Strava byla pustni, ale chutnala mi."

„Měl jsi při návštěvě kláštera neobvyklé pocity ?"

„Jednou po večeři jsem vyšel přes klášterní vrátnici na vnitřní dvůr Lávy a namířil jsem k východu. Pro farníky již byla brána zavřená. Dvůr byl prázdný. Silné, vysoké zdi nepropouštěly venkovní městský hluk. Kolem se tyčily osamělé chrámy, bylo ticho. Zastavil jsem se. Zdálo se mi, jako by zněla velebná hudba. Musel jsem odejít. U brány stál mnich, aby mě vypustil a zavřel závoru. Ale já jsem stále stál a poslouchal tuto hudbu a pak jsem pomalu šel k bráně."

„Víckrát už jsi nikdy neslyšel tuto hudbu ? Neprožíval jsi tento pocit ?"

„Ne."

„Pokoušel ses někdy ještě uslyšet tuto hudbu, vyvolat v sobě tyto pocity ?"

„Ano, ale nedařilo se mi to. Dokonce jsem se postavil na stejné místo, když jsem přišel podruhé, ale bohužel."

„Vzpomeň si ještě alespoň na něco, Vladimíre."

„Ty mě podrobuješ výslechu. Když jsi tak přesně vyložila, co se se mnou stalo před šestadvaceti lety, tak to také sama řekni, co jsem cítil tenkrát."

„To není možné. Otec Feodorit nedělal konkrétní plány, on v něco intuitivně doufal. A udělal pro tebe něco velkého a významného, co věděl jenom on sám. Já jenom intuitivně cítím, že myslel na něco významného a hodně pro to dělal. Velmi mnoho. Ale proč to, po čem toužil, spojil s tebou, který jsi neměl elementární schopnosti pro rychlý příchod k víře, zůstává záhadou. I proč dvacet pět let tvého lehkomyšlného života nezlomilo tuto víru, je také záhada. I proč ty, který jsi dostal tak mnoho, stále ještě nic neděláš ? Proč ? Nemohu to pochopit. Vždyť ve Vesmíru nic nemizí beze stopy. Vzpomeň si prosím ještě alespoň na jednotlivé epizody ze setkání a besed s tvým Otcem."

„Pamatuji se na sál nebo nějakou klenotnici bohoslovecké akademie a možná, že to bylo v jedné z podzemních místností kláštera. Někáký mnich otevřel před Otcem Feodoritem dveře, ale sám do nich nešel. Vešli jsme tam my dva s Otcem Feodoritem. Na zdech byly nějaké obrazy, na policích - nějaké věci...

„Dvakrát jsi tam byl překvapen, čím ?”

„Překvapen ? Ano, samozřejmě, to mě překvapilo. Zarazilo...”

„Co ?”

„Jeden obraz. Byl černobílý, jako by jej nakreslili tužkou. Byl to velmi jasně nakreslený portrét nějakého člověka.”

„Copak tě tedy překvapilo ?”

„Nepamatuji si to.”

„Vzpomeň si, Vladimíre. Zkus si na to prosím vzpomenout, já ti pomohu. Nevelký sál, vy dva s Otcem Feodoritem stojíte u tohoto obrazu, ty jsi trochu vpředu, Otec ti říká: ‚Přístup si blíž k obrazu, Vladimíre.‘ Udělal jsi krok kupředu, pak ještě jeden...”

„Vzpomněl jsem si, Anastasie !”

„Na co ?”

„Tento obraz, zobrazující nějakého člověka, byl nakreslený jednou čarou. Ten, kdo jej maloval, postavil uprostřed bílého listu tužku nebo něco jiného, čím kreslí obrazy, a neodtrháváje ruku, vedl svůj nástroj po spirále, jednou přitlačuje, díky čemu se čára stávala silnější, podruhé se jen taktak dotýkáje listu. Čára se dělala slaboučká, ale nepřerušovala se. Končila na kraji listu a výsledkem toho byl podivuhodný obraz, portrét nějakého člověka.”

„Ten je třeba vystavit veřejnosti. Někomu se podaří rozkódovat informaci do něj vloženou. Pomocí této pulzující čáry, která zobrazuje člověka, si mají lidé něco uvědomit.”

„Jakým způsobem ?”

„Ještě to nevím. No, například, tečky a čárky se mohou podobat nějaké azbuce nebo notovým znakům. Já to jenom předpokládám. Obojí je možné, nebo ještě něco. Až se vrátíš, tak popros, aby jej vystavili k veřejné prohlídce nebo někde publikovali. Najde se někdo, kdo rozkóduje tuto spirálovitou čáru.”

„Ale kdopak mě poslechne ?”

„Poslechnou tě. Ale tenkrát jsi měl ještě jeden mimořádný dojem. Můžeš si vzpomenout -jaký ?”

„V tomto sálu nebo ve vedlejší místnosti... Ano - v úplně malinké místnosti na vyvýšeném místě stála krásná dřevěná vyřezávaná židle, nebo to bylo křeslo, které se podobalo trůnu. Stáli jsme s Otcem Feodoritem a dívali se na něj. Řekl mi, že se jej nikdo nesmí dotýkat.”

„Ale ty jsi na něj sáhl. Dokonce ses na něj posadil.” „Sám Otec Feodorit mě vybídl, abych to udělal.” „A něco se s tebou stalo v tomto okamžiku.” „Nic se nestalo. Seděl jsem, díval jsem se na Otce Feodorita a on se mlčky díval do mých očí. Jednoduše se díval.”

„Vzpomeň si prosím, Vladimíre, zkus si vzpomenout na své vnitřní pocity. Jsou velmi důležité.“

„Ale nic zvláštního... Víš, jenom jako by se nějaké myšlenky pronášely hlavou, rychle-rychle, jako by magnetofonová páska byla přepnutá na zrychlené přetáčení a slova splývala do nepochopitelných zvuků.“

„A nikdy jsi to nezkoušel ? Tobě se, Vladimíre, později nikdy nechtělo zastavit tuto pásku, poslechnout si ji jakoby za normální rychlosti, pochopit, co tam zní ?“ „Jak to ?“

„Zamyslet se nad podstatou bytí...“ „Ne, nezkoušel jsem to. Mluvíš nesrozumitelně.“ „A z toho, co ti říkal Otec Feodorit, chápal jsi všechno ? Můžeš si přesně vzpomenout alespoň na jednu jeho větu, i bez ohledu na souvislost s ostatními větami ?“

„Ano, ale skutečně si nemohu vzpomenout, s čím je spojená.“

„Řekni ji.“

„...Ty ukážeš jim...“

Anastasia, sedící do této chvíle pod stromem, najednou vstala, její tvář se rozzářila. Položila dlaně na kmen cedru, přitiskla se k němu tváří.

„Ano ! Jistěže !“ vykřikla Anastasia. Spráskla ruce a radostně začala mluvit: „Opravdu jsi veliký ! Ruský mnichu ! Víš, Vladimíre, o Otcí Feodoritovi teď mohu jedno říci přesně. Zesměšnil množství učení vašeho světa, ukázal na to hlavní.“

„Nemluvili jsme spolu o žádných učeních. Uvažovali jsme o obyčejných životních tématech.“

„Ano ! Samozřejmě ! O obyčejných ! Otec Feodorit mluvil s tebou o tom, co tě zajímalo. Ukazoval ti svaté výtvary, chovaje se k nim s úctou, ale ne s pochlebnickou hranou pokorou. Měl vysoký titul, ale byl obyčejný a hlavně přemýšlející. Možná, že speciálně přímo vedle tebe nevyslovil žádná dogmata. A copak nejsou, ve srovnání s ním, směšní kazatelé, kteří se nahrnuli do Ruska, pronášející dogmata a odvádějící lidi od podstatného. On tě tak pevně ochránil před dogmaty, že i mě považuješ za naivní poustevnici. A není důležité, kdo jsem. Důležité je neodejít od podstatného.“

„Od čeho podstatného ?“

„Od toho, co je v každém člověku.“

„Ale jak může každý člověk znát učení mudrců Západu nebo Východu, Indie a Tibetu, když nikdy o nich ani neslyšel ?“

„V člověku, Vladimíre, v každém člověku je od věků uložena absolutně každá potřebná informace. Je mu dána hned při narození. Jako ruka, noha, srdce, vlasy. Všechna učení světa, všechny objevy jsou udělané jenom pomocí tohoto Pramenu. Stejně jako se rodiče snaží dát svému dítěti všechno, Velký tvůrce dává každému všechno hned. Nic rukama stvořeného: ani množství knih, ani nejmodernější i budoucí počítače dohromady, nikdy nedokážou pojmut ani část informace, která je v jednom člověku. Je jen třeba umět ji používat.“

„Proč tedy všichni neobjevují ? A každý nepíše učení ?“

„Někdo ze všeho objemu dostává špetku Pravdy. A nadšeně o ní vykládá, myslí si, že je darovaná jenom jemu. A že obsahuje v sobě to podstatné. Stále o ní vykládá ostatním, ve snaze donutit je myslet jenom na ni, jako na nejdůležitější a jedinou. Přesně tím v sobě blokuje hlavní komplex informací. Vědění Pravdy není v jejím vyslovování, ale ve způsobu života."

„A jaký způsob života je typický pro lidi, kteří nejvíc znají Pravdu ?"

„Šťastný !"

„A pro poznání Pravdy je třeba uvědomění a čistota úmyslů."

„Mystika ! Fantazie !" zvonivě se zasmála Anastasia a dodala: „Čteš moje myšlenky ?"

„Není tady žádná mystika, je to jenom pozornost k člověku. Ty všechno vždycky spojuješ s čistotou úmyslů a uvědomělostí."

„Mystika ! Mystika !" opakovala smějící se Anastasia. „Čteš moje myšlenky. Ó, to je fantastické !"

Nevydržel jsem její šťastný smích a také jsem se rozesmál. Pak jsem se zeptal:

„Co myslíš, Anastasie, přijme mě můj duchovní Otec Feodorit, když za ním přijdu ? Bude se mnou mluvit ? Nezarmoutí se ?"

„Samozřejmě, že přijme a zaraduje se z tvého příchodu ! Přijme tě jakéhokoliv. Ale jeho radost bude větší, když uděláš alespoň něco, využiješ tu informaci, kterou máš, uvědomíš si ji. Zpomal rychle se točící pásku, Vladimíre, a hodně toho pochopíš."

„Žije můj Otec ve stejném klášteře, v Trojice-Sergijevské Lávře ?"

„Tvůj Otec, tento velký stařec Rusi, teď žije v malinké klášterní poustevně v lese, nedaleko Trojice-Sergijevské Lávry. Poustevní řád je přísnější než klášterní a tvůj Otec je opat této poustevny. Je umístěna v lese, na neobyčejně krásném místě. Je tam jenom pár domků s celami. V této lesní poustevně je malinký dřevěný kostel. Není vybarvený a nemá pozlacené kopule, ale je velmi-velmi hezký, pohodlný a čistý, jsou tam dvoje kamna. Neprodávají se, ani se tam nekupují, jako obvykle, kostelní svíčky. A vůbec nic se tam neprodává ani se nekupuje, jak je to v mnohých jiných kostelech. Nikým a ničím není znesvěcený, farníci tam nemají přístup. V tomto kostele se i teď modlí tvůj duchovní Otec Feodorit. Modlí se za záchranu duší všech lidí i za tebe. Modlí se za dítě, která zapomněla na své rodiče, modlí se za rodiče, které zapomněly děti. Jdi za ním a pokloň se mu. Popros o odpuštění hříchů."

Síla jeho Ducha je velká. Ode mne také pozdravuj Otce Feodorita."

„Dobře, Anastasie... Pokloním se... A víš co, já zřejmě nejdříve zkusím udělat to, o co jsi mě prosila."

* * *

Když jsem přijel do Sergijevského Posadu, městečko u Moskvy, které se dříve jmenovalo Zagorsk, stejně jako před sedmadvaceti lety vešel jsem do brány Trojice-Sergijevské Lávry. Hned jsem namířil ke klášterní vrátnici. Dříve, jakmile jsem se představil, lehce jsem si mohl nechat zavolat Otce Feodorita. Ale teď mi mnich na vrátnici odpověděl, že v hodnosti opata není Otec Feodorit.

Že Otec Feodorit žije v lese mimo území kláštera. Farníci tam nechodí. Řekl jsem, že jsme se znali s Otcem Feodoritem, a aby to bylo přesvědčivé, jmenoval jsem klášterní svatyně, které mi ukazoval Otec Feodorit.

Pověděli mně, kde se nachází poustevna. S nepochopitelným chvěním jsem se přibližoval k nevelkému dřevěnému kostelu. Neobyčejně krásnému, harmonicky zapadajícímu do okolní přírody. Kolem něj bylo rozmístěno několik dřevěných domků-cel, které se spojovaly s kostelem cestičkami.

S Otcem Feodoritem jsme se setkali na dřevěných schůdcích lesního kostela. Upadl jsem do rozpaků... „Jenom se neostýchej a pokus se ničemu nedivit při setkání se svým Otcem," vzpomněl jsem si na Anastasiina slova. Nicméně nepochopitelný pocit rozpaků nepřecházel. Otec Feodorit byl šedý a starý, ale ne starší, než před sedmadvaceti lety. Seděli jsme na dřevěných špalcích na schůdcích lesního kostela a mlčeli. Snažil jsem se mluvit, ale nemohl jsem najít vhodná slova. Zdálo se, že stejně všechno ví a nemá žádný smysl pronášet slova. Jako by ani neminulo dvacet sedm let od okamžiku našeho posledního setkání. Měl jsem pocit, jako bychom se rozloučili zrovna včera.

Přinesl jsem Otcí Feodoritovi knihu o Anastasii. Ale nevyndával jsem ji, abych mu ji předal. Ukazoval jsem knihu různým duchovním osobám. Jedni se na ni dívali a říkali, že takové knihy nečtou. Druzí se ptali, o čem je tato kniha a po krátkém rozhovoru prohlašovali, že Anastasia je pohanka. Nechtěl jsem zarmucovat Otce Feodorita a také jsem nechtěl, aby ji i on zamítl. Pokaždé, když se někdo snažil mluvit o Anastasii špatně, ve mně vznikala opoziční pocit. Dokonce jsem se pohádal se zřízcem Novospasského kláštera. Ukázal na dvě ženy v černých šátcích a tmavém oblečení a řekl:

„Takovéhle mají být zbožné ženy."

Odpověděl jsem mu:

„Pokud je Anastasia veselá a radostná, tak možná, že to chce Bůh. Vždyť příjemnější je dívat se na veselé lidi, než na sklíčené."

S chvěním jsem vyndal svou knihu a podal ji Otcí Feodoritovi. V klidu ji vzal, položil na dlaň. Pomalu ji pohládl dlaní druhé ruky, jako by něco cítil svými rukama, a řekl:

„Chceš abych ji přečetl ?" A nečekaje na odpověď, dodal: „Dobře, nechej mi ji."

Po uplynutí dvou dnů jsem ráno opět přišel k Otcí Feodoritovi. Seděli jsme v lese na úplně malé lavičce a besedovali jsme o všem. Jeho způsob mluvení byl stejný, tak jako před sedmadvaceti lety, ale jedna okolnost mi stále nedávala pokoj: proč Otec Feodorit vypadá dokonce trochu mladší, než před sedmadvaceti lety ? A on najednou přerušil svá uvažování a řekl:

„Vladimíre, tvůj Otec Feodorit zemřel."

Nejdříve jsem upadl do rozpaků, pak jsem se zeptal:

„V tom případě kdo jste vy ?"

„Jsem Otec Feodorit," díval se na mě se sotva znatelným úsměvem. Opět jsem se zeptal:

„Řekněte mi, kde je jeho hrob ?"

„Na starém hřbitově."

„Chci jej uvidět, jak ho mám najít ?"

Neodpověděl mně na otázku, jenom řekl:

„Můžeš za mnou přijít, až budeš mít čas."

A pak se začalo dít něco úplně nepochopitelného.

„Je na čase obědvat," řekl Otec Feodorit. „Pojď, dám ti najíst."

Posadil jsem se u stolu v malinkém domku-refektáři. Na stole byl v kastrolu boršč, bramborová kaše s rybou, kompot. Nalil mi boršč a začal jsem jíst. Sám Otec Feodorit nejedl. Jenom seděl u stolu. Když jsem začal jíst kaši, velmi mně chutnala. A připomněla... Měla stejnou chuť jako v klášterní jídelně před sedmadvaceti lety. Zapamatoval jsem si ji na celý život. Točila se mi hlava. Byl sice vedle mě jiný Otec Feodorit, ale mluvil a choval se stejně jako dřív. Vzpomněl jsem si, že jednou před mnoha lety, když jsme byli v jedné z klášterních místností, Otec Feodorit mi nabídl, abych se s ním vyfotografoval. Souhlasil jsem. Pozval nějakého mnicha s fotoaparátem a vyfotografovali jsme se. Teď jsem si chtěl udělat jasno s pomocí tohoto. Věděl jsem, že mniši neradi pózuji. A pomyslel jsem si, že nabídnu Otcovi Feodoritovi vyfotografovat jej a také lesní kostel na barevný film. Když odmítne, tak to není ten Otec Feodorit, není můj. A nabídl jsem:

„Pojďte, vyfotografujeme se spolu."

Neodmítl to a vyfotografovali jsme se. Vyfotil jsem i kostel, krásný. Nehledě na to, že jsem měl jednoduchý aparát, podařilo se to dobře.

Když jsem odjížděl, Otec Feodorit mi dal nevelkou cestovní Bibli. Nebyla veršovaná, jako všechny Bible, ale jednoduše psaná textem, jako v knihách. A vysvětlil:

„Když se ve své knize odvoláváš na Bibli, je třeba přesně ukázat kapitolu, na kterou se odvoláváš."

Na mou prosbu, aby přijal lidi přející si setkat se s Anastasií a promluvil s nimi, aby nemuseli jet tak daleko do sibiřské tajgy, Otec Feodorit odpověděl:

„Víš co, ještě v tom nemám úplně jasno. Přijď zatím sám, až budeš mít čas."

Otcovo odmítnutí mě zklamalo, ale nenaléhal jsem. Když jsme mluvili o různých věcech, došel jsem k závěru: v ruských klášterech jsou starci, jejichž moudrost a jednoduchost vyjadřování o hodně převyšuje početné kazatele duchovních konfesí, jak naše, tak i zahraniční.

Ale pročpak mlčíte, moudří ruští starci ?! Mlčíte-li z vlastního pochopení nebo existují nějaké temné síly, které vám nedovolují mluvit ? Přijdeš do kostela - tam se mluví jazykem, který nechápeš. A tehdy jdou lidé v davech, platí peníze, aby si poslechli kazatele, mluvící srozumitelně. Možná, že proto jezdí Rusové k zámořským svatyním a zapomínají na své. Po komunikaci s Otcem Feodoritem se mi vždycky dělalo dobře na duši. Mluví víc jednoduše, jasněji a srozumitelněji než množství kazatelů, které jsem poslouchal po setkání s Anastasií, abych pochopil to, co mi řekla. Chci, aby ostatním také bylo dobře. Ale kdypak začnete mluvit, moudří ruští starci ?

PROSTOR LÁSKY

Po vyprodání prvního výtisku knihy o Anastasii jsem dostal autorskou odměnu. Jel jsem na Výstavu úspěchů národního hospodářství, teď je to Všesvazové výstavní centrum. Z nějakého důvodu jsem tam rád býval. Tentokrát jsem šel podél množství stánků s občerstvením, lákajících chutnou vůní, a zápasil jsem s přáním nakoupit si těchto dobrot. I když jsem ve své kapse měl několik set tisíc rublů, rozhodl jsem se je utrácet ekonomičtěji. A najednou se stalo něco neuvěřitelného. Uslyšel jsem tichý, ale absolutně jasný Anastasiin hlas:

„Kup si něco k jídlu, Vladimíre. Kup si, co chceš. Teď už se nemusíš tak omezovat v jídle.“

Udělal jsem ještě pár kroků podél stánků a opět hlas:

„Pročpak procházíš ? Najez se prosím, Vladimíre.“

„To je ale, takové mámení,“ pomyslel jsem. Odešel jsem k lavičce u aleje, dál od lidí. Posadil jsem se, naklonil jsem se, aby nikdo nemyslel, že mluvím sám se sebou, a zašeptal:

„Anastasie, copak slyším tvůj hlas ?“

Odpověď byla přesnou a jasnou:

„Slyšíš můj hlas, Vladimíre.“

„Zdravím tě, Anastasie. Pročpak jsi se mnou dříve nemluvila ? Nastrádalo se tolik otázek. Na setkáních mi čtenáři dávají otázky a já na mnohé nemohu odpovědět.“

„Mluvila jsem. Stále jsem se snažila s tebou mluvit. Ale ty mě neslyšíš. Jednou, když jsi chtěl spáchat sebevraždu, dokonce jsem křičela. Nepomáhalo to. Neslyšel jsi mě. Pak jsem na to přišla, zazpívala jsem. Tuto píseň začali hrát na housle dvě dívky v metru. Ony ji uslyšely a zahrály. Když jsi uslyšel tu melodii, co jsem ti zpívala v tajze, vzpomněl jsi na mě. Měla jsem takové starosti, že jsem málem přišla o mléko.“

„Jaké mléko, Anastasie ?“

„Mateřské mléko. Mléko pro našeho syna. Vždyť jsem jej porodila, Vladimíre.“

„Porodila... Anastasie... Tobě je těžko ? Jakpak se tam máš sama s dítětem v tajze ? Jak je mu ?.. Říkala jsi, pamatuji si to, říkala jsi: „Jenom to bude nevhod...““

„Všechno je v pořádku. Příroda se probudila dřív, teď mně pomáhá. A našemu synovi je také dobře. Chlapík jako buk. Už se usmívá. Jenom má trochu suchou pokožku, jako ty. Ale to nic není, to přejde. Všechno bude dobré. Uvidíš to. Tobě je teď hůř než nám. Ale udělej ještě krok. Dopiš to. Víím, jaké to bylo pro tebe těžké i v budoucnu ještě bude nelehko. Ale ty jdi. Jdi svou cestou.“

„Ano, Anastasie...“ Chtěl jsem jí říci, že psát knihu je složitější než dělat byznys. Chtěl jsem povědět o situaci ve své rodině a ve firmě. Vůbec o všech peripetiích posledního roku. A že nemám teď domov, nemám rodinu. Jak jsem se málem dostal do blázince. O jejím snu jsem se chtěl vyjádřit tak, aby se vícekrát

neodvažovala na takové sny, nelákala jimi lidi. Ale pomyslel jsem: nebudu zarmucovat kojící matku, aby se jí nepokazilo mléko. A řekl jsem:

„Nedělej si zbytečné starosti, Anastasie. Nemám žádné zvláštní potíže. Napsal jsem knihu, tak co. Vždyť je to jednodušší, než udělat byznys-plán. V byznysu je třeba předem předvídat mnoho různých nuancí. Kdežto tady sedíš a popisuješ to, co se již odehrálo. Jako v tom vtipu o Čukče: ‚Co vidím, o tom také zpívám.‘

A ještě... Víš co, Anastasie... Tvé sny, které se zdály jenom fantazií, se uskutečňují. To je neuvěřitelné, ale uskutečňují se. Tuhle je napsaná kniha. Zatoužila jsi po ní a teď existuje. Skutečně ji lidé čtou se zájmem. Teď se o ní píše i ve velkoměstských novinách. Čtenáři skládají básně o tobě, o přírodě, o Rusku. Ve skladišti Trojice-Sergijevské Lávy jsem našel obraz, o kterém jsme mluvili. Zachoval se, jmenuje se „Jediný jedinou“. Zveřejním jej. A představ si, bardy... Pamatuješ se, vyprávěla jsi mi o bardech ?”

„Ano. Pamatuji se, Vladimíre.”

„To je ale, tohle se také začíná uskutečňovat. Na jednu z čtenářských konferencí se ke mně přiblížil rusovlasý muž. podal mi audiokazetu a stručně, po vojensku řekl: „Písně pro Anastasii. Prosím přijmout.”

Tuto kazetu si poslechli novináři, čtenáři, spolupracovníci Moskevského výzkumného centra Alexandr Solncev a Alexandr Zakocký, kteří přijeli na konferenci. Pak si ji různí lidé začali nahrávat. Začali nahrávat a hledat rusovlasého, nevysokého, navenek nenápadného muže, který se nečekaně objevil a stejně nečekaně odešel. Jak se ukázalo, byl to důstojník námořní ponorky ze Sankt-Peterburgu, vědec Alexandr Korotynský. Posléze mi pověděl, jak se jejich havarující ponorce podařilo vyplavat. Jak jistě celý řetízek náhod vedl jej spolu s touto kazetou. Vedl jej, aby ji předal mně. Alexandr Korotynský je kromě toho všeho také bard. A v jeho písni „Chrám“ jsou celé fráze, které jsi řekla ty. Třeba tyhle, pamatuješ se ?

*„Nevěř cizím slovům,
Když řeknou: všechno mine.
Z těch, kdo vidí chrám,
Ne každý do něj vejde. ”*

*Ať život náš je jako běh
Po různých poschodích
Ale vždyť každý člověk
Svůj výběr sám si zvolil. ”*

A ještě něco, Korotynský nemá pěvecký hlas. Zpívá jako by recitoval. Ale přesně toto potvrdilo to, co jsi řekla o síle slov, spojených s duší neviditelnými nitkami. Bard Korotynský ukázal toto v realitě.”

„Děkuji ti, barde, za světlou radost, kterou neseš lidem, za očistění duší, děkuji,” řekla Anastasia.

„Chápeš to, opět důstojník ! I Grucja, který první vytiskl knihu, je také důstojník. I bezdomovec, který nakreslil obrázek pro knihu, byl důstojníkem. I knihy pomáhal prodávat letec, velitel pluku. Teď tuhle jako první přinesl písně také důstojník. Čím to je, že tvůj paprsek probouzí duši důstojníků ? Copak na ně svítíš víc než na ostatní ?”

„Paprsek se dotýkal mnohých, ale touhy se probouzejí jenom tam, kde je čemu se probudit.“

„Tvůj sen se přece uskutečňuje, Anastasie. Lidé jej podchycují, rozumějí mu. I bezdomovec-plukovník jej pochopil. Seznámil jsem se s ním náhodou, je mi ho líto - zahynul. Viděl jsem, jak ležel mrtvý. Měl zašpiněnou tvář, ale usmíval se. Tohle jsi udělala ty svým paprskem ? Co to znamená, když člověk umírá s úsměvem ?“

„Ten člověk, co byl s tebou, je teď s bardem na neviditelné stezce. Jeho úsměv zachrání srdce mnohých před kulkami, co jsou nebezpečnější než olověné.“

„Tvůj sen, Anastasie, vchází do našeho světa a ten se jakoby začíná měnit. Někteří lidé tě cítí, chápou tě, odněkud se v nich objevují síly, které mění svět. Svět se stává trochu lepší. Ale ty... Ty jsi stále tam, v tajze, na své louce. Já nebudu moci žít v takových podmínkách, v kterých žiješ ty. A ty také nebudeš moci žít v našem světě. K čemu tedy je tvá láska ? Je nesmyslná, já také až doteď nemohu pochopit svůj vztah k tobě. A proč je třeba chápat, když je to jasné: my nikdy nebudeme spolu. Jeden vedle druhého.“

„My jsme spolu, Vladimíre.“

„Spolu ?! Kdepak jsi ? Když někoho miluješ, tak se snažíš být stále nablízku. Obejmout, polaskat. Jsi velmi zvláštní. Nepotřebuješ to.“

„Potřebuji to. Jako všichni. A dělám to.“

„Ale jak ?“

„Třeba teď. Copak necítíš laskavý dotek vánku, jeho laskavé objetí ? A teplý dotek slunečního paprsku. Jak radostně pro tebe zpívají ptáci a listí šumí na stromě, u kterého sedíš ! Zaposlouchej se, vždyť je to neobyčejné šumění !“

„Ale to všechno, co jsi pojmenovala, je pro všechny. Copak je to jenom tvá zásluha ?“

„Láska, rozptýlená v prostoru pro některého jedince, se může dotknout duší mnohých.“

„Nač je zapotřebí rozptylovat lásku v prostoru ?“

„Aby vedle milovaného člověka vždy zůstával Prostor Lásky. V tomto je podstata Lásky, její předurčení.“

„Je to všechno nějak nepochopitelné. I tvůj hlas... Dříve jsem ho na dálku neslyšel, teď slyším. Proč ?“

„Hlas na dálku nezní. Ne ušima, ale srdcem je třeba slyšet, nauč se srdcem...“

„Proč se učit, mluv vždy jako teď-hlasem.“

„Vždy nebudu moci.“

„Ale vždyť teď mluvíš. Vždyť teď slyším.“

„Teď nám pomáhá dědeček. Promluv si s ním, já musím jít kojit našeho syna, také mám mnoho jiných věcí. Chci všechno stihnout.“

„Takže dědečkovi se to daří a tobě ne. Proč ?“

„Protože dědeček je teď někde blízko tebe. Úplně vedle tebe.“

ANASTASIIN DĚDEČEK

Rozhlédl jsem se kolem... Anastasiin dědeček stál skoro u lavičky a postrkoval hůlkou k popelnici vyhozený papírek. Vyskočil jsem. Podali jsme si ruce. Oči má veselé, dobré a v komunikaci je přirozený. Ne jako praděd. Ten, když jsem jej viděl v tajze, stále mlčel a jeho oči se dívaly do prostoru, jakoby skrz člověka.

Posadili jsme se s dědečkem na lavičku, zeptal jsem se:

„Jakpak jste se sem dostal a našel mě ?“

„S Anastasiinou pomocí není tak velký problém se sem dostat a najít tě.“

„To je ale, ona porodila... Řekla, že porodí a porodila... Sama, v tajze a ne v nemocnici. Zřejmě měla bolesti ? Křičela ?“

„Pročpak by měla mít bolesti ?“

„No, ženy, když rodí - mají bolesti. Některé dokonce umírají při porodu.“

„Bolesti bývají jen tehdy, když je člověk hříšně počatý. Jako důsledek tělesných potěšení. Za toto pak žena platí bolestí při porodu a životními utrpeními v budoucnu. Pokud se početí konalo s jinými úmysly, bolest jen zesiluje u ženy pocit velké tvůrčí radosti.“

„Kam se ztrácí bolest ? Jak může zesílit radost ?“

„Co cítí žena, kterou někdo znásilní ? Samozřejmě, že bolest a odpor. A když se odevzdává sama, tatáž bolest se mění v jiné pocity. Stejný rozdíl je i při porodu.“

„Takže Anastasia porodila bez bolestí ?“

„Samozřejmě, že bez bolestí. A také si vybrala vhodný den, teplý, slunečný.“

„Jak vybrala ? Vždyť všichni rodí znenadání.“

„Znenadání, když počínají znenadání. Matka vždy může na několik dnů zadržet nebo urychlit objevení novorozence.“

„A vy jste nevěděli kdy má porodit ? Nesnažili jste se jí pomoci ?“

„V tento den jsme to pocítili. Den byl překrásný. Šli jsme na její louku. Na kraji louky jsme uviděli medvědice. Řvala uražeností. Řvala a vší silou bila tlapou do země. Anastasia ležela na tom místě, kde ji porodila matka a měla na hrudi malinké živé klubíčko. Vlčice jej olizovala.“

„A proč řvala medvědice ? Proč se urazila ?“

„Protože Anastasia přivolala vlčici a ne ji.“

„Tak se mohla přiblížit sama.“

„Bez pozvání se nikdy nepřibližují. Představ si, jaký by byl zmatek, kdyby se přibližovaly bez pozvání, kdy se jim zachce.“

„Zajímalo by mě, jak si teď stačí s dítětem ?“ „Tak tam pojed' a podívej se, když tě to zajímá ?“ „Vždyť říkala, že s ním nesmím komunikovat, dokud se od

něčeho neočistím. Napřed musím jet do svatých míst. Ale nemám dostatečné množství peněz."

„Hodně toho, nelogická, napovídá, vždyť jsi otec. Jednej sám, jak to považuješ za nutné. Mohl bys nakoupit různé dupačky, plenky, košilky, chrastítka a požádat, aby oblékla dítě normálně, aby je nemučila. Vždyť je v lese úplně nahé."

„Také jsem měl takové přání, když jsem uslyšel o synovi. Tak to také udělám. Co se týče nelogičnosti - máte pravdu. Zřejmě proto mám k ní takové nepochopitelné city. Ze začátku jsem cítil údiv, teď se přece objevila úcta a ještě něco nepochopitelného. Ale ne takového jako láska k ženě. Pamatuji se, jaké jsem míval pocity, když jsem byl zamilovaný do ženy. Teď je to něco jiného. Zřejmě ji ani není možné milovat obyčejnou láskou. Něco mi překáží. Možná, že přesně ta její nelogičnost mi překáží."

„Anastasiina nelogičnost, Vladimíre, - není hloupost. Její zdánlivá nelogičnost získává z hlubin Vesmíru zapomenuté duchovní zákony a možná, že i tvoří nové. Světlé a temné síly občas znehybní z důvodu její zdánlivé alogičnosti a pak najednou jasněji zableskne všem známá jednoduchá Pravda bytí. My také občas Anastasii nechápeme. I když je naše vnučka. Rostla nám před očima. A když někdy nechápeme, tak nemůžeme podstatně pomoci. Proto často zůstává sama se svými snahami. Úplně sama. Tuhle se setkala s tebou, celá se prostřednictvím knihy otevřela tobě i ostatním. Chtěli jsme tomu zabránit. Zabránit její lásce. Její výběr se zdál nepochopitelný a absurdní."

„Já ani teď nemohu pochopit její výběr. Čtenáři také kladou otázky. „Kdo jste ?" ptají se. „Proč si Anastasia vybrala vás ?" Nemohu jim odpovědět. Chápu, že podle vší logiky vedle ní měl být nějaký vědec nebo duchovní člověk. Ten by ji dokázal pochopit a měl by ji i rád. Spolu by byli více prospěšní. A já musím měnit svůj život, musím se snažit porozumět mnohým otázkám, které pro někoho jiného, více osvíceného, jsou již dávno jasné a srozumitelné."

„Lituješ teď, že se tvůj život změnil ?"

„Nevím. Zatím se stále snažím to pochopit. A na otázku, proč si vybrala právě mě, odpovědět lidem stále nemohu. Hledám a nenacházím odpověď."

„A jakpak ji hledáš, tu odpověď ?"

„Snažím se pochopit sebe sama - kdo jsem."

„Možná, že v něčem vynikající. Že ?"

„Možná, myslím si, něco na tom je. Vždyť se říká: stejné přitahuje stejné."

„Vladimíre, říkala ti Anastasia o hrdostí a pýše ? Říkala ti o následcích tohoto hříchu ?"

„Ano, říkala, že to je smrtelný hřích, který odvádí člověka od Pravdy."

„Ona tě nevybrala, Vladimíre. Nevybrala, ale sebrala. Jako něco nepotřebného a vyhaslého. Také jsme to hned nezjistili. Urazil ses ?"

„Nesouhlasím s vámi úplně. Měl jsem rodinu - manželku, dceru, v byznysu se mi dařilo docela dobře. Ať nejsem významný, ale také nejsem ten nejposlednější, aby mě zvedali jako bezdomovce, nebo jako něco nepotřebného, vyhozeného."

„Poslední dobou mezi tebou a tvou manželkou nebyla láska. Ty jsi měl svůj život a zájmy, a ona - svůj. Jedině byt vás spojoval, nebo spíše setrvačnost předchozích citů, které časem umíraly víc a víc. Dcera už neměla o čem s tebou mluvit. Tvůj byznys ji nezajímal. Jenom pro tebe samotného byl důležitý, protože přinášel zisk. Dneska zisk - zítra nic, nebo úbytek, krach. A také jsi byl nemocný. Málem sis zničil žaludek. Svým nevázaným způsobem života by ses nedostal ze své nemoci. Všechno bylo ztracené, nic nebylo."

„A co je vám po tom ? Proč mě potřebovala ? Pro experiment ? Propočítala si to ?"

„Jednoduše se zamilovala, Vladimíre. Upřímně, jako ve všem. A je šťastná, že si nevzala z vašeho života někoho, kdo je schopný přinést radost jiné ženě. Neudělala pro sebe žádnou výjimku. Raduje se z toho, že je jako všechny ženy."

„Takže to je její vrtoch ? Chce, aby to bylo jako u všech žen: aby kouřil, flámoval... Podívejme se, jaké sebeobětování pro vrtoch."

„Její láskaje upřímná. Bez vrtochů a výpočtů. Anastasia, která se ze začátku zdála světlým i temným silám, nám i ostatním nelogická, v realitě jasně vysvětlila pojem a smysl lásky. Ne slovy a mravními ponaučení, ale reálnými skutky ve vašem, ve tvém životě. Světlé síly, síly Tvůrce mluví prostřednictvím její lásky. A nejen mluví, ukazují ve skutečnosti, tak jako ještě nikdy dosud: dívejte se, jaká je síla ženy, síla čisto lásky. Okamžik před smrtí může dát nový život. Zvednout milovaného člověka, vytrhnout jej z pevných pracek tmy a odnést do světlé nekonečnosti. Obklopit Prostorem Lásky a dát druhý život, život věčný."

Její láska, Vladimíre, ti vrátí lásku tvé manželky, úctu dcery. Tisíce žen se budou na tebe dívat zářícími pohledy lásky. Budeš mít plnou svobodu volby. A když se tobě ze vší mnohotvárnosti vnějšího projevu lásky podaří uvidět a pochopit tu jednu, ona bude šťastná. Ale každopádně budeš významný a bohatý, nebude možné přivést tě na mizinu. Tebou napsaná kniha se bude rozlétat po světě a přinášet ti zisk, a nejen materiální, tobě a ostatním bude dávat sílu větší než materiální."

„Kniha se skutečně začíná velmi dobře prodávat. Ale napsal jsem ji já sám, i když někteří lidé říkají, že Anastasia mi nějakým způsobem také pomáhala. Co si myslíte, je to jenom moje kniha, nebo se toho zúčastnila i ona ?"

„Udělal jsi všechno, co dělá spisovatel. Bral jsi papír, vedl jsi tužku, popisoval jsi všechno, co se přihodilo. Některé své úsudky jsi vyložil svým jazykem, vlastním jenom tobě. Organizoval jsi vydání knihy. Tvé postupy se ničím nelišily od obvyklých postupů spisovatele."

„Takže kniha je jenom moje ? Nic z toho Anastasia nedělala ?"

„Ano, nedělala. Nehýbala tužkou na papíře."

„Říkáte to tak, jako by přece nějak napomáhala. Když je tomu tak, řekněte to jasněji. Co udělala ?"

„Anastasia, Vladimíre, abys mohl napsat tuto knihu, dala svůj život."

„No prosím. Ted' už vůbec nic nechápu. Proč ? Jak může, žijíc v lese, dát svůj život za nějakou knihu ? Kdo vlastně je ? Sama říká, že je člověk. Někdo ji nazývá mimozemšťankou, bohyní. Jsem z toho úplně popletený. Chtěl bych si to alespoň

nějak ujasnit."

„Všechno je velmi jednoduché, Vladimíre. Člověk-jediná bytost ve vesmíru, která žije najednou na všech úrovních bytí. Ve své zemské podstatě vidí jenom zemský, zhmotněný projev. Jsou takoví lidé, kteří cítí i jiné podstaty, neviditelné. Lidé, kteří pojmenovávají Anastasii bohyní, nehřeší vůči Pravdě. Nejdůležitější odlišnost člověka od všech bytostí je v tom, že člověk je nadán schopností tvořit svými myšlenkami přítomnost a budoucnost, vytvářeje formy a obrazy, které se posléze materializují. Budoucnost je závislá na jasnosti, harmoničnosti, rychlosti myšlenky, čistotě úmyslů Člověka-Tvůrce. A v tomto smyslu je Anastasia - bohyně. Neboť rychlost její myšlenky, jasnost a čistota obrazů, které tvoří, je taková, že ona samotná dokázala čelit celé hromadě temných protikladů. Samotná. Jenom není známo, jak dlouho to vydrží. Stále čeká, věří, že lidé si to uvědomí, že jí pomohou. Přestanou produkovat tmu a peklo."

„Kdo produkuje tmu a peklo ?"

„Právě prorokové, kteří věří a mluví o katastrofě, o konci světa, produkují myšlenky a formy konce světa. Množství učení, předpovídajících všeobecnou záhubu lidstva, ji svými myšlenkami a formami přibližují. Je jich mnoho, velmi mnoho. A tito lidé, kteří hledají záchranu pro sebe, hledají zaslíbenou zemi, ani netuší, že právě pro ně již je připravené peklo."

„Ale ti lidé, co mluví o posledním soudu, o katastrofě, v ni věří, vždyť oni se upřímně modlí za záchranu svých duší."

„Nevede je víra ve světlo, v Lásku, což je Bůh, ale víra ve strach. A toto strašné si připravují sami. Popřemýšlej, Vladimíre. Zkus si to představit. Podívej, sedíme spolu s tebou na této lavičce. Vidíš před sebou množství lidí. Najednou se část z nich začne křečovitě svíjet od strašné bolesti, jsou jakoby hříšníci. Kolem nás na zemi se rozkládá množství mrtvol, a my spolu sedíme nedotčení a pozorujeme to. Naše lavička se jako by nachází v ráji. Ale copak ti nepukne srdce při tomto děsném obrazu ? Není lepší zemřít, usnout okamžik před takovým pozorováním ?"

„A co když všichni zachránění bohabojní budou v zaslíbené zemi, kde nebudou kolem rozkládající se mrtvoly, strašné obrazy ?"

„Když z druhého konce země k tobě přichází zpráva o smrti někoho blízkého nebo příbuzného, copak necítíš v duši smutek, žal ?"

„V tomto případě se zřejmě každý zarmoutí."

„Tak jakpak je možné myslet na Ráj pro sebe, když si uvědomuješ, že větší část tvých krajanů, přátel a příbuzných již zahynula a ostatní umírají ve strašných mukách ?! Do jaké míry by se měla zatvrdit duše, do jaké hluboké tmy se má ponořit, aby se mohla radovat, uvědomujíc si to, co se děje ? V království světla takové duše nejsou vítané. Neboť právě ony produkují tmu."

„Proč tedy velcí učitelé lidstva, kteří napsali a píší různá učení, mluví o konci světa, o posledním soudu ? Kdopak jsou ? Kam vedou lidi ? Proč tohle říkají ?"

„Je těžké určit cíl jejich úmyslů. Možná, že když seberou kolem sebe množství lidí, tak pomocí přitažlivostí představ uskuteční obrat v myšlení."

„Obrat mohou uskutečnit ti, co žijí dnes. A ti, kdo byli dřív, nechali svá učení."

„Také mohli připravovat obrat, doufajíce, že jej následovníci uskuteční, že odhalí Pravdu. Možná, že čekají, až události bytí ukážou většině bezvýchodnost jejich cesty, že jim události pomohou vrátit k světlu ty, kdo s nimi jdou a věří v ně.“

„Když jste to všechno věděli, tak proč jste tolik let seděli v lese a mlčeli ? Proč jste se dříve nepokusili to někomu vysvětlit ? Anastasia říkala, že váš rod z generace na generaci v průběhu tisíce let vede takový svérázný způsob života a chrání Pravdu původních pramenů.“

„V různých koncích Země jsou lidé, kteří zachovali způsob života, odlišný od technokratického, zachovali schopnosti vlastní jenom člověku. Za různých časů se tito lidé pokoušeli podělit o své uvědomění. A vždy hynuli, nestíhali říci to nejpodstatnější. Formy a obrazy vyprodukované jejich myšlenkami byly silné, ale v opozici bylo velké množství lidí.“

„To znamená, že oni zničí, rozšlapají i Anastasii ?“

„Anastasia jim dokázala čelit nepochopitelným způsobem. Alespoň prozatím. Možná, že díky své nelogičnosti nebo...“ Stařík zmlkl, zamyšleně hýbal hůlkou po zemi a kreslil nepochopitelné znaky.

Přemýšlel jsem. Pak jsem se zeptal:

„Pročpak mi stále opakovala: ‚Jsem člověk, žena‘, když je, jak říkáte, bohyně ?“

„Ve svém zemském životě je prostě člověk, prostě žena. I když způsob jejího života je trochu neobvyklý, ona se stejně jako všichni lidé může radovat, rmoutit se, milovat a chce být milována. Všechno, co ovládá, je vlastní člověku. Člověku ve své odvěké podobě. Její zdánlivé, podivné schopnosti teď pro tebe nejsou fantastické, když ses dozvěděl, co o nich říká vaše věda. A ještě bude nalezeno vysvětlení mnohých schopností, navenek nepochopitelných. A všechny dohromady budou dokazovat, že je prostě člověk, prostě žena. Jenom jeden jev, s kterým se setkáš, nebudeš moci pochopit. Věda jej nebude moci vysvětlit. Ani můj otec neví, co je to. Něčemu podobnému říkáte „paranormální jev“. Ale prosím tě, Vladimíre, neztotožňuj tento jev s Anastasií. On bývá vedle ní, ale není v ní. Pokus se najít v sobě sílu uvidět, pocítit v ní prostě člověka. Ona se snaží být jako všichni. Kvůli něčemu chce a potřebuje dokázat, že je člověk. Je to pro ni těžké, protože při tom nemůže porušovat své zásady. Ale vždyť své zásady má každý.“

„Co je to za jev, pro který nemůžete najít vysvětlení a věda jej také nepochopí ?“

(2 5 .)

PARANORMÁLNÍ JEV

„Když jsme pohřbívali Anastasiiny rodiče, byla úplně malinká. Ještě nechodila ani nemluvila. S pomocí zvířat jsme s otcem rozryli zemi. Na dno jámy jsme uložili větvičky, položili na ně těla Anastasiiných rodičů, přikryli jsme je trávou a přisypali zemí. Malinká Anastasia seděla nedaleko na louce, prohlížela broučka, plazícího se po její ruce. „Dobře, že ještě není schopná rozumět, jaké neštěstí ji postihlo,“ mysleli jsme si. Pak jsme tiše odešli.“

„Jak odešli ? Copak jste opustili ještě nerozumné dítě ?“ „Neopustili, ale nechali na tom místě, kde ji porodila matka. Vy máte pojem - rodiště, vlast. Uvědomění těchto pojmů se stává víc a víc abstraktnější. Rodiště - to je rodná zem.“

Matka. Než přijde dítě na svět, měli by pro něj rodiče vytvořit Prostor - svět Srdečnosti a Lásky. A dát mu kousek vlasti, která, jako matčino lůno zachrání tělo a polaská duši. Dá mu vesmírnou moudrost a pomůže najít Pravdu. A co dává svému dítěti žena, která jej rodí mezi kamennými zdmi? Jaký svět pro něj připravila? A zdali vůbec myslela na svět, ve kterém má žít její dítě. A svět se k němu chová, jak se mu zachce. Snaží se podřídít sobě malinkou lidskou bytost, udělat z něj šroubek, otroka. A matka se stává jenom pouhým pozorovatelem, poněvadž nepřipravila pro své dítě Prostor Lásky.

Rozumíš, Vladimíre, okolní příroda a zvířata se chovaly k Anastasiině matce jako ke každému člověku, který vede stejný způsob života, jako k příteli, moudrému a dobrému božství, které vytvořilo kolem sebe svět Lásky. Anastasiini rodiče byli veselí a dobří lidé, měli se moc rádi, milovali zemi a prostor, který je obklopoval, odpovídal jim Láskou. V tomto Prostoru Lásky se narodila malinká Anastasia a stala se jeho středem. Mnohá zvířata novorozeně nevyrušují. Kočka stejně může krmit psa jako svá mláďata, nebo naopak. Mnohá divoká zvířata jsou schopná odkojit a vychovat lidské dítě. Ale tato zvířata se stala pro vás divokými. Pro Anastasiinu matku a otce se objevovala ve svém jiném předurčení. Chovala se k nim jinak. Matka rodila Anastasii na louce a mnohá zvířata pozorovala porod. Viděla, jak se ctěný člověk-žena stává matkou, rodí ještě jednoho člověka. Když pozorovala porod, jejich city k člověku, jejich láska k němu se proplétaly s vlastními mateřskými instinkty, zrozujič něco nového a vznešeného. Všechno, absolutně všechno okolní prostor, od malinkého broučka do navenek hrozného zvířete, je připraven bez rozmyšlení odevzdat život za tuto malinkou bytost. A nic ji nemůže ohrozit v tomto obklopujícím prostoru vlasti, vytvořeném a darovaném její matkou. Všechno bude vychovávat a zahrnovat láskou tuto lidskou bytost.

Pro Anastasii je nevelká louka jakoby matčino lůno. Nevelká louka -její živá vlast. Silná a dobrá. A nerozborně spojená s vesmírem živou nití, nevytvořenou lidskou rukou. S celým dílem Velkého Tvůrce. Nevelká louka -je živá vlast.

Máji od matky a od otce. A od Jediného a Prvního Otce. Nemohli bychom ji nahradit. Proto jsme pohřbili Anastasiiny rodiče a odešli. Za tři dni jsme pocítili napětí ve vzduchu blízko louky, uslyšeli jsme vytí vlků. Pak jsme uviděli...

Malinká Anastasia tiše seděla na kopečku hrobu. Jedna její tvářička byla zašpiněná zemí. Pochopili jsme: spala na hrobu. Z očí se jí kutálely slzy a padaly na kopeček. Plakala bezzvukně, jenom občas vzlykala. A stále hladila svýma ručičkami vršek hrobu. Předtím nemluvící Anastasia pronesla svá první slova u tohoto kopečku. Uslyšeli jsme je. Ze začátku slabikovala: „Ma-ma,“ potom: „Ta-ta.“ Zopakovala to několikrát. Pak vyslovila složitější slova: „Ma-min-ka, ta-tí-nek, ma-min-ka, ta-tí-nek. Jsem Anastasia. Teď budu sama. Ano? Budu jenom s dědečky? Ano?“

Otec pochopil první: už když jsme pohřbívali její rodiče, malinká Anastasia, sedíc na louce a prohlížejič broučka, chápala velikost hoře, které ji postihlo. Úsilím vůle nedala najevo své city, aby nás nezarmoutila. S mlékem matky dostala moudrost a sílu Původních pramenů. Kojící matky mají takovou možnost, Vladimíre. Při kojení předávat nemluvněti spolu s mateřským mlékem i uvědomění, i odvěkou moudrost, až do Původních pramenů. Anastasiina matka věděla, jak se to má dělat, a použila tento způsob v plné míře. Použila v nejplnější míře. Když Anastasia nechtěla, abychom ji viděli, jak pláče, tak jsme ani nevycházeli na louku, nepřibližovali jsme se k hrobu, ale také jsme se nemohli pohnout z místa.

Dál jsme stáli a pozorovali jsme, co se dělo. Malinká Anastasia se opřela o kopeček hrobu a snažila se postavit na nohy. Nepodařilo se jí to hned napoprvé, ale přece se postavila. Rozpřáhla ruce do stran a pohoupávajíc se konečně udělala svůj první, plachý krůček od hrobu svých rodičů, pak ještě jeden. Malinké nožičky se zamotaly v trávě, tělíčko ztratilo rovnováhu a začalo padat. Ale ten pád... byl neobvyklý. V okamžik pádu se najednou po louce rozlilo sotva viditelné modravé světélkování a změnilo lokálně gravitaci Země. Také se dotklo i nás nějakou blahotvornou něhou. Anastasiino tělíčko nepadlo, ale pomalu a plavně se spouštělo na zem. Když se opět postavila na nožičky, modravé světlo zmizelo a gravitace byla jako dříve. Anastasia opatrně stoupala, přiblížila se k malinké větvičce ležící na louce a dokázala ji zvednout. Pochopili jsme: rozhodla se uklízet louku, jak to dělala její matka. Ještě úplně droboučké děvčátko neslo suchou větvičku na kraj louky. Ale opět ztratila rovnováhu, začala padat a upustila větvičku. V okamžik pádu opět vzplanulo modravé světlo, změnilo gravitaci Země a větvička odletěla k hromádce větví ležících na kraji louky. Anastasia se postavila, očima hledala větvičku, ale nemohla ji najít. Pak rozpřáhla ruce, a pohoupávajíc se, pomalu se přiblížila k další větvičce. Nestihla se ještě nad ni sklonit, větev se začala zvedat, jako by ji odhodil větrík. Odhodil suchou větvičku na kraj louky. Ale kolem nebyl takový vítr, který by to dokázal. Někdo neviditelný splňoval to, co si přála malinká Anastasia. Jenže ona chtěla všechno sama, jak to dělala její matka. Zvedla nahoru svou ručičku, zřejmě, protestujíc proti pomoci neviditelného společníka, a lehce jí zamávala.

Podívali jsme se nahoru a uviděli jsme jej. Nad loukou visel kulatý žmolek, pulzující a svítící modravým světlem. Uvnitř něj se splétalo množství ohnivých výbojů, jakoby různobarevných blesků. Podobal se velkému kulovému blesku. Ale byl myslící! Bylo nepochopitelné, z čeho se skládal jeho rozum a co představoval. Byla z něj cítit nějaká nevědomá a nevídaná moc. Nevyvolávala však strach. Naopak, vycházela z něj nějaká příjemná malátná slast, nechtělo se hýbat. Chtělo se jenom být."

„A z čeho jste usoudili, že tento žmolek má nebyvalou moc ?"

„Můj otec si všiml... Nehledě na to, že den byl jasný a svítilo sluníčko, lístečky stromů a okvětní lístky se otáčely směrem k němu. V jeho modravém světélkování bylo více síly než ve slunečních paprscích. A v okamžik pádu Anastasiina tělíčka měnil gravitaci Země lokálně a přesně. Natolik přesně, že padající tělíčko se spouštělo plavně, ale neodpoutávalo se od země. Anastasia uklízela větvičky dlouho, jednou se plazila, podruhé, pomalu stoupajíc, chodila po louce, dokud neuklidila všechno sama. A ohnivá koule pulzovala a zmítala se nad droboučkým dítětem. Ale víc už nepomáhala uklízet větvičky. Mohutná ohnivá koule jako by pochopila gesto malinké dětské ručičky a podřídila se jí. Ta koule se rozšiřovala a rozpouštěla v Prostoru, stlačovala se a produkovala uvnitř sebe výboje, podobající se blesku nějaké energie, která se produkovala neznámo z čeho a neznámo jak uhasínala. Ta koule se na okamžik ztrácela a opět se objevovala, jako by se chvěla a z toho vzrušení se zmítala ve vesmírném prostoru nemyslitelnou rychlostí.

Nastala doba, kdy obvykle Anastasia usínala. My nikdy nenutíme děti spát, ukolébávajíc je do závratě. V tuto dobu se Anastasiina matka jednoduše položila na kraji louky vždy na stejném místě a jako by usínala, dávala příklad. Malinká

Anastasia se plížila k ní, tiskla se k jejímu teplému tělu a klidně usínala. I tentokrát se Anastasia přiblížila k tomu místu, kde obvykle ve dne spala s matkou. Stála a dívala se na to místo, kde vždycky v tuto dobu spala s matkou, ale teď tam její matka nebyla. Není známo, na co myslela v tento okamžik, ale opět se na Anastasiině tvářičce zatřpytila v slunečních paprscích slzička. A modravé světélkování hned začalo pulzovat, nerovnoměrně blikat. Anastasia zvedla hlavu nahoru, uviděla pulzující světelný shluk, posadila se na travičku a začala se pozorně na něj dívat.

On od jejího pohledu znehybněl. Nějakou dobu se na něj dívala. Potom k němu natáhla obě ručičky, jak to dělala, když k sobě zvala nějaké zvířátko. A tu ohnivá koule vzplanula množstvím blesků, které prorážely její modravý povrch a jako ohnivá kometa prudce zamířila k malinkým ručičkám. Zdálo se, že je schopná rozdrtit všechno na své cestě. V okamžiku byla u Anastasiina obličej, zatočila se a sebrala svým bleskem třpytící se slzičku na její tváři. A hned zhasila všechny výboje, přeměnila se na modravou, lehce svítící kouli v rukou malinkého dítěte, sedícího na trávě. Nějakou dobu ji Anastasia držela, prohlížela a hladila. Pak se postavila, zvedla modrou kouli, opatrně stoupajíc, odnesla ji a položila na to místo, kde spávala s matkou. Opět ji pohladila. Ta koule ležela a jako by usínala, jak to dělala Anastasiina matka. A Anastasia se položila vedle ní. Usnula. Stočila se do klubíčka a spala na trávě a koule jednou okamžitě vzlétala, mizejíc v nebeské výši, podruhé se rozplývala nízko nad loukou, jako by ji přikrývala. Potom se opět schoulila do malinké pulzující koule, objevila se vedle Anastasie, spící na trávě, a hladila její vlasy. Toto pohlázení bylo zvláštní a neobvyklé. Velice tenkými, světélkujícími paprsky brala každý vlasek zvlášť, nadzvedávala jej a hladila.

Později, když jsme přicházeli na louku za Anastasií, jsme ji ještě několikrát viděli. Chápali jsme, že pro Anastasii byla něčím přirozeným - jako slunce, měsíc, stromy a zvířata kolem ní. Stejně jako se vším, co ji obklopuje, mluvila s ní. Ale také ji dávala přednost. Navenek ten rozdíl nebyl skoro znát. Cítili jsme, že se Anastasia chová ke koulí s větší úctou než k ostatním a občas byla s ní trochu rozmarná. Nikdy se k nikomu tak nechovala k ní si to z nějakého důvodu dovolovala. Koule reagovala na její náladu a splňovala její rozmary.

Když Anastasia dosáhla věku čtyř let, v den jejích narozenin jsme za úsvitu stáli na kraji louky a čekali, až se vzbudí. Chtěli jsme tiše pozorovat, jak se zaraduje z nadcházejícího jarního dne.

Koule se objevila okamžik před Anastasiiným probouzením. Lehce zajiskřila svým modravým světélkováním a jako by se rozsypala nebo rozplynula po celé louce. A uviděli jsme živý obraz, nevytvořený lidskou rukou, okouzlující a překrásný. Přeměnila se celá louka, stromy kolem ní, tráva, broučci. Jehličky cedrů se zasvítily různými jemnými barvami. Veverky, skákající na větvíčkách, zanechávaly za sebou světelné tající vlečky-duhy. Tráva se svítila něžnou zelenou barvou. Ještě jasnější různobarevné světélkování pocházelo od mnoha brouků, plazících se v trávě. A toto všechno skládalo neobyčejně krásný živý třpytící se koberec, stále měnící své složité překrásné vzory. Probouzející se Anastasia otevřela oči, uviděla neobyčejný živý obraz, naplněný kouzlem, vyskočila, rozhlédla se kolem. Usmála se, jak to vždy dělala ráno, a na její úsměv okolí zareagovalo jasnějším světélkováním a zrychlením pohybu. Pak opatrně klekla a začala pozorně prohlížet travu a plazící se broučky svítící různými barvami. Když zvedla hlavu, výraz její tváře byl

soustředěný a trochu neklidný. Podívala se nahoru a nehledě na to, že tam nic nebylo, natáhla své ručičky k nebi. Znehybnělý vzduch se okamžitě zahýbal a v jejích rukou se objevila modravá koule. Anastasia ji podržela u svého obličeje, položila na trávu, laskavě pohladila. A uslyšeli jsme dialog. Mluvila jenom Anastasia, ale plně jsme pociťovali, že koule rozumí jejím slovům a snaží se bezpečně odpovídat. Anastasia s ní mluvila laskavě a trochu smutně: „Jsi dobrá. Jsi moc dobrá. Chtěla jsi mě potěšit krásou. Děkuji ti. Ale vrať prosím, vrať všechno, jak to bylo dřív. A už to nikdy vícekrát neměň.“

Modrá koule zapulzovala, zvedla se trochu nad zemi, uvnitř ní se zajiskřily bleskové výboje. Ale svítící obraz nezmizel. Anastasia se na něj pozorně dívala a opět promluvila: „Každý brouček, mravenec má matku. Každý má matku. Mámy mají rády své děti takové, jaké se narodily, není důležité, kolik mají nožek a jakou mají barvu. Všechno jsi změnila. Jak teď matky poznají své děti? Vrať všechno, jak to bylo, prosím.“

Koule lehce blikla a na louce všechno bylo jako dřív. Opět se spustila k Anastasiiným nohám. Ona ji pohladila a poděkovala: „Děkuji ti!“ Pak mlčela, pozorně prohlížeje kouli, a když promluvila, zarazila nás svými slovy.

Říkala jí: „Už sem vícekrát nechod“. Je mi s tebou dobře. Vždy se snažíš udělat všem jenom to dobré, snažíš se pomoci. Ale ke mně nechod. Pochopila jsem, že máš svou moc velkou louku. Ale velmi rychle myslíš. Tak rychle, že tě nemohu pochopit hned. Jenom potom trochu chápu. Jsi rychlejší než kdokoli, o hodně rychlejší než ptáci a vítr. Všechno děláš velmi rychle a dobře. Pochopila jsem, že je to proto, abys všechno stihla, abys stihla dělat dobro na své velké louce. Ale když jsi se mnou - nejsi tam. To znamená, že když jsi se mnou, není, kdo by dělal dobro na jiné louce. Odejdi. Musíš hlídat velkou louku.“

Modrá koule se scvrkla do malého žmolku, vzlétla do výše. Začala se zmítat v prostoru, zazářila jasněji než obvykle a opět se vrhla jako hořící kometa k sedící Anastasii, znehybněla u její hlavy, množství chvějících se paprsků namířilo k dlouhým Anastasiiným vlasům a pohladilo každý vlasek zvlášť až do konečků.

„Pročpak se zdržuješ? Pospíchej k těm, kdo na tebe čekají,“ tiše řekla Anastasia. „Tady udělám všechno dobře já sama. A bude mně příjemné vědět, že na velké louce je všechno v pořádku. Budu tě cítit. A ty na mě vzpomínej také, ale jenom někdy.“

Modrá koule ne lehce jako obvykle vzlétala do výše, vzdalovala se od Anastasie nerovnoměrnými trhnutími, mizejíc v prostoru. Ale zanechala kolem Anastasie něco neviditelného. A pokaždé, když se děje něco negativního, co si Anastasia nepřeje, okolní prostor znehybní jako ochromený. Vždyť jsi také ztratil vědomí, když ses snažil na ni sáhnout proti její vůli. Zvednutím ruky Anastasia zastavuje tento jev, pokud to stihne. Ona chce stále všechno dělat jenom sama.

Dávali jsme malé Anastasii otázku, ptali jsme se: „Co se to, svítící, spouštělo na louku, jak mu říkáš?“ Nedlouho přemýšlela a krátce odpověděla: „Lze to pojmenovat „Dobrý“, dědečkové.“

Stařík zmlkl. Ale chtěl jsem slyšet víc, jak žila malinká Anastasia v lese, a zeptal jsem se:

„Copak dělala potom, jak žila?“

„Takhle žila," odpověděl stařík. „Rostla jako všichni lidé. Nabídli jsme jí, aby pomáhala zahrádkářům. Od šesti let již viděla lidi na dálku. Cítila je a pomáhala jim. Oddala se zahrádkářům. Teď si myslí, že zahrádkáři jako jev jsou plynulým přechodem k uvědomění podstaty zemského bytí. Proto také nepřetržitě svítila svým paprskem po dobu dvaceti let. Ohřívala rostliny na malých pozemcích, léčila lidi. Snažila se nenucené vysvětlit lidem, jak je třeba zacházet s rostlinami a dařilo se jí to pěkně. Posléze začala pozorovat i jiné aspekty lidského života. S tebou ji svedl osud. A ještě k tomu vytvořila myšlenku: „Přenést lidi přes úsek času temných sil."

„A copak, může se jí to podařit ?" zeptal jsem se.

„Anastasia, Vladimíre, zná sílu myšlenky Člověka-Tvůrce a jenom tak jednoduše by si nedovolila něco prohlašovat. Znamená to, že má v sobě takovou sílu. Teď neodbočí ze své cesty, neuhne. Je houževnatá. Má to od otce."

„Takže ona jedná. Snaží se vytvořit své myšlenkové obrazy, a my tady stále jenom mluvíme o duchovnosti. Doslova rozmazáváme nudli u nosu, jako děti. Někteří se vůbec ptají: „Existuje Anastasia, nebo sis všechno vymyslel ?"

„Lidé nemohou dávat takové otázky. Pocítí ji hned, jen co se dotknou knihy. Ona je v ní také. Takové otázky mohou dávat iluzorní lidé, neskuteční."

(2 6 .)

ILUZORNÍ LIDÉ

„Já ale mluvím o těch skutečných, takových jako ty dvě dívky. Vidíte ?" ukázal jsem na dvě dívky, stojící pět až šest metrů od lavičky.

Stařík se na ně pozorně podíval a řekl:

„Myslím si, že jedna z nich, ta, co kouří, není skutečná."

„Jak to není skutečná ? Teď se k ní přiblížím a plesknu ji jednou po zadku - uslyšíte zavýsknutí nebo sprosté slovo více než skutečné."

„Rozumíš, Vladimíre, teď před sebou vidíš pouze obraz. Obraz, stvořený postuláty přetechnizovaného světa. Podívej se pozorně. Dívka je obuta do nepohodlných bot na vysokých podpatcích, které ji k tomu všemu trochu tlačí. Je obuta do „přesně takových bot proto, protože někdo jiný diktuje, jaké boty je třeba nosit teď. Má na sobě krátkou sukni z látky, podobající se kůži, ale to není kůže. Ta látka je pro tělo škodlivá, ale ona ji nosí, podřizuje se diktátu a vytváří obraz, který si přeje diktující. Podívej se, je silně nalíčená a domýšlivá. Navenek nezávislá. Ale jenom navenek. Celý její zevnějšek se neshoduje s tím, jaká je ve skutečnosti. Obraz nadiktovaný cizími myšlenkami a formami zablokoval ji, skutečnou, ten, iluzorní, nemající duši, zastínil živou duši. Její duše je v zajetí tohoto obrazu."

„O duši, o zajetí a diktátu nějakého obrazu lze říci cokoliv. Je tomu tak nebo není, těžko se v tom vyznáme."

„Už jsem starý na to, abych se přizpůsobil rychlosti tvé myšlenky. Nedaří se mi říci to přesvědčivě, jako Anastasii." Stařík povzdechl a dodal: „Možná, že bych to měl zkusit ukázat ?"

„Co ukázat ?"

„Zkusím teď alespoň na nějakou dobu zničit iluzorní neživý obraz. Vysvobodit dívčinu duši. Dívej se pozorně.“

„Zkuste to.“

Kouřící dívka povýšeně vyprávěla své kamarádce o něčem nepříjemném. Stařík je sledoval pozorně a napjatě. A když dívka odváděla svůj pohled od kamarádky, zastavujíc jej na někom z kolemjdoucích, oči staříka sledovaly její pohled. Potom se zvedl, gestem mě vyzval, abych ho následoval, a zamířil k dívkám. Šel jsem za ním. Stařík se zastavil půl metru před dívkami a začal se pozorně dívat na tu, která kouřila. Otočila k němu hlavu, vypustila mu do obličeje tabákový kouř a podrážděně řekla:

„Co potřebuješ, dědo ? Copak, žebráš ?“

Stařík chvíli mlčel, zřejmě se zotavoval z kouře, co zahalil jeho obličej, a pronesl laskavým, klidným tónem:

„Vezmi si, dceruško, cigaretu do pravé ručičky. Je třeba snažit se držet pravou ručkou.“

A dívka poslušně vzala cigaretu do pravé ruky. Ale to nebylo to hlavní. Najednou se její tvář změnila. Zmizela povýšenost. Vůbec se celá proměnila: i obličej, i póza. A již úplně jiným tónem řekla:

„Budu se snažit, dědečku.“

„Máš porodit, dceruško.“

„Pro mě samotnou to bude těžké.“

„On k tobě přijde. Jdi a přemýšlej o své ručičce, přemýšlej o svém dětátku a on přijde. Jdi, dceruško, měla by sis pospíšet.“

„Půjdu.“ Dívka udělala pár kroků, pak se zastavila, vyzvala svou zaraženou kamarádku klidným, a ne jako dřív podrážděným hlasem: „Pojď, Taněčko, se mnou.“

A odešly.

„To je ale ! Vždyť takhle můžete ochočit jakoukoliv ženu,“ řekl jsem, když jsme se opět posadili na lavičku. „Pěkně. Přímou jako nějaká suprhypnóza. Mystika !“

„Tohle není hypnóza, Vladimíre. A žádná mystika tady není. Je to jenom pozorné chování k člověku. Právě k člověku, a ne k jeho obrazu - vymyšlenému, zatemňujícímu skutečného člověka. A člověk hned reaguje, získává sílu, když se obrací přesně na něj a ignorují iluzorní obraz.“

„Ale jak se vám podařilo uvidět neviditelného člověka za viditelným obrazem ?“

„Je to velmi jednoduché. Trochu jsem pozoroval. Dívka držela cigaretu v levé ruce. Ve své kabelce něco hledala také levou rukou. Takže je levačka. A když malé dítě drží lžici nebo něco jiného v levé ruce, rodiče se mu snaží vysvětlit, aby to dělalo pravou. S rodiči jí bylo dobře. Pochopil jsem to z toho, jak zadržela svůj pohled na kolemjdoucích - mužovi a ženě, kteří drželi za ruce malou holčičku. Proto jsem jí řekl větu, kterou jí v dětství mohli říkat rodiče. Pokusil jsem se ji pronést stejným tónem a hlasem, jak to mohli říkat její rodiče. Když byla ještě malinkou, bezprostřední, ještě nepřikrytá cizím obrazem. Právě ona, ta holčička, skutečný člověk, se hned ozvala.“

„Říkal jste o porodu, proč ?“

„Vždyť je v jiném stavu, už víc než měsíc. Cizí obraz toto dítě nechce. A holčička - Člověk si je moc přeje. Proto také mezi sebou zápasí. Teď holčička - Člověk vyhraje !“

(2 7 .)

PROČ NIKDO NEVIDÍ BOHA

„Anastasia říkala, když jsem s ní komunikoval v tajze, že Boha nikdo nevidí, protože Jeho myšlenky pracují s velkou rychlostí a hutností. Já ale přemýšlím: proč je nechce zabrzdit, aby se lidé mohli na Něj podívat ?“

Stařík zvedl hůlku a ukázal na projíždějícího cyklistu: „Dívej se, Vladimíre. Točí se kolo. Má v sobě dráty, ale ty je nevidíš. Ony jsou, ty to víš, ale rychlost otáčení ti nedává možnost je vidět. Nebo to lze říci i jinak: rychlost tvé myšlenky, tvého zrakového vnímání ti nedává možnost je uvidět. Pokud cyklista pojedě pomaleji, uvidíš dráty rozmazané. Pokud zastaví, uvidíš je jasně, ale sám cyklista spadne. Nedojde k cíli, poněvadž přerušil pohyb, a to všechno kvůli čemu ? Abys mohl uvidět, že dráty jsou. Ale co ti to dá ? Co se v tobě změní ? Kolem tebe ? Budeš s jistotou vědět o jejich existenci. A to je všechno. Cyklista může vstát a pokračovat ve svém pohybu, jenže ostatní to také budou chtít vidět a kvůli tomu on stále a stále bude padat. Proč ?“

„No, aby alespoň jednou na něj pohlédli.“ „Ale copak uvidíš ? Vždyť ležící cyklista už nebude cyklista. Budeš si muset představovat, že jím byl. Bůh, který změní rychlost své myšlenky, již není Bůh. Možná by bylo lepší se naučit zrychlovat vlastní myšlení ? Když mluvíš s člověkem, který velice pomalu chápe, copak tebe to nerozčiluje ? Copak není trapné přibrzďovat rychlost své myšlenky a podřizovat se někomu ?“

„Ano, správně, aby ses podřídil blbci, sám se musíš stát blbcem.“

„A Bůh také, abychom Jej uviděli, by musel zpomalit své myšlení na naši úroveň, musel by se stát takovým, jací jsme my. Ale i když to dělá, posílá Své syny, dav lidí na ně zírá a říká: „Nejsi Bůh, nejsi syn Boží, jsi samozvanec. Buď uděláš zázrak, anebo budeš ukřižován.““

„A proč by syn Boží neudělal zázrak ?.. No alespoň proto, aby jej nevěřící nechali na pokoji, aby jej neukřižovali.“

„Zázraky nepřesvědčují nevěřící, ale uvádí je v pokušení. A ty, kdo tvoří zázraky, upalují a přitom křičí: „Pálíme projev temných sil !“ A přitom, Bohem, podívej se kolem, je stvořeno nesčetné množství zázraků. Vychází slunce, v noci měsíc i brouček na travičce - také zázrak i strom... Tu spolu sedíme pod stromem... Kdo může vymyslet dokonalejší mechanismus, než je tento strom ? Jsou to částčky Jeho mysli. Materializované, živé, pobíhající pod našima nohama, nad námi letící v nebeské modři a zpívající pro nás, svým teplým paprskem laskají naše tělo. Jsou Jeho, kolem nás, jsou pro nás. Ale jsou mnozí schopni nejen vidět, ale také cítit, chápat ? I když to nezdokonalují a pouze používají, jen ať se v tom nerýpou, ať neničí dokonalé živé tvory. A co se týče Jeho synů, mají jeden úděl - zvyšovat slovy lidské chápání, přibrzďující své myšlení a riskující, že je nikdo nepochopí.“

„Ale Anastasia tvrdila: říkat jenom slova nestačí na to, aby se zvýšila lidská uvědomělost na významnou úroveň. Já také myslím: lidé řekli množství různých slov, a jaký je v tom smysl ? Kolem je plno nešťastných osudů i katastrofa může postihnout Zem.“

„Správně. Když člověk nemluví ze srdce, když mezi slovem a duší je přetržená niť - slova jsou prázdná, bezbarvá a beztvárná. Moje vnučka, Nastěnka, má schopnost vytvářet obraz nejen slovem, ale i každou hláskou. Teď zemští učitelé, Jeho synové, žijící v těle dnes, dosáhnou takové síly, že lidský Duch zvítězí nad tmou a zazáří.“

„Synové, učitelé ? Co s tím mají společného ? Vždyť schopnosti má jenom ona.“

„Ona je všechny rozdává a už to dělá. Podívej, vždyť dokonce tobě se podařilo napsat knihu, čtenáři zaplavili svět básněmi i nové písně zazněly. Slyšel jsi nové písně ?“

„Ano, slyšel.“

„No, a u duchovních učitelů se toto všechno zvětší mnohokrát, jen co se dotknou knihy. A tam, kde slyšíš pouze slova, oni pocítí i živé obrazy a jejich síla bude zvětšena.“

„Oni pocítí, a já ? Copak jsem úplně bezcitný ? Proč tedy mluvila se mnou a ne s nimi ?“

„Nejsi schopen zkreslit to, co jsi uslyšel a nemáš v sobě to, co bys mohl přidat sám od sebe. Na čistý list se písmo jasněji ukládá. Ale i v tobě se bude myšlenka také zrychlovat.“

„Tak dobře, ať se zrychluje i ve mně, abych nezůstal pozadu za ostatními. Celkem, zdá se, máte ve všem pravdu. Tuhle u nás v Rusku je vůdce jedné duchovní organizace, její členové mu říkají učitel. Takže on řekl svým následovatelům: „Čtěte knihu o Anastasii, bude vás zapalovat.“ A mnozí z jeho následovatelů si koupili knihu.“

„Znamená to, že pochopil, pocítil, a proto také pomohl Anastasii a tobě. Poděkoval jsi mu alespoň ?“

„Neviděli jsme se.“

„Lze děkovat duši.“

„Beze slov snad ? Kdopak to uslyší ?“

„Slyšící duši to uslyší.“

„Je tady ale ještě jeden háček. O knize se zmínil dobře, o Anastasii také, ale o mně řekl, že nejsem opravdový muž... ‚Nepotkala Anastasia skutečného muže,‘ řekl. Sám jsem to slyšel v televizi, pak jsem o tom četl v novinách.“

„A ty sám sebe považuješ za co, za dokonalost ?“

„No, za dokonalost možná ne...“

„Pak ani není třeba se urážet. Snaž se jí být. Vnučka ti pomůže. Zvednout se do výše bude moci ten, koho je Láska schopna zvedat. Dokonce ne každému je souzeno na to pomyslet. Tvořící potřebuje neobyčejnou rychlost myšlenky.“

„A s jakou rychlostí pracuje vaše myšlenka ? Není pro vás trýznivé se mnou mluvit ?“

„Rychlost myšlení všech lidí, kteří vedou takový způsob života jako my, značně převyšuje rychlost myšlení lidí přetechnizovaného světa. Naši myšlenku nebrzdí ustavičné problémy oblečení, stravování a mnoho jiného. Ale mluvit s tebou pro mě není trýznivé díky mé lásce k vnučce. Tak si to přála. A já jsem rád, že pro ni mohu alespoň něco udělat.“

„A jakou rychlost myšlení má Anastasia, stejnou jako vy a váš otec ?“

„Máji vyšší.“

„O kolik ? V jakém poměru ? No, řekněme, kolik minut potřebujete na to, co promýšlí za deset minut ?“

„Na postihnutí toho, co ona produkuje za vteřinu, potřebujeme několik měsíců. Proto také se nám zdá nelogická. Proto také je úplně osamělá. Proto jí nemůžeme podstatně pomoci, protože nechápeme hned smysl jejích činů. Můj otec vůbec přestal mluvit, stále se snaží dosáhnout její rychlosti, aby jí pomohl. Mě také nutí. Ale já se nesnažím. Otec říká, že je to leností. A já mám moc rád vnučku a jednoduše jsem uvěřil, že všechno dělá správně, když o něco poprosí, tak to s radostí splním. Teď jsem přijel k tobě.“

„Ale jakpak tedy Anastasia se mnou mluvila tři dni ?“ „Také jsme dlouho přemýšleli jak. Vždyť to bylo k zbláznění. Teprve nedávno jsme pochopili. Když s tebou mluvila, tak nezpomalovala svou myšlenku, ale naopak, dokonce ji zrychlila. Zrychlila a transformovala ji v obrazy, které se teď jako vaše počítačové programy budou otevírat před tebou a před těmi, kdo budou číst knihu. Budou se otevírat a skákavě zrychlovat pohyb lidských myšlenek, přibližující je k Bohu. Když jsme to pochopili, tak jsme si pomysleli, že tímto stvořila nový zákon ve vesmíru. Ale teď je jasné, ona jenom použila dříve neznámou možnost čisté a upřímné lásky. Láska stále zůstává záhadou Tvůrce. Anastasia právě pootevřela ještě jednu její velkou možnost a sílu.“

„A rychlost jejího myšlení dává možnost vidět Boha ?“ „Stěží, vždyť žije i v těle. Bůh je také v těle, ale jen napůl. A jeho tělem jsou všichni lidé Země. Anastasia, jako malinká částčka tohoto těla, občas něco zachycuje. Je možné, že občas, když dosáhne nepředstavitelné rychlosti myšlení, cítí Její víc, než ostatní, ale to se s ní stává v krátkých časových úsecích.“

„A co jí to dává ?“

„Pravdu, podstatu bytí, uvědomění, které mudrcové získávají po celý život, předávají svá učení jeden druhému a zdokonalují je, Anastasia získává během okamžiku.“

„Copak zná vědění východních lámů, moudrost Buddhy a Krista, jógu ?“

„Zná. Zná víc, než je řečeno v traktátech, co k vám došly. Ale považuje je za nedostatečné, když nežijí všichni lidé na Zemi v harmonii a pokračuje pohyb ke katastrofě. Proto také vytváří své nepředstavitelné kombinace. Říká; dost bylo poučování lidí kázáním, dost pokoušení jablkem Adama a Evy. Je třeba dát jim pocítit, právě pocítit to, co cítil člověk dříve, co mohl a čím je.“

„Takže chcete říci, že se jí skutečně může podařit udělat něco dobrého pro všechny lidi ? Když je to tak, tak kdy se toto dobré začne ?“

„Už se to začalo. Zatím jsou to jenom malinké klíčky, ale jenom prozatím.“

„Kde jsou ? Jak je lze uvidět ? Pocítit ?“

„Zeptej se těch, kdo knížku čtou, jsou v nich, vždyť u mnohých vyvolává světlé city. Tohle už nejde popřít, mnozí ti toto potvrdí. S těmi znaky se jí to podařilo. Je to neuvěřitelné, ale podařilo se. A ty sám, Vladimíre, popřemýšlej, co jsi byl a čím ses stal. To se, Vladimíre, v tobě otevírá obrazný program i v lidech se otevírá její duše. Ve vás se začíná měnit svět, čímž se mění i obrazy kolem vás. Nemůžeme úplně pochopit, jak se jí to daří. To, co leží na povrchu a zjevně, to ještě lze pochopit. To, co jí pomáhá realizovat tuto skutečnost, zůstává záhadou.

Je samozřejmě možné usilovně se snažit rozluštit ji, ale odvracet pozornost od překrásné rodící se skutečnosti se nechce. Je třeba kochat se pohledem na překrásný úsvit dne. Když se začneš pitvat v tom, proč přichází, místo kouzla máš nimrání, které nikam nevede a nic nemění.“

„To je ale něco, všechno je tak neobvyklé a složité. Přece jsem měl naději, že Anastasia je prostě poustevnice, ale neobyčejně dobrá, krásná a trochu naivní.“

„Vždyť ti říkám, není třeba se v tom hrabat, nelam si hlavu; když je to složité, ať zůstává pro tebe krásnou, dobrou poustevnicí, když se ti taková zdála. Ostatní uvidí něco jiného. Tobě je dáno to, co je dáno. Nic jiného zatím tvé vědomí ani neumístí a je to dobře. Zkus se jednoduše kochat pohledem na svítání, pokud to dokážeš. Toto je nejdůležitější ze všeho.“

(2 8 .)

SVÍTÁNÍ V RUSKU

„Pro všechny v Rusku se začne svítání, když každý bude žít lépe materiálně. Když se celkově zlepší ekonomika a každý zvláště bude mít větší dostatek.“

„Všechno materiální kolem tebe je závislé na Duchu a uvědomění člověka.“

„Budiž. Jakýpak je ale smysl v moudrých filozofiích, když jsi hladový a nemáš co obléci.“

„Je třeba pochopit, proč se to všechno děje. Ať to pochopí každý. Sám. A nehledá viníky kolem sebe. Jen změna uvnitř sebe samého změní všechno kolem, včetně dostatku. Souhlasím s tebou, ne všichni lidé budou moci hned v toto uvěřit. Ale vždyť právě Anastasia to řekla: ‚Je třeba bez kázání. Je třeba to jednoduše lidem ukázat.‘ A ukázala. Teď musíš splnit to, co ona předurčila. Pak za tři roky velké, malé, zapomenuté a opuštěné sibiřské osady, kde žijí osamělí staříci, které nespěchají navštívit jejich děti, mnohokrát zbohatnou. Začne v nich kypět život a mnohé děti se vrátí. A ještě hodně toho v budoucnu přichystá. Otevře mnohá tajemství, vrátí vědění Původních pramenů a původní lidské schopnosti. Rusko bude velice bohatým státem. A udělá to tak proto, aby ukázala, že duchovnost, vědění Původních pramenů jsou důležitější než křečovitá úsilí přetechnizovaného světa. Z Ruska vzejdou nové červánky nad celou Zemí.“

„A copak mám udělat, aby to takhle bylo ?“

„Odhal první tajemství, které pověděla má vnučka. Pověz v knize, jak je třeba získávat léčivý olej z cedrového ořechu. A nic neskrývej.“

Všechno uvnitř mě se vzbouřilo, dokonce se mi zatajil dech. Nemohl jsem sedět. Vyskočil jsem.

„Proč ? Proč to mám najednou dělat ? Pro všechny. Zdarma. Každý normální člověk mě bude považovat za idiota. Organizoval jsem expedici, dal jsem do ní to poslední, co bylo.

Ted' firma přišla na mizinu. Anastasia mě prosila, abych napsal knihu, udělal jsem to. Ted' jsme vyrovnáni. Vašemu úsilí a filozofii moc nerozumím. Já je jen vykládám, když už jsem to slíbil Anastasii. A co se týče oleje, je mi všechno jasné. Ted' už to vím, kolik lze za něj dostat. Nikomu nebudu dávat technologii získávání oleje. Nastrádám trochu peněz na knihách a sám jej budu vyrábět. Musím všechno obnovit. Vrátit loď a firmu. Musím koupit počítač notebook, abych mohl sázet další knihu. Ted' nemám domov. Nemám kde žít. Chci si koupit karavan. A když zbohatnu, chci nechat udělat pomník ruským důstojníkům, kteří jsou živí, ale se smrtelně raněnými dušemi. Svou bezcitností jsme za různých časů ničili jejich duši, zneuctili jsme jejich čest a svědomí. My, za které bojovali důstojníci různých časů. Zatímco si tam v lese klidně sedíte, tady hynou lidé. Kolem je plno různých „duchovních“. Všichni jenom mluví o duchovnosti, ale moc se jim nechce něco udělat. Proto také udělám alespoň něco. A vy mi říkáte, abych to dal jen tak ! Všem ! Kdepak, houby !

„Vždyť Anastasia určila zisk i pro tebe. Víím to - tři procenta z prodeje oleje.“

„Ale co je to pro mě, ta nešťastná tři procenta, když za olej lze dostávat tři sta ! A prodává se s mnohokrát slabšími léčivými účinky. Prověřoval jsem to. Oni nevědí, jak jej správně získávat. Ted' to vím jenom já. Všechno, co Anastasia řekla, se potvrdilo. Ve světě není žádné léčivo s podobnými účinky, jen když se udělá všechno správně. Věda to také potvrzuje. Pallas říkal, že tento olej má omlazující efekt. A ted' mám všechno dát jen tak ? Našli jste blbce. Tolik jsem prohrabal literatury, posílal jsem lidi do archivů, aby potvrdili to, co řekla. A potvrdili. Na tohle se také vydalo spousta prostředků.“

„Stále jsi prověřoval a hned uvěřit Anastasii jsi nemohl. Kvůli nevěře jsi utratil čas, peníze.“

„Ano, prověřoval. Takhle to tedy bylo třeba. Ale ted' už nebudu blbcem. „Červánky pro všechny“, to je ale - „červánky“, a já v těch červáncích zůstanu blbcem. Napsal jsem knihu. Všechno, jak to chtěla. Pamatuji si, jak tvrdila: ‚Neskrývej nic - ani špatné, ani dobré. Smiř se se svou hrdostí. Neboj se být směšný a nepochopený.‘ Nic jsem neskrýval. A co se stalo ?

Vypadám v nijako úplný idiot. To mi říkají přímo do očí. Že jsem neduchovní a mnohému nerozumím. A že jsem nekulturní a hrubý. Dokonce třináctileté děvče z Kolomny napsalo v dopisu: takhle to nejde. A jedna žena z Permi přijela a přímo u prahu řekla: ‚Chci se podívat, co na něm Anastasia viděla.‘ ‚Nic neskrývej - ani špatné ani dobré. Smiř se se svou hrdostí. Neboj se být směšný a nepochopený.‘ Vždyť to všechno věděla ! Sama v knize zůstala dobrá - lidé to říkají - a co já ? A je to všechno kvůli ní. Vždyť kdyby nebylo to dítě, tak za takové věci by si zasloužila přehnout přes koleno. Jenom si to představte ! Upřímně, jak to prosila, jsem napsal všechno, a právě mně říkají: ‚Bezcitný a zbabělec‘ Samozřejmě, že jsem úplný idiot, sám jsem si to zavinil. Poslechl jsem ji. Sám o sobě jsem napsal takové věci, že se neočistím od hanby do posledních svých dnů. I potom, když zemřu, se mi všichni budou smát.

Tato kníhaje životaschopná. Přežije mě. I kdybych ji dokonce přestal tisknout, jaký by to mělo smysl ? Už ji někdo tiskne ilegálně. Snaží se rozmnožit na xeroxu."

A najednou jsem se zarazil, jakmile jsem si všiml staříka. Z jeho očí se pomalu kutálela slzička. Posadil jsem se vedle něj. Mlčky se díval dolů, potom začal mluvit:

„Pochop to, Vladimíre, vnučka Nastěnka toho může předvídat hodně. A nic si pro sebe nepřála. Ani slávu ani zisk. Vystavila se riziku, ale zachránila tebe. I toto, že vypadáš v knize takový, jaký jsi, je její zásluha. To ano. Ale tímto se jí povedlo neponížit tě, ale zachránit. Přitom na sebe přijala hromadu temných sil. A ty jí odpovídáš bolestivým nepochopením, rozčilením. Popřemýšlej, zdali je lehké pro ženu, která tvoří jenom z lásky, to vydržet."

„Co je to za lásku, když milovaný vypadá jako hlupák."

„Hlupák není ten, koho tak pojmenují. Ale ten, kdo je schopný přijímat lichotky jako Pravdu. Popřemýšlej sám, jakým bys chtěl vypadat před lidmi ? Povýšeným nad všemi ? Velice rozumným ? Toto všechno bylo možné udělat v první knize. Ale pak... Hrdost, pýcha by tě zničily.

Málokomu, dokonce i z osvěcených, se dařilo čelit těmto hříchům. Hrdost vytváří nepřírozený obraz člověka, který zastírá živou duši. Právě proto filozofové minulosti a dnešní géniové toho mohou málo stvořit. Protože jen co udělají první krok, hned ztrácí, zachvácení pýchou, to, co jim bylo dáno na začátku. Ale má vnučka Nastěnka dokázala udělat clonu před lichocením a obdivem, které rodí pýchu. Teď tě nikdy nedostanou. A ještě před mnoha neštěstími tě zachraňuje. I Ducha tvého i tvé tělo chrání. Devět upřímných knih napíšeš A Země se zasnívá Láskou ! A tehdy, když uděláš tečku za devátou knihou, dokážeš pochopit, kdo jsi."

„A copak, teď to nelze říci ?"

„Kdo jsi teď, je lehké říci. Jsi ten, kdo nyní jsi. Jsi takový, jakým se cítíš být. Kým budeš, to možná ví Anastasia. A bude čekat, žijíc láskou, každý okamžik. A když tobě ti, co sedí v bytech, říkají, že jsi zbabělec, tak to nic není. Ber to s humorem. A porad' jim odejít na tři dny do tajgy bez vybavení. Vyspat se v brlohu s medvědem. Pro plnost pocitů ať si s sebou vezmou nějakou pomatenou, vždyť přesně takovou se ti zdála Anastasia ze začátku ?"

„Ano, tak nějak."

„Tak ať ten, kdo tě posuzuje, zkusí také přespát se svou pomatenou spolucestující. V divočině, za vlčího vytí. Podaří se mu tohle ? Co myslíš ?" s nějakým chytráctvím řekl stařík.

A já, když jsem si představil ten obraz, co nakreslil, tak jsem se rozesmál. A smáli jsme se spolu. Pak jsem se zeptal:

„Může Anastasia slyšet, o čem jsme mluvili ?"

„Pozná všechny tvoje činy."

„V tom případě jí řekněte, ať si nedělá starosti. Že povím všem, jak lze získat léčivý olej z cedru."

„Dobře, řeknu," slíbil stařík. „A ty si o něm pamatuješ všechno, co tenkrát říkala Anastasia ?"

„Ano, myslím, že všechno."

„Tak to zopakuj.“

(2 9 .)

JAK ZÍSKAT Z CEDRU LÉČIVÝ OLEJ

To není celkem složité. Dnešní technologie je známá. Nebudu ji vykládat. Ale jsou tady trochu neobvyklé nuance, které řeknu. Při sklizení šišek nelze tlouci do cedru dřevěnými paličkami nebo břevnem, jak to dělají dnešní sklízeči. Tím léčivost oleje prudce klesá. Je třeba používat jenom ty šišky, které odevzdává cedr sám. Padají za větru a lze je také srazit hlasem, jak to dělá Anastasia. Měli by je sklízet dobří lidé. Je dobře, když tu šišku zvedne dětská ruka. A vůbec je třeba dělat všechno s dobrými a světlými úmysly. „Takoví lidé se najdou v sibiřských vískách i teď,“ tvrdila Anastasia. Jaký to má význam, těžko říci. Ale v Bibli se také říká, že král Šalamoun hledal lidi, kteří uměli porážet stromy. Jenom se neříká, čím se tito lidé lišili od obyčejných.

Ořech, získaný po loupání šišek, je nutné použít pro vymačkávání oleje ne později než do tři měsíců, jelikož potom jeho kvalita prudce klesá. Při vymačkávání nelze dopustit, aby se jádra dotýkala kovu. Olej se vůbec nemá dotýkat kovu.

Léčí jakékoliv nemoci, určovat diagnózu není třeba. Lze jej používat i jako potravinový doplněk, přidávat k salátům. Anebo brát jednu lžici denně. Lépe při východu slunce. Lze také v průběhu dne. Za denního světla, ne v noci. Tohle je to hlavní.

„Ale může se stát, že budou nabízet lidem padělek,“ řekl jsem staříkovi.

A odpověděl mi s chytráckým úsměvem nebo veselým humorem:

„Postavíme teď spolu clonu před padělky. A odpracujeme i tvá procenta.“

„Jak to uděláme ?“

„Je třeba myslet vždyť jsi podnikatel.“

„Byl jsem jím, teď není jasné, co jsem.“

„Pojď, budeme přemýšlet a opravuj mě, kdyby něco nebylo v pořádku.“

„Pojďme.“

„Konečný produkt ať prověří pomocí přístrojů ti, kdo jsou schopní toto zkontrolovat. Zkrátka doktoři, vědci, specialisté.“

„Ano, správně, oni mají dát certifikát.“

„Ale ne každý přístroj to dokáže. Je třeba ještě ochutnávat.“

„To je možné. Jakost vína určuje ochutnávač. Nic jej nemůže nahradit. Ale ochutnávači znají výborně chuť vína. Mají výtečný čich na vůně a na chutě. A kdo prověří olej ochutnávkou ?“

„Právě ty.“

„Ale jak to udělám ? Jedl jsem jenom obyčejný olej. Když jsme jej vyráběli, tak jsme nepoužívali takovou technologii, o které mluvila Anastasia. A k tomu ještě kouřím.“

„Před tím, než budeš ochutnávat olej, neměl bys tři dni kouřit ani požívat alkohol. Nekonzumovat maso ani tuky. A tři dni také nesmíš s nikým mluvit. Pak jej ochutnáš a dokážeš určit, jestli je pravý, nebo padělek.“

„A s čím jej mám srovnávat ?“

„S tímhle.“ Stařík vytáhl z plátěné taštičky dřevěnou tyčinku, přibližně dva prsty tlustou. Na jednom konci z ní trčela, jako zátka, jiná tyčinka. „Tady je opravdový olej. Ochutnej to, pak s ničím nepopleteš jeho chuť. Ale nejdříve z tebe zkusím vyhnat to, co se nastrádalo kouřením a různými vašimi kousky.“

„Jak „vyhnat“ ? Jako to dělala Anastasia ?“

„Ano, tak nějak.“

„Ale vždyť ona říkala, že jenom milující je schopen paprskem lásky zbavovat svého milovaného chorob. Zahřívát jeho tělo, aby se dokonce zpotily nohy.“

„Paprskem lásky. To je správné.“

„Ale vždyť vy mě nemůžete milovat. Tak jako ona.“

„Ale mám rád svou vnučku. Pojd' to zkusit.“

„Pojďme.“

Stařík zamhouřil oči a začal se na mě soustředěně dívat, nemžikaje. Tělem se rozlilo teplo. Ale o hodně slabší než od Anastasiina pohledu. Nedařilo se mu. Ale stále se snažil. A to tak, že se mu třásl ruce. Jedině tělo se zahřálo trochu víc a nic jiného se nestalo. Stařík to nevzdával, já jsem čekal. A najednou se mi zpotily nohy, pak jsem pocítil jasnost v hlavě a vůni... Pocítil jsem ve vzduchu vůni.

„Och, vyšlo to,“ řekl a opřel se lokty o lavičku. „Teď mi dej ruku.“

Vytáhl „zátku“ a z tyčinky se na mou dlaň vylil cedrový olej. Olízl jsem dlaň - v ústech se mi rozšířilo příjemné teplo. A také jsem najednou pocítil cedrovou vůni. Těžko bych si ji spletl s něčím jiným.

„Teď si to zapamatuješ ?“ zeptal se stařík.

„Ano. Copak je na tom složitého ? Jednou jsem v klášteře jedl brambory. A pamatoval jsem si to dlouho. Po sedmadvaceti letech jsem si vzpomněl na jejich chuť. Ale jak budou lidé vědět, že je prověřený ? Že je to opravdový olej ? Už jej prodávají za příliš velkou cenu. Za jeden gram obyčejného oleje, něčím ředěného, berou třicet tisíc. Viděl jsem to sám. V cizím obalu. Vždyť za takové peníze lehce začnou vyrábět různé padělky.“

„Ano, peníze teď řídí všechno. Tady je třeba popřemýšlet.“

„Tak to vidíte ? Tady není východisko !“

„Anastasia říkala, že tyto peníze lze donutit pracovat pro blaho. Pojd', budeme přemýšlet tímto směrem.“

„Přemýšlí se už dlouho, jak zachránit vodku od padělků. Ale... Mění se nálepky, zátky, vymysleli nějaké ochranné známky, a co je to platné. Jak prodávali náhražky předtím, tak je prodávají i teď. Teď se dá na xeroxu vytisknout jakákoliv známka.“

„A peníze lze padělat také ?“

„Je to složitější."

„V tom případě budeme lepit peníze, jako nálepky, na opačné straně láhve, aby ty usmrkané papírky pracovali pro blaho."

„Cože - lepit peníze ? Co je to za blbost ?"

„Dej mi prosím papírek. Nějaké peníze."

Dal jsem mu tisíci rublovou bankovku.

„No prosím, všechno je jasné. Vezmeš bankovku, roztrhneš ji napůl, jednu část ať lepí na krabici nebo na něco jiného. Druhou si schovej. Vymysli to sám - kam. Nebo ji dej do vaší banky. Na dvou půlkách, vidíš, jsou stejná čísla a každý, kdo si bude přát ověřit pravost oleje, bude moci porovnat své číslo."

„To je ale děda," pomyslel jsem si. „Tohle je hlava." A řekl jsem nahlas:

„Lepší obrana před padělkem není. Jste šikulka !"

Zasmál se a se smíchem mi řekl:

„Tak mi dej také nějaké to procento. Dělej, dávej !"

„Procento ? Jaké ? Kolik chcete ?"

„Chci, aby všechno bylo dobře," zvažněl najednou stařík. Pak dodal: „Kromě tří procent si vezmi ještě jedno. Ve formě hotového zabaleného oleje. A rozdej jej zadarmo těm lidem, kterým budeš považovat za potřebné jej dát. Ať to je náš společný dárek lidem."

„Dobře, vezmu. Výborně jste to vymyslel. Jste šikulka."

„Výborně ? To znamená, že Nastěnka bude na nás hrdá. Protože otec stále říká, že jsem líný. Takže ty mě považuješ za šikulku ?"

„Ano, jste šikulka !" A opět jsme se smáli. Pak jsem dodal: „Vyřídte Anastasii, že byste mohl být výborným podnikatelem."

„Opravdu ?"

„Opravdu ! „Novým Ruským" byste mohl být, a ještě jakým !"

„Přesně tak to vyřídím Anastasii. I to, že jsi pověděl všem o oleji, jí také řeknu. Nelituješ, že jsi to pověděl všem ?"

„Proč bych měl litovat ? Je s ním hodně práce. Teď narychlo napíšeš třetí knihu, jak jsem slíbil, a začnu dělat byznys, obchodovat, nebo něco jiného normálního."

(3 0 .)

NÁZEV ! (nevím, jak to pojmenovat)

Rozhodl jsem se povědět Anastasiinu dědečkovi o svých nových pomocnících a řekl jsem mu:

„Teď o Anastasii píše hodně článků. Mluví o ní i vědci i duchovní společnosti. Trochu rozdílně ji vykládají. Jeden tvůrčí kolektiv, velice duchovní a taktní lidé, mi nabídli s nimi podepsat smlouvu. Dát jim za poplatek exkluzivní právo na vysvětlení

Anastasiiných výroků a komentář v informačních prostředcích. Souhlasil jsem."

„A za jakoupak sumu, Vladimíre, jsi souhlasil prodat Anastasii ?"

Samotný tón otázky a její smysl zapůsobily na mě nějak nepříjemně. A odpověděl jsem:

„Co to znamená - prodat ? Pověděl jsem jim o Anastasii víc, než je napsáno v knize. Pověděl jsem to duchovním lidem, aby mohli osobně komentovat, vysvětlovat její výroky. Chtějí se s ní setkat. Dokonce jsou připravení sami financovat expedici. Souhlasil jsem. Co je na tom špatného ?"

Stařík mlčel. Nedočkal jsem se jeho slov a dodal jsem:

„A to, že mně za exkluzivní právo nabídli peníze, tak to je u nás běžné - prokazovat služby za peníze. Oni za své publikace dostanou Více."

Stařík sklonil hlavu a ještě nějakou dobu mlčel, pak jako by přemýšleje nahlas, začal mluvit:

„Takže ty, podnikavý, jsi prodal Anastasii a oni se rozhodli, že jsou nejduchovnější a nejkompetentnější na celém světě a koupili ji."

„Nějak divně mluvíte. Konec konců, co jsem udělal špatně ?"

„Řekni, Vladimíre, tebe, nebo je, „duchovní", nenapadla myšlenka zeptat se, pochopit s kým, kde a jak by chtěla mluvit sama Anastasia ? Chodí se u vás na návštěvu bez pozvání ? Vždyť ona žádnou návštěvu nezvala."

„Když s nimi nebude chtít mluvit, ať nemluví. Ona smlouvu nepodepsala."

„Ale ty jsi ji podepsal ! Ona je připravená všem povědět to, co ví, ale má právo sama vybírat způsob komunikace. A pokud vybrala knihu a tvůj jazyk, tak kdo je má právo diktovat, anebo žádat něčeho jiného ? Udělala svůj výběr, ale někdo jej chce změnit, cíl těchto úsilí je jasný. Nebude mluvit s lidmi, kteří postavili sebe nade všemi. Mluvit a vědět, že jejich chtivost bude zkreslovat, překrucovat a podřizovat si Pravdy, které jsou pro ni svaté."

„Proč předem všechno líčíte v tak černé barvě ? Tito lidé se zajímají o mnohá učení. Jsou velice duchovní."

„Rozhodli se, že jsou nejduchovnější ze všech. Právě duchovní povýšenost je vrchol nejsmrtelnějšího hříchu - pýchy."

Ve mně vznikl nějaký nepochopitelný pocit zlosti na sebe samého. Peníze za smlouvu jsem ještě nedostal, a proto se mi povedlo zrušit ji. Po nějaké době jsem opět v tom neshledal nic špatného a podepsal smlouvu s jedním duchovním centrem o předání exkluzivních práv na vlastní interview. Opět mě získali taktností a duchovními znalostmi. Tím spíše, že se smlouva týkala jenom mě a sám sebou mám právo disponovat. Ale opět i oni, i já jsme se dostávali k pasti a opět to vypadalo, jako bych nepřímo prodával Anastasii a oni ji koupili.

A už ne Anastasiin dědeček, ale moskevská novinářka, která si přečetla tuto smlouvu, pobouřeně řekla:

„Fuj, to je tak hloupé. Lacino prodáváš Anastasii. Vciť se a vmyslí se do řádků smlouvy. Předáváš přednímu sdělovacímu kanálu výhradní právo vykládat a používat všechno, co řekla Anastasia, jak uznají za vhodné. Přitom sis dokonce

nenechal možnost odvolání proti jejich názorům, nehledě na to, jaké by byly."

Do jaké míry je to správné, těžko říci, raději tady uvedu nějaké body této smlouvy:

1. Předmět smlouvy:

1.1 AUTOR dává exkluzivní právo na natáčení videozáznamů vlastní osoby a také používání jiných videozáznamů, spojených přímo nebo nepřímo s výrobou televizních pořadů „Anastasia" (dále jen pořad). Zmíněné předání práv NABYVATELI se vztahuje na všechny státy světa.

1.2 NABYVATEL se zavazuje na vlastní finanční prostředky připravit tři třiceti až čtyřicetiminutové pořady na profesionálních nosičích VETASAM, z každého jeden kus.

1.3 Se souhlasem a pochopením situace **AUTOREM i NABYVATELEM**, jakákoliv spolupráce s video a filmovými studii, televizí, včetně kabelové, a také jakékoliv jiné videonatáčení kterýmkoliv vybavením, a také používání videozáznamů na dané téma provádí jenom a výhradně NABYVATEL.

Během účinnosti této Smlouvy AUTOR nemá právo dávat videointerview a produkovat jakékoliv videozáznamy, v kterých by se přímo nebo nepřímo používaly stejné pojmy a termíny jako v pořadu."

A vůbec, když jsem analyzoval události, spojené s napsáním, vydáním a distribucí knihy „Anastasia", došel jsem k závěru: lidé, kteří považují sami sebe za „velice duchovní", jsou na opačné straně, které se bojí právě sami, a proto stále tvrdí, naznačují ostatním svou duchovnost. Zřejmě se bojí, že někdo uvidí tu jejich opačnou stranu.

S podnikateli je to jednodušší. Jejich činy a úsilí jsou více otevřené, tudíž jsou poctivější nejen vůči sobě, ale i vůči okolí, společnosti. Možná, že se mýlím. Ale před fakty se nelze schovat.

Text knihy „Anastasia" sázeli tři moskevští studenti. Na rychlou odměnu za svou práci neměli naději. O duchovních věcech vůbec nikdy nemluvili.

Knihu vydával na své náklady ředitel moskevské tiskárny č. 11, důstojník ve výslužbě G. V. Grucja, náklad byl malý a sliboval jenom ztráty. Grucja je podnikatel, o duchovnosti nikdy nemluvil. Další vydání zaplatil ředitel moskevské komerční firmy Nikitin a pak se zjistilo, že knihami neobchoduje. Vetší část nákladu mi dal na prodej. Lhůtu vrácení prostředků vůbec nestanovil. O duchovnosti také nemluvil.

A pak se začali připojovat „duchovní". A ilegálně byl vydán čtyřiceti pěti tisícový náklad. Když tato „duchovní" firma byla odhalena, začali mluvit o své duchovnosti a přání tvořit něco světlého, slibovali zaplatit autorskou odměnu. A slibují to až dodneška. Tohle není jediný případ. „Duchovní" vůbec velmi pohrdají účty, obzvláště, když dluží sami.

A co se týká exkluzivních práv, rozhodl jsem se prohlásit na stránkách této knihy: víckrát už nikomu a nikdy nebudu předávat exkluzivní práva na vykládání Anastasiiných výroků. A pokud někdo prohlásí, že má přednost, ať lidé vědí: nedával jsem to dobrovolně !

Proč říkám „dobrovolně" ? Vůči moskevské novinářce, která mi pomáhala zrušit smlouvu, se brzy začaly sypat výhrůžky neznámých osob. Kdo jsou ?

Co chtějí ? Tohle jsou ale „duchovní“ ! Svou duchovnost chrání mafií. Tak co, mafii znám, mezi nimi jsou také lidé. Chci jim také říci: dejte si pozor na „duchovní“, a než se pro něco rozhodnete, popřemýšlejte, v klidu si zvažte, kam vás zavádějí „duchovní“...

A ještě něco. V první knize jsem psal, že jsem nabízel Anastasii, aby přijela a vystoupila v televizi osobně, ale ona to odmítla. Tehdy jsem nechápal proč. Teď je mi to jasné, co předvíдалa. Dokonce po vydání knihy se objevilo mnoho výkladů jejích výroků. Jsou různé. Jsou zajímavé, jsou sporné, ale mimo jiné se také začalo projevovat přání některých osob vykládat Anastasii ve vlastním zájmu. Objevila se i prohlášení: „Copak jsi jediný, kdo má právo s ní mluvit ?“, „Ty nechápeš všechno, dej tu možnost komunikovat s ní jiným, bude to prospěšnější.“ Ale vždyť ona není věc, abych ji někomu předával. Je člověk ! A sama je v právu rozhodovat jak jednat, s kým a o čem mluvit. Teď se to stává zjevnější, že se na Anastasii skutečně řítí viditelná a neviditelná hromada temných sil v podobě fanatiků a zisku.

„Vím, jaká hromada temných sil se na mě zřítí. Ale já se jich nebojím, stihnu porodit syna a vychovat jej. Uvidět to, co jsem si vytoužila. A lidé budou přenesení přes úsek času temných sil,“ řekla Anastasia ještě v první knize.

U nich se vychovávají děti do jedenácti let. Takže může ještě alespoň deset let vydržet.

„A co dál ?“ ptal jsem se dědečka. „Nevyhnutelně zahyne ?“

„Těžko říci,“ odpověděl stařík. „Všichni podobní hynuli podstatně dřív a ona nejednou stávala na cestě věstící fyzickou záhubu, ale pokaždé na poslední chvíli jasně vzplanul zapomenutý a prioritní zákon. Vysvětloval podstatu Pravdy zemského bytí. Nechával život v jejím zemském těle.“

Stařík zmlkl a opět, přemýšleje, začal svou holí kreslit nějaké znaky. Také jsem přemýšlel: „Jak jsem se jenom zapletl do takovéto historky ?“ A nejdůležitější je, že teď není možné se toho všeho vzdát. Jinak bych to možná nechal, ale teď to nejde, protože je tady dítě. Anastasia porodila syna. Měla by se starat o dítě, vychovávat jej, ale ona se stále nechce vzdát svého snu - přenést lidi přes úsek času temných sil. A nevzdá to. Protože je velice houževnatá. A kdo ji, naivní, bude pomáhat ? Pokud přestanu s tím, co jsem slíbil, bude úplně sama. Zarmoutí se. A kojící matky nelze rozčilovat. Ať nejdřív odkojí dítě. A zeptal jsem se:

„Mohu pro Anastasii něco udělat ?“

„Zkus si uvědomit, co říká a co chce. Pak namísto zmatku přijde vzájemné chápání, teplá vlna zahřeje srdce, nad světem vzejdou nové červánky.“

„A můžete říci něco konkrétnějšího ?“

„Je pro mě těžké říci něco konkrétnějšího. Hodně záleží na upřímnosti. Takže dělej, co ti říká srdce a duše.“

„Anastasia mi povídala o jednom provinciálním městečku. Že prý by se z něj mohlo stát bohatší město než Jeruzalém a Řím. Protože v jeho okolí je mnoho svatyní našich praotců. A že jsou významnější než jeruzalémské chrámy. Jenomže neuvědomělost místních obyvatel jim nedává možnost je vidět. Chci tam jet, změnit uvědomění.“

„To není možné udělat rychle, Vladimíre.“

„Vždyť jsem to nevěděl a slíbil to Anastasii. Teď bych to měl nějak měnit.“

„Když nevíš o nemožnosti, tak to dokážeš. Přeji ti hodně úspěchů ! A já už musím jít.“

„Doprovodím vás.“

„Neztrácej čas. Nemá význam mě doprovázet, přemýšlej o svém.“

Stařík vstal a podal mi ruku.

Díval jsem se na Anastasiina dědečka, vzdalujícího se alej, a přemýšlel jsem o nadcházející cestě do města Gelendžik, vzpomínaje, co o něm říkala Anastasia. A začali jsme o něm mluvit z toho důvodu:

(3 1 .)

TVÉ SVATYNĚ, RUSKO !

Zeptal jsem se Anastasie: „Lze se často setkat se zvonícími cedry ?“

„Velice, velice zřídka,“ odpověděla, „možná, dva až tři za tisíciletí. Teď, kromě toho zachráněného, je ještě jeden, lze jej setnout a účelně využít.“

„Co znamená „účelně“, v čem to tkví ?“

„Velký Vesmírný intelekt - Bůh, který stvořil člověka a všechno kolem něj, zřejmě předpokládal možnost vrátit člověku ztracené schopnosti, možnost používat moudrost, nastrádanou v nemateriálním světě. Tato moudrost existovala od věků, ale kvůli své hříšnosti člověk ztratil možnost ji vnímat.“

Můj dědeček a pradědeček ti pověděli o Zvonícím cedru, o jeho mimořádné léčivé vlastnosti. Ale oni nevysvětlovali, že jeho rytmus, pulzace jsou blízké Velkému intelektu. Pokud by se spojily, znásobily rytmem, který je v mnohých lidech, tak takový člověk, když položí dlaň na teplý kmen Zvonícího cedru a bude jej jakoby hladit, získá možnost komunikace s nekonečným objemem moudrosti. Bude si schopen hodně uvědomit v tom směru, v kterém přemýšlel v okamžik dotknutí a v kterém bude přemýšlet v budoucnu. Toto se bude dít s každým v různé míře. Povídám ti o Vyšším projevu.“

„A proč působí na každého jinak ? Copak si vybírá ?“

„Působí stejně. Jeho rytmus a vibrace jsou vždy neměnné. Ale někteří lidé se jim mohou přizpůsobit a pocítit úplně všechno, ostatní pocítí jen lehce. Mnozí lidé nepocítí ze začátku vůbec nic. Ale i k ním postupně bude přicházet uvědomění. Přinejmenším se zvětší možnost.“

„Nějak nechápu, co ten cedr vybírá ?“

„Vladimíre, vždyť ti říkám, věc není v cedru, ale v člověku... Podívej. Našla jsem. Příklad: hudba ! Rozumíš, hudba když zní... Hudba - vždyť to je také vibrace, rytmus. Ale někteří ji poslouchají pozorně, objevují se v nich city, občas dokonce slzy radosti, dojetí. Jiní poslouchají tuto hudbu lhostejně, nebo ji vůbec nechťejí poslouchat. Stejně to je i s cedrem. Jenom ten, kdo má schopnost cítit a pochopit, uslyší hodně. A toto mnohé se v něm bude postupně otvírat. V okamžiku, když se člověk bude chtít zamýšlet. Ženy mohou získat sílu a moudrost Původních pramenů, splnit své předurčení, udělat šťastným svého vyvoleného muže i dítě

zrozené z lásky. A tady není zázrak v cedru, ale v lidském úsilí, cedr jenom napomáhá lidem, a není hlavní v ušlechtilém plnění."

„Neuvěřitelné ! To se podobá nějaké krásné, vábivé legendě."

„Nevěříš tomu ? Považuješ to, co jsem řekla, za legendu ? Proč ses tedy snažil dostat do těchto míst a tolik sis přál, abych ti ukázala Zvonící cedr ?"

„No, ne všechno považuji za legendu. Hned po vyprávění tvého dědečka a pradědečka jsem nevěřil. Posléze, když jsem se vrátil z expedice domů, začal jsem číst vědeckopopulární literaturu, seznámil jsem se s výroky vědců ohledně jeho léčivých účinků, byl jsem ohromen tím, že se vědci a Bible shodují v názorech. Ale nikde není ani zmínka o možnosti pocítit prostřednictvím cedru spojení s Intelem nebo Bohem, jak to říkáš ty."

„Nepozorně jsi četl výroky vědců a Bibli, nebo sis nevšiml hlavního, jinak bys nepochyboval o mých slovech."

„Copak jsem mohl vynechat ? V Bibli, kupříkladu, se mluví o cedru jenom na dvou místech: když Bůh učí, jak pomocí cedru léčit lidi, a pak, jak dezinfikovat obydlí."

„Ale v Bibli se také povídá i o králi Šalamounovi jako o jednom z nejmodřejších vládců, uctívaném svým národem. Vždyť král Šalamoun je historická osobnost. On není legenda."

„No a co ?"

„A v Bibli se říká, že tento král vybudoval z cedru Boží chrám a vedle něj dům pro sebe také z cedru. A proto, aby si obstaral cedr, najal si víc než třicet tisíc pracovníků, kteří byli dopraveni z jiného státu. A kvůli pokácení stromů se obrátil k jinému králi - Chiramovi s prosbou o lidi, kteří ‚...uměli porážet stromy‘ (První Královská 5, 6). Za tento cedr ‚dával Šalamoun Chiramovi dvacet tisíc kórů pšenice k jídlu pro jeho dům a dvacet kórů oleje získaného drcením...‘ každoročně (První Královská 5, 25). Popřemýšlej, proč modřejší vládce podstoupil takové výdaje a budoval chrám a dům z materiálu méně pevného, než měl k dispozici ?"

„Proč ?"

„Odpověď bys také mohl najít v Bibli: ‚Když kněží vycházeli ze svatyně, naplnil Hospodinův dům oblak, takže kněží kvůli tomu oblaku nemohli konat službu, neboť Hospodinův dům naplnila Hospodinova sláva‘ (První Královská 8, 10 až 11). Nepřímé důkazy budeš moci najít i ve výrociích věhlasných odborníků vaší vědy."

„To je ale úžasné. Zdá se, že tomu lze věřit. Takže cedr otevře lidem mnohá tajemství. Ukaž mi Zvonící cedr, který bude možné setnout. Přivezu jej do nějakého města, kam se lehce dostanou lidé z celého světa, kteří si budou přát se jej dotknout."

„Kdepak dnes najdeš na Zemi takové místo, aby jeho obyvatelé nezneuctili tuto svatyni, zajistili ochranu, vytvořili podmínky pro lidi, kteří si přejí přiblížit se k cedru ?"

„Zkusím to najít. Proč myslíš, že to bude těžké ?"

„Vědomí dnešních lidí je velice spoutané programy přetechnizovaného světa. Začínají se podobat biorobotům."

„Jakým biorobotům ?"

„Přetechnizovaný svět je tak uspořádaný, že člověk, jakoby pro ulehčení svého života, vynalézá různé mechanismy, společenské požadavky. Ve skutečnosti je toto ulehčení iluzorní. Člověk se sám stává robotem přetechnizovaného světa. Stále nemá čas, aby se zamyslel nad podstatou bytí, vyslechl jiného člověka, nebo se zamyslel nad svým vlastním osudem. Je jako naprogramovaný robot. Ty teď vidíš všechno svýma očima, slyšíš svýma ušima a uvěřit je pro tebe těžké.“

„Anastasie, se mnou je to jiné. Nejsem silně věřící. Celkem jakoby věřím. Ale zřejmě ne tak, jako ostatní. U nás je teď mnoho skutečně věřících lidí. Mnozí čtou Bibli. Ti se hned toho chytí, když uvidí, kolik se v Bibli povídá o cedru, uvěří a pozorně se zachovají k tvému kousíčku cedru.“

„Víra, Vladimíre, bývá různá. Často člověk drží v rukou Korán, Bibli, nebo jinou knihu moudrosti Původních pramenů, říká, že věří, dokonce se snaží učit ostatní, ale ve skutečnosti prostě jakoby obchoduje s Bohem: ‚Vidíš, věřím v Tebe. Započítej mi to, kdyby něco.‘“

„Copak je tedy víra ? V čem se má projevovat ?“

„Ve způsobu života, v cítění světa, v chápání své podstaty a předurčení, v odpovídajících činech a vztahu k okolí, v úmyslech.“

„Takže jenom věřit nestačí ?“

„Jenom věřit je málo. Představ si armádu. Všichni vojáci do jednoho věří svému vojevůdci. Ale do boje nejdou. Věřící mu tak silně, že si myslí: on zvítězí sám. Proto také vojáci sedí, pozorují, jak jejich vůdce jde sám proti hromadě nepřátel. Zběsile na něj křičí: ‚Dělej ! Dělej ! Tolik v tebe věříme !‘“

„To jsi ale udělala pěkné porovnání. Něco tak absurdního není možné.“

„Právě toto nemožné se děje v reálném životě.“

„Pak ale uveď příklad z konkrétního, reálného života, a ne vymyšlený.“

„Dobře. V Rusku je město. Jmenuje se Gelendžik. Je předurčené k tomu, aby si tam lidé mohli odpočinout od každodenní pomíjivosti, zamyslet se, dotknout se svatyně. V okolí tohoto města i v něm je mnoho různých svatyní. Jejich význam je větší než význam těch, co jsou v Jeruzalémě, větší než význam egyptských pyramid.

Toto město by mohlo být jedno z nejbohatších měst na světě. Bohatší než Jeruzalém a Řím. Jenže město umírá. Je to lázeňské město. Jeho domy a různé hotely jsou prázdné, chátrají. Materialistické vědomí místní správy jí nedává možnost uvidět hodnoty, které jsou schopné přivést město k rozkvětu. Povídajíce o svém městě vypráví o moři, o umělých způsobech léčení, o tom, že v hotelových pokojích jsou noční stolky a ledničky. O svatyních se ani nezmiňují. Vždyť o nich sami málo vědí a také nechtějí vědět. Prioritu dávají něčemu jinému. V tomto městě je mnoho lidí, kteří říkají, že jsou věřící. Mnoho různých konfesí. Někteří z nich učí jiné víře. Jaké ? Svým chováním k okolí porušili a porušují dokonce i ta přikázání, která jsou v knihách jimi uctívaných. V Bibli, například - ‚Miluj svého bližního jako sám sebe !‘ (Marek 12, 31)

Ale dřív, než milujeme svého bližního, musíme jej poznat. Nelze milovat toho, koho neznáš. Považují se za věřící, ale nic nevědí o svých bližních, o svých rodičích, kteří žili ve svaté zemi a odkázali jim nevyčerpatelný poklad - svatyně.

Pronesli skrz tisíce let zápal moudrosti a světla vlastní duše. Mnozí říkají,

že jsou věřící, ale nevšímají si svatyň kolem sebe. Svatyň, které jim nechali rodiče jako pomoc."

„Copak je to za svatyně v tomto městě ?"

„Rozumíš, Vladimíre, vedle města Gelendžik roste právě ten libanonský cedr, o kterém se mnohokrát zmiňuje Bible. A tento živý Boží tvor, o kterém se mnohokrát mluvilo ještě před příchodem Ježíše Krista na Zem, je vedle tohoto města. Má pouze sto let. Je ještě v pubertě, ale už je krásný a silný. Vyrstl tam, protože byl zasazen ctihodným člověkem. Žil takový spisovatel - Korolenko. Díky tomu, že jej nějakou dobu uctívali, kolem cedru udělali ohradu. Ale teď se ničí i dům, v kterém žil tento člověk, a stromu se nikdo nevšímá."

„I věřící ?"

„Mnozí lidé, kteří považují sami sebe za věřící, si nevšímají ani tohoto cedru, ani ostatních velkých svatyň svých praotců, ničí je... A město umírá."

„Takže Bůh se jim mstí, trestaje."

„Bůh je dobrý. Nikomu se nemstí. Ale copak může udělat, když si jeho díla nevšímají ?"

„Neuvěřitelné ! Copak skutečně existuje takový strom ? Toto je třeba prověřit."

„Existuje. A mnoho jiných svatyň je v okolí tohoto města. A k nim se také chovají z pozice technokratického světonázoru, například tak, jako k pyramidám moudrých faraónů."

„Cože ? Odkud víš o existenci egyptských pyramid ?"

„Díky generacím mých praotců se ve mně zachránila schopnost komunikovat s dimenzí, ve které žijí myšlenky, moudrost. Při kontaktu s nimi se lze dozvědět o všem, na co pomyslíš, co tě zajímá."

„Počkej, počkej. Teď to zkontroluji. Odpověz mi, copak znáš tajemství egyptských pyramid ?"

„Ano. Stejně jako to, že badatelé těchto pyramid vždy začínali z materiálního hlediska. Celkově se zajímali, jak se pyramidy stavěly, jaké mají rozměry, v jakém poměru jsou strany, co je schováno uvnitř, jaké jsou tam věci. Považovali za pověřivé ty lidi, kteří žili v době stavění pyramid. Hodnotili pyramidy jenom jako způsob uchovávání pokladu, faraónových věcí, jeho těla, slávy. Proto se vzdalovaly od podstatného, promyšleného."

„Nerozumím ti, Anastasie. Od čeho promyšleného se vzdalovali ?"

Anastasia nějakou dobu mlčela, jako by se dívala do nekonečna, pak začala své úžasné vyprávění:

„Rozumíš, Vladimíre, v dávné minulosti lidé na Zemi měli schopnosti, které jim dávaly možnost být mnohem rozumnějšími než je dnešní člověk. Lidé Původních pramenů měli možnost lehce používat celou informační databanku, která zaplňuje vesmír. Tato vesmírná informace je stvořena Velkým intelektem - Bohem. Stále se Jím a lidmi doplňuje, jejich myšlenkami, a je tak grandiózní, že může odpovědět na jakoukoliv otázku. Je nevtíravá. Odpověď, kterou hledal člověk na svou otázku, vznikala okamžitě v jeho podvědomí."

„No a co z toho měli ?"

„Tito lidé nepotřebovali kosmickou loď, aby se dostali na jiné planety, poněvadž při prvním přání mohli stejně uvidět, co se tam děje.

Tito lidé nepotřebovali televizi, telefon, který omotává Zemi spojujícími kabely, nepotřebovali písmo, jelikož informaci, kterou dostáváte z knih, mohli okamžitě mít, používajíce jiné možnosti.

Tito lidé nepotřebovali průmysl vyrábějící léky. Když měli potřebu, tak pouze lehkým pohybem ruky dostávali všechny nejlepší léky, protože ony jsou v přírodě.

Tito lidé nepotřebovali dnešní dopravní prostředky. Nepotřebovali auta a komplexy vyrábějící jídlo, protože stejně jim všechno bylo dáno.

Chápali, že změna klimatických podmínek na jedné části Země slouží jako signál stěhování na jiný, aby si předešlý mohl odpočinout. Chápali vesmír a svou planetu. Byli myslitelé a znali své předurčení. Oni zdokonalovali planetu Zemi. Neměli sobě rovné ve vesmíru. Intelektuálně větším byl jenom sám Velký vesmírný intelekt - Bůh.

Přibližně před deseti tisíci lety se v lidské civilizaci, která tenkrát zalidňovala dnešní Evropu, Azii, severní část Afriky, Kavkaz, začala objevovat individua, u kterých se spojení s Vesmírným intelektem částečně nebo úplně otupovalo. Přesně od tohoto okamžiku začíná pohyb lidstva ke katastrofě planetárního rozsahu, úplně jedno k jaké katastrofě: ekologické, jaderné, bakteriologické, jak to předpovídají vědci, jak říkají stará náboženství, popisující ji alegoricky."

„Počkej, Anastasie, vůbec nechápu, jakým způsobem lze spojit objevení těchto „invalidů" s planetární katastrofou ?"

„Velice správně jsi zvolil pro ně dnešní slovo „invalidové". Ano, oni byli invalidové, méněcenní lidé. A co potřebuje člověk, který nevidí ?"

„Aby jej někdo vodil."

„Který neslyší ?"

„Speciální přístroj."

„Který nemá ruku nebo nohu ?"

„Protézy."

„Ale jim chybělo něco mnohem důležitějšího. Neměli spojení s Vesmírným intelektem. A jako důsledek - ztráta znalostí, pomocí kterých lze zdokonalovat Zemi, řídit ji. Představ si posádku kosmické lodi, která najednou ztratila devadesát procent svého rozumu. Tito lidé, nic nechápající, začínají strhávat obkladový materiál a dělat v kabině oheň, odtrhávat od pultu přístroje a dělat z nich ozdoby, hračky. Přesně k takové pomatené posádce lze připodobnit tyto lidi. A právě oni, tito, jak říkáš „méněcenní invalidové", nejdříve vynalezli kamennou sekuru, kopí, pak... Jejich myšlenka ve svém vývoji došla k jaderné hlavici. S neuvěřitelnou houževnatostí pokračuje jejich myšlenka i dnes v ničení dokonalých výtvorů, nahrazujíc je jejich primitivními.

Jejich generace začaly vynalézat víc a víc, přitom trýznily supermoderní přírodní mechanismus Země, vytvářely různá umělá sociální zřízení. Potom lidé začali bojovat mezi sebou. Tyto mechanismy, stroje, nemohly fungovat samy, jako přírodní. Nejenže se nemohly reprodukovat, ale ani se obnovovat při poruše, jako strom, například. A tehdy oni - technokraté potřebovali udělat z mnohých

lidí obsluhu pro tyto mechanismy a fakticky je proměnit v bioroboty. Řídit tyto bioroboty je velice lehké, protože jsou zbaveni individuální schopnosti poznání Pravdy. No, například za pomoci umělých informačních zdrojů uložit do nich program: je třeba budovat komunismus', vytvořit pro ně symboly, znaky, vlajky s určitou barvou, potom za pomoci týchž zdrojů uložit do části dalších lidí jiný program: ,komunismus - to je špatné', jiné symboly, barvy. A tehdy se dvě skupiny s různými programy budou nenávidět až do fyzického zničení.

A všechno se začalo před deseti tisíci lety, když lidí zbavených spojení s Intelem přibývalo stále víc. Fakticky je lze také pojmenovat pomatenými, protože žádná z živých bytostí není Zemi tak jako oni.

V těch dávných časech zůstávalo málo lidí, kteří ještě mohli volně používat Vesmírnou moudrost. Oni měli naději, že se lidstvo zamyslí, až se přiblíží k tomu, kdy bude těžké dýchat zničený vzduch, bude nebezpečné pít znečištěnou vodu a jimi vytvořené umělé systémy zabezpečení života, technické a sociální, se ukážou jako těžkopádné a stále častěji budou havarovat... Že lidé stojící na kraji propasti se zamyslí nad existencí bytí, smyslem života a nad svou předurčeností. Tehdy mnozí z nich budou chtít pochopit Pravdu Původních pramenů a toto je možné za nezbytné podmínky vrácení schopností Původních pramenů. Nemnozí lidé žijící před deseti tisíci lety, ještě měli tyto schopnosti. V podstatě to byli náčelníci kmenů stojící v čele společenství. Oni, přesněji řečeno na jejich pokyn, začaly budovat speciální stavby z těžkých kamenných desek. Uvnitř vznikala cela, místnost velikosti přibližně půldruhého krát dva metry a výškou kolem dvou metrů, někdy větší, někdy menší. Desky se stavěly pod nevelkým vnitřním úhlem. Občas takové cely vytesávali z monolitního kamene, občas je schovávali pod zemí, nasypávající mohyly. V jedné ze stěn cely se dělal kuželovitý otvor, přibližně třicet centimetrů v průměru. Ten otvor se zavíral ideálně přizpůsobenou kamennou zátkou. Právě do nich, do těchto cel-hrobek odcházeli lidé, kteří neztratili schopnost používat Vesmírnou moudrost. Ti, co zůstali naživu i ti, kdo se narodili dokonce po uplynutí tisíce let, se k nim mohli přiblížit a dostat odpověď na otázku, která zajímala člověka. Pro tohle bylo třeba se posadit u kamene, zamyslet se. Občas odpověď přicházela hned, občas později, ale určitě přicházela, protože tyto stavby a ti, kdo odešli do nich navěky, sloužili jako informační přijímač. Přes ně se bylo možné lehčeji spojit s Vesmírným intelektem.

Tyto kamenné stavby jsou předobrazem egyptských pyramid. Jenomže pyramidy jsou slabším přijímačem, nehledě na to, že jsou větší, ale jejich podstata, předurčení - stejné. Egyptští faraónové pohřbeni do pyramid, také byli myslitelé, často v sobě měli zachovanou schopnost Původních pramenů. Ale proto, aby dostali odpověď na tu nebo jinou otázku pomocí pyramid, museli lidé přicházet k pyramidě ne jednotlivě, ale ve velkém počtu najednou. Postavit se podél každé ze čtyř stran, pohled a mysl nasměrovat, jakoby klouzající po skloněné stěně pyramidy, k jejímu vrcholu. Tam, na vrcholu, se lidské pohledy a myšlenky soustřeďovaly v jednom bodě, vytvářejíce přitom kanál, přes který se uskutečňoval kontakt s Vesmírným rozumem.

I teď lze udělat totéž a dostat to, co si přeješ. V místě ohniska myšlenkových pohledů se vytváří energie, podobná radiaci. Pokud bychom na vrcholu pyramidy v místě ohniska umístili přístroj, tak bychom zaznamenali přítomnost této energie. Neobvyklé pocity se objeví také u lidí stojících dole.

Kdyby nebyla ta hříšná pýcha současných lidí, existující všeobecné mínění,

mylná představa o tom, že předchozí civilizace byly hloupější, současní lidé by mohli rozluštit skutečné předurčení pyramid. Dnešní badatelé věnovali velkou pozornost způsobu jejich stavění, ale nepodařilo se jim to. A všechno je jednoduché: při stavění pyramid zároveň s použitím fyzické síly a různých zařízení, se využívala myšlenková energie, která zmírňovala gravitaci. Celé skupiny lidí, vlastníci takové schopnosti, pomáhaly stavebníkům pyramid. I dnes jsou lidé, kteří mohou pomocí myšlenek hýbat drobnými předměty. Při kontaktu s Vesmírným rozumem jsou mnohem efektivnější než pyramidy menší, co do velikosti, kamenné stavby, předcházející pyramidám."

„Proč, Anastasie ? Kvůli své konstrukci, formě ?"

„Proto, Vladimíre, že do nich odcházeli umírat živí lidé. A jejich smrt byla neobvyklou. Oni odcházeli do věčné meditace."

„Jak to „živí lidé“ ? Proč ?"

„Proto, aby stvořili pro budoucí pokolení možnost vrátit sílu Původních pramenů. Starší člověk, zpravidla jeden z nejmoudřejších náčelníků rodu nebo kmene, když cítil svůj konec, prosil své příbuzné, blízké, aby jej umístili do této kamenné cely. Když jej považovali za důstojného, tak jej tam umístili.

Odsouvala se těžká, masivní deska-poklice. On vešel do kamenné cely, otvor se zavíral. Člověk se ocitl v úplné izolaci od vnějšího materiálního světa. Jeho oči nic neviděly, jeho uši nic neslyšely. Taková úplná izolace, nemožnost připustit ani myšlenku na návrat, ale když ještě člověk neodešel do jiného světa, odpojení obvyklých smyslových orgánů, zraku a sluchu, otevíraly možnost plné komunikace s Kosmickým rozumem, možnost si uvědomovat mnohé jevy a činy lidí na Zemi. A, nejdůležitější, posléze předat uvědomené těm, kdo zůstali naživu a jejich budoucím generacím. Teď přibližně takovému stavu říkáte meditace. Ale ona je jen dětská hra ve srovnání s meditací do věčnosti.

Posléze lidé přicházeli k této kamenné cele, vyndávali zátku zavírající otvor a přemýšleli, radili se s myšlenkami bloudícími v cele. Duch moudrosti tam vždy byl."

„Anastasie, ale jak, pomocí čeho, můžeš dokázat dnešním lidem existenci takových staveb a to, že lidé v nich odcházeli do věčné meditace ?"

„Mohu ! Proto také vyprávím."

„Jak ?"

„Velice jednoduše. Vždyť tyto kamenné cely... ještě existují dnes. Dnes se jim říká dolmeny. Lze je vidět, dotknout se jich. A všechno, co říkám, prověřit."

„Cože ?? ? Kde ? Můžeš ukázat to místo ?"

„Ano. Například v Rusku, v Kavkazských horách, nedaleko měst, které se teď jmenují Gelendžik, Tuapse, Novorossijsk, Soci."

„Zkontroluji to, schválně tam pojedu. Ale kdepak, tohle není možné. Zkontroluji to."

„Samozřejmě, zkontroluj to. Vědí o nich i místní obyvatelé, jenom jim nepřisuzují význam. Mnohé dolmeny už jsou vykradené. Lidé nechápou jejich skutečné předurčení. Nevědí o možnosti kontaktovat se přes ně s Vesmírnou moudrostí. Ti, co odešli do věčné meditace, už se nikdy nemohou vtělit do ničeho materiálního.

Obětovali věčnost kvůli svým potomkům, ale jejich znalosti a možnosti

se nepoužily. V tomto je jejich velikánský zármutek a smutek.

A důkazem toho, že tam v minulosti odcházeli umírat živí lidé, slouží poloha koster, nalezených v dolmenech. Někteří umírali vleže, někteří vsedě v koutku, nebo napůl vleže, přitisknutí ke kamenné desce. Dnešní lidé konstatovali tento fakt. Je popsán vašimi vědci, ale opět mu nedávali význam. Nikdo se nezabývá seriózním zkoumáním dolmenů. Místní obyvatelé rozebírají dolmeny. Jejich kamenné desky se používají na stavby."

Anastasia smutně sklonila hlavu a zmlkla. Slíbil jsem jí:

„Vysvětlím to. Všechno jim vysvětlím. Nebudou je rozkrádat, ničit. Nebudou se jim vysmívat. Vždyť lidé prostě nevěděli..."

„Myslíš, že se ti to podaří vysvětlit ?"

„Zkusím to. Pojedu do těchto měst a zkusím to vysvětlit. Zatím ještě nevím jak. Najdu tyto dolmeny, pokloním se jim, vysvětlím všechno lidem."

„Bylo by to dobře. V tom případě, když pojeděš do těchto míst, pokloň se, prosím, také dolmenu, v kterém zemřela moje pramatka."

„To je neuvěřitelné ! Odkud můžeš vědět, že tvoje prarodička žila v těch místech a jak umírala ?"

Anastasia odpověděla:

„Jakpak lze, Vladimíre, nevědět jak žili, co dělali tví praotci ? Co chtěli, o co usilovali ? A moje dávná matka si zaslouží, aby na ni pamatovali. Všechny mé maminky poznaly její moudrost. Mně dnes pomáhá také. Moje pramatka byla tou ženou, která dokonale věděla, jak při kojení předat dítěti schopnost používat Vesmírný rozum. Již tehdy lidé té civilizace, v které ona žila, tomu přestávali dávat význam, stejně jako dnešní. Při kojení dítěte se nelze rozptylovat vedlejšími věcmi, je třeba myslet pouze na dítě. Ona věděla, na co a jak je třeba myslet, proto také chtěla předat své znalosti všem lidem.

Pramatka nebyla až zas tak stará, ale začala prosit náčelníka kmene, aby ji umístil do dolmenu. Protože náčelník byl starý a nový by nikdy nesplnil její prosbu. Ženy se umísťovaly do dolnemu velmi zřídka. Starý náčelník uctíval moji pramatku, cenil si jejích znalostí a dovolil jí to. Jenom nemohl donutit muže, aby odsunuli těžkou desku dolmenu a pak ji přiklopili nad pramatkou. A tehdy ženy, pouze samotné ženy, zvládly tuto práci.

Ale k dolmenu mé pramatky již dávno nikdo nechodí. Nezajímají se o její znalosti. A ona je tolik chtěla předat všem lidem. Chtěla, aby děti byly šťastné, aby svým rodičům přinášely radost."

„Anastasie, pokud chceš, tak já se k tomu dolmenu přiblížím a zeptám se jí, jak je třeba kojit děti a na co a jak je třeba při tom myslet. Ty jenom řekni, kde je ?"

„Dobře, řeknu. Jenomže ty ji nebudeš moci pochopit. Pro tebe jsou neznámé pocity matky kojící dítě. Mohou ji pochopit pouze ženy, kojící matky. Ty se jenom přiblížíš k tomuto dolmenu, dotkni se jej. Pomysli na něco dobrého o mé pramatce, bude to pro ni velice příjemné..."

Nějakou dobu jsme mlčeli. Byl jsem zaražený tím, že Anastasia ukázala přesnou polohu dolmenu, co bylo možné posléze zkontrolovat, a proto jsem nevyjádřil pochybnosti týkající se jejich existence. Nicméně poprosil jsem, aby

předložila důkazy možnosti kontaktu s neviditelnou a mnou nechápanou Vesmírnou moudrostí. Na což mi odpověděla:

„Vladimíre, pokud stále pochybuješ o tom, co ti říkám, tak i mé důkazy budou pro tebe nepochopitelné a nepřesvědčivé. A budu jim muset věnovat hodně času.“

„Nezlob se, Anastasie, ale tvůj neobvyklý poustevnický způsob života...“

„Jakýpak poustevnický, když mám možnost komunikovat nejen se vším, co je na Zemi, ale i s něčím podstatně větším. Na Zemi je tolik lidí, obklopených dalšími lidmi a úplně osamělých, uzavřených poustevníků. Není strašné, když je člověk sám, mnohem horší je, když je osamělý mezi lidmi.“

„Ale přece kdyby o této dimenzi, no, kde žijí, jak říkáš, myšlenky, produkováné lidskými civilizacemi, promluvil ještě někdo z věhlasných odborníků naší vědy, tak by jim lidé uvěřili víc než tobě. Takový je tedy současný člověk, že pro něj oficiální věda -je autorita.“

„Takoví lidé jsou, viděla jsem jejich myšlenky. Nemohu říci jejich jména. Ale zřejmě jsou to, podle vašich měřítek, velcí vědci. Mají možnost hodně přemýšlet. Najdi důkazy sám, až se vrátíš a porovnáš všechno s tím, co jsem řekla.“

* * *

Když jsem přijel na Kavkaz, našel jsem v horách poblíž Gelendžika dolmeny. Vyfotografoval jsem je na barevný film. Věděli o nich i v místním regionálním muzeu, ale nedávali jim velký význam. Také jsem našel dolmen, do kterého byla pohřbena Anastasiina pramatka, poklonil jsem se mu, položil jsem kytky na mech zarostlý portál.

Díval jsem se na dolmeny - viditelný a hmatatelný důkaz Anastasiiných slov. Do té doby jsem přečetl v Bibli v První knize Královské o králi Šalamounovi, o jeho vztahu k cedru. Jelikož jsem byl člověkem vědě vzdáleným, nechystal jsem se převracet množství vědeckých děl, abych našel potvrzení toho, co řekla Anastasia. Ale neuvěřitelným způsobem tato mladá poustevnice z daleké sibiřské tajgy jako by potvrzovala na dálku, ale již jazykem současné vědy, svou pravdivost. Lidé sami přinášeli a posílali vědecká díla, v kterých se povídalo o existenci Vesmírného rozumu.

Na začátku jsem uváděl vyjádření akademika, člena Ruské Akademie lékařských věd, ředitele ústavu klinické a experimentální medicíny Vlaila Kaznačejeva a akademika Mezinárodního Ústavu teoretické a aplikované fyziky Akademie přírodních věd Ruska A. Akimova v časopisu „Zázraky a příhody“ v květnu roku 1996.

* * *

Tuto kapitolu o Gelendžických svatyních jsem psal, když jsem byl v tomto městě. Její text psala na počítači pracovnice sanatoria „Družba“ Marina Davidovna Slabkina. Ještě před publikací knihy tuto kapitolu přečetli zaměstnanci sanatoria. A víte, co se stalo ?..

26. listopadu roku 1996 v půl jedenácté moskevského času se stala událost, která jako by neměla nárok na senzačnost nebo neobvyklost. A přece... Jsem přesvědčen, že toto byla událost planetárního měřítka.

K dolmenu, který se nachází v horách nedaleko osady Pšada Gelendžického

okresu, šla skupina žen. Toto byly zaměstnankyně sanatoria „Družba“: V. T. Larionova, N. M. Gribanova, L. S. Zvěginceva, T. N. Zajceva, T. N. Kurovskaja. A. G. Tarasova, L. N. Romanova a M. D. Slabkina.

Na rozdíl od turistů, kteří občas navštěvovali tato místa, aby se potěšili pohledem na přírodu, a lhostejně pohlíželi na osamělé dolmeny stojící v horách, tito lidé, možná, poprvé za tisíce let šli k dolmenu, aby uctili památku svého dávného praotce. Uctili památku člověka, který žil před více než deseti tisíci let. Moudrého náčelníka svého rodu. Z vlastní vůle byl zaživa zazděn do kamenného sklepa. Zaživa, aby i za tisíce let předal svým potomkům Vesmírnou moudrost.

Je těžké říci, po kolik tisíciletí bylo jeho úsilí nepoužito. Stopy zneuctění, již z našeho století, jsou vryté na starodávných deskách ve formě současných nápisů, formou odzátkovaného otvoru portálu dolmenu. Lidé přicházející k dolmenu, alespoň za poslední století, nepřemýšleli o člověku zde pohřbeném, o jeho moudrosti, o přání a úsilí odevzdat se ve prospěch lidí. O tomto, bohužel, výmluvně svědčí předrevoluční a více současné monografie, s kterými jsem se seznámil. Vědci, badatelé, archeologové se více zajímali o rozměry dolmenu, divili se a pokoušeli se určit, jak byly opracované a sestavené mnohotunové desky.

A tuhle... Díval jsem se na ženy, stojící u dolmenu, na přinesené květiny a položené na portál, a přemýšlel jsem: „Za kolik století nebo tisíciletí jsi dostal první květiny, náš moudrý praotče ? Co teď cítí tvá duše ? Co se teď asi děje v astrálním světě ? Zdali jste ohodnotili, naši dalecí a tak blízcí praotcové tyto květiny jako první znamení toho, že vaše úsilí nebyla zbytečná ? I mezi současnými lidmi, vašimi potomky, je snaha k uvědomělejší existenci. Jsou to jenom první květiny. Budou zřejmě další. Ale tyto první jsou nejvíce žádoucí a vy pomůžete nyní žijícím lidem pochopit Vesmírnou moudrost, uvědomit si bytí. Vy, naši vzdálení praotcové.“

Této cesty k dolmenu se zúčastnil hygienik Gelendžické hygienicko epidemiologické stanice E. I. Pokrovskij. Pozvala jej regionální průvodkyně V. T. Larionova, aby změřil radiaci kolem dolmenu. Řekla mi, že jednou při exkurzi k dolmenu někdo z turistů měl Gejgerův přístroj, který zareagoval a ukázal vysokou úroveň radiace. Tento turista zavolal stranou V. T. Larionovou, aby nepolekal ostatní turisty, ukázal přístroj a řekl jí o přítomnosti radiace u dolmenu.

Pracovník místní hygienicko epidemiologické stanice měl ve speciálním kufříku dostatečně přesný přístroj. Začal přeměřovat radiaci ještě před přístupem k dolmenu a pokračoval v průběhu cesty, pak přímo u dolmenu, dokonce uvnitř něj.

Dokud skupina žen poslouchala V. T. Larionovou, mě se zmocňovalo stále větší rozrušení, že nyní tento pracovník hygienicko epidemiologické stanice, který dělal zápisy měření, je veřejně sdělí a toto nebude turistova poznámka, ale oficiální závěr a lidé vůbec přestanou přicházet k dolmenům, jakmile se dozví o zvýšené radiaci. Anastasia mi říkala, že tato energie, podobná radiaci, může vznikat a mizet. Je řízena a blahodárně působí na člověka. Ale jaký význam mají pro nás, pro současné lidi, výroky, i když ne úplně obyčejné ženy ve srovnání se závěry současné vědy, s faktem, zaznamenaným přístrojem, a ještě týkajícím se radiace, které se tolik bojí současný člověk.

„Ach, Bože,“ přemýšlel jsem, „chudák Anastasia ! Vždyť si tolik přála, aby se lidé zachovali k těmto starodávným, zvláštním hrobkám našich praotců jinak, pozorněji. A teď bude prohlášen oficiální úsudek a v lepším případě se k nim nikdo

nepřiblíží, v horším -je vůbec zničí. Dokonce ani pro stavbu, jako dřív, je nebudou používat. Ale pokud skutečně existuje tento Vesmírný rozum, pokud jej Anastasia skutečně používá, tak ať také Oni alespoň něco vymyslí."

E. I. Pokrovskij se přiblížil ke skupině zaměstnanců sanatoria „Družba“ stojící u dolmenu a přečetl údaje na přístroji. Byly neuvěřitelné. Byl jsem ohromený a pak se mě zmocnila radost. Podle údajů na přístroji radiace země, okolního prostředí se cestou k dolmenu... zmenšovala.

Tohle bylo neuvěřitelné také proto, že cestou k dolmenu lidé procházeli úseky s větší radiací. A podle všeho by ji měli přinést k dolmenu na svých botách a oblečení. Ale nehledě na toto, přístroj ukazoval pokles radiace. Jako by někdo neviditelný takovým způsobem říkal: „Nebojte se nás, lidé. Jsme vaši vzdálení rodiče. Chceme pro vás to nejlepší. Vezměte si naše znalosti, děti !"

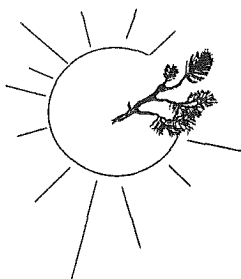
A najednou jsem si uvědomil - Anastasia ! Vždyť právě díky jí se stala tato událost. Právě ona, nacházejíc se tisíce kilometrů od tohoto dolmenu, nakreslila neviditelnou čáru přes tisíciletí, spojila lidi žijící dnes se starodávnou civilizací, udělala průlom ve vědomém usilování o dobro. Byť zatím u nevelkého počtu lidí, ale to je jen začátek. A je absolutně reálný, poněvadž přede mnou byl reálný dolmen, reálné a hmatatelné ženy, květiny jimi přinesené.

Vědecká literatura říká, že s dolmeny se lze setkat poblíž Tuapse, Soci, Novorossijska, v Anglii, Turecku, severní Africe a Indii. Toto potvrzuje existenci starodávné civilizace se společnou kulturou, možnost jejich komunikace mezi sebou, nehledě na velkou vzdálenost. Bezpochyby se šířením Anastasiiny informace postupně změní zacházení i s ostatními dolmeny, pokud se ještě nějaké zachovaly.

Reakce Gelendžičanů je toho důkazem. Avšak první exkurze na světě s novou užasnou informací o dolmenech byla uskutečněna v Gelendžiku „nejšťastnější“ průvodkyní, regionalistou s třicetiletou praxí, poslankyní místního sovětu Valentinou Terentjevnu Larionovou, jak to sama o sobě řekla.

A tohle ještě není všechno. Skupina gelendžiských regionalistů, v čele s Larionovou, promluvila se starousedlíky, prostudovala život svatých, porovnala všechna fakta a potvrdila existenci svatyní v okolí Gelendžika, o kterých říkala Anastasia. Unikátních ruských svatyní, o většině kterých se nezmiňuje žádný informační leták. Je to libanonský cedr, hora Svaté Niny, poustevna, léčivý pramen „Svatá ručička“. Lidé, kteří se uzdravili, přivazují tam ke stromu textilie. V okolí Gelendžika se teď restauruje kostel. Buduje se dvůr Trojice Sergijevské Lávy. Díval jsem se na toto všechno a přemýšlel: „Jenom v jednom ruském městečku tolik svatyní. Léčivý pramen. A Rusové se jedou za devatery hory klanět cizím Bohům. Kolikpak ještě je zapomenutých svatyní ve tvých dalších městech, Rusko ? A kdo je otevře ?"

Udělal jsem, co jsem mohl. Je to málo, samozřejmě, ale objevila se alespoň nějaká naděje, že Anastasia mi ukáže syna. Nakoupil jsem dupačky, hračky, dětskou výživu a jel jsem do sibiřské tajgy, abych opět uviděl Anastasii a svého syna.

**Děkujeme všem čtenářům,
kteří nám poslali ohlasy na knihu „ANASTASIA" (1. díl)**

Kniha „Anastasia" mě nadchla. Četla jsem ji jako nejnapínavější román. Je tak poutavě napsána, že bych si nejraději vzala dovolenou a jela hledat staříky a Zvonící cedr a doufala bych, že tam potkám i Anastasii.

Pokud se vrátím do reality, moc se těším na jaro a na vysévání semínek podle návodu v knížce. Pevně věřím tomu, že to funguje, neboť příroda je opravdu všemocná a udělá pro nás vše k našemu dobru.

Nyní již netrpělivě čekám na další díly.

S pozdravem Eva Mičková, Praha 10

Než se ke mně dostala Anastasia, přečetl jsem poměrně mnoho esoterické literatury různých druhů a úrovně. Mohu však říct, že s tak laskavou knihou, která by obsahovala každému vnímavému člověku srozumitelný návod ke šťastnému životu, jsem se nesetkal.

Velice cenný a inspirující je zprostředkovaný nahléd nad „hodnoty" naší doby. Anastasia je protiklad dnešní převažující neúcty k člověku, Anastasia vrací člověku člověka, vrací člověka životu. Anastasia znovu ukazuje místo člověka tam, kam jej Bůh stvořil a je s to člověka očistit od zbytnělých nánosů maličkého urputného „já".

Děkuji Vám za sebe i za své přátele, kterým jsem knihu daroval a jejichž pocity byly obdobné mým. Bůh s Vámi !

Ing. Ivan A. Hencet, Praha 6

Děkuji za zaslání 1. dílu. Kniha mě oslovila a příznivě působila. Jsem šťastná a děkuji, že se tahle slova dostala až ke mně a mé rodině.

Prosím, zašlete mi všechny další díly knihy „Anastasia".

S přáním všeho dobrého Ludmila Vintrová, Sloupečnick, Blansko Dopis do redakce časopisu ASTRO:

Vážená redakce

bylo mi dopřáno, abych se seznámil s knihou, jejíž název je „Anastasia". Protože mě zaujala, dovoluji si Vám o tom napsat, vzhledem k tomu, že jste o ní uveřejnili základní informace.

Její působnost se projevuje až po jejím přečtení.

Význam obsahuje symbolický a přesahuje rámec pouhého vyprávění. Je-li obraz dílem malíře, je tato kniha obrazem... Popsat skutečnost že Nemocný je léčen, Spáček probouzen a Moudrý blažen je pouze částečnou pravdou.

Přeji každému, komu tato kniha uvízne v rukou, aby se ponořil do jejích obrazů a vychutnal božskou manu.

Český překlad originálu z jazyka ruského je zdařilý a neochuzuje vyjádření autora. Domnívám se, že tento 1. díl a další následující mohou být pro mnohé pozounem.

S úctou čtenář, Ostrava Pociť po přečtení knihy „Anastasia" byl úžasný. Četl jsem už mnoho knih, ale tato kniha je ze všech to nejlepší, co bylo přeloženo do češtiny. Dozvěděl jsem se v ní mnoho nových poznatků o přírodních zákonech a hlavně jak je použít ve prospěch přírody, a tím i ve svůj prospěch. Zažil jsem pocit sounáležitosti s přírodou a s celým vesmírem. Byl to pocit božské harmonie, štěstí a lásky.

Přeji všem, kdo se podíleli na vzniku této knihy i všem čtenářům hodně štěstí, zdraví a lásky. Čekám s napětím na další díly a těším se na nové poznatky, které obohatí můj další život.

Josef Kosina, Kamenice 13

Další důležité, související informace naleznete na:

www.andele-nebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

www.universe-people.cz

www.heavenly-angels.org

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu